

ÇARPIŞMA

J. G. BALLARD

AYRINTI

2. BASIM

Asilerin,
kaybedenlerin,
hayalperestlerin,
küfürbazların,
günahkârların,
beyaz zencilerin,
aşağı tırmananların,
yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,
uçurumdan atlayanların...
dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

J.G. BALLARD: 1930’da Şanghay’da doğdu. Pearl Harbour baskınının hemen ardından öteki yabancılarla birlikte bir sivil tutsak kampına yerleştirildi. Savaş bitince ailesiyle birlikte İngiltere’ye döndü. İki yıl Cambridge’de tıp okuduktan sonra metin yazarı olarak çalıştı. RAF’a (Kraliyet Hava Kuvvetleri) katılarak Kanada’ya gitti.

Hemen hemen tüm bilimkurgu yazarlarının tersine, çocukluğunda hiç bilimkurgu okumadığını söyleyen Ballard, savaş, tutsaklar kampı ve atom bombası deneyimleriyle kozmik yıkım, felaket ve masumiyetin yitirilişi gibi bu türe özgü temalarla ilk elden karşılaştı. (Bu temaları daha sonra *Güneş İmparatorluğu*’nda işledi.) İlk kısa öyküsü (Prima Belladonna) 1956’da *Science Fantasy* dergisinde yayımlandı ve dikkat çekti. Kısa hikâyeleriyle adını duyurdu. 1962’de yayımlanan ilk romanı *Drowned World* ile bilimkurgu içinde, kendine özgü bir yer edindi. O dönemde gelişmeye başlayan anti-nükleer hareketle paralellik içinde toptan yıkım ve yok oluş temalarını işledi. 1964’te *New Worlds* dergisinin editörlüğüne Michael Moorcock’un gelmesiyle bu dergide öykülerini yayımlamaya başlayan Ballard, M. Moorcock ve Brian W. Aldiss ile birlikte, popüler bilimkurgunun sıradanlığına klişeciliğine ve teknoloji hayranlığına bir tepki olarak gelişen, zengin bir dil, yoğun bir edebi üslup ve deneysel tarzlara yönelen “Yeni Dalga”nın öncülüğünü yaptı. Klasik bilimkurgunun eksenini oluşturan, dış uzaylara ve geleceğe yolculuk temalarının kendisini çekmediğini söyleyerek “iç uzaylardaki gezintileri” inceledi, “asıl yabancı gezegen dünyamızdır” dedi ve “geleceğin şimdide yaşandığını” vurguladı. Gerçeküstücülükten, sinemadan, psikanalizden etkilendi, bilim ve teknolojiye karşı eleştirel, hatta karşıt bir tutum sergiledi.

“Bilimkurgunun bir yan dal olmaktan çok 20. yüzyılın esas edebi geleneği olduğuna inanıyorum” diyen Ballard’a göre “geleneksel roman, toplumların dinamizmini ve insanın evren içindeki yerini ihmal etmektedir. Bilimkurgu ise, kaba ya da naif bir şekilde de olsa, hayatı ve bilinmeyenleri felsefi ve metafizik bir çerçeve içine yerleştirmeye çalışır. Günümüzün en önemli özelliği olan ‘sınırsız olabilirlik’ ve ‘şimdideki gelecek ile en iyi baş edebilen edebiyattır.” Çağımızda “kitle iletişimi, imajlar, reklamlar ve reklamcılığın bir dalı olan politika gibi sayısız kurgular arasında yaşadığımızı” söyleyen Ballard’a göre, bilimkurgunun görevi bu kurgular arasında gerçekliği yakalamaktır ve “gelecek, bugünü anlamak için geçmişten daha iyi bir anahtardır.”

“Bütün bu konularda yazarın görevi nedir?” diye sorar Ballard. “Yazar kişisel ilişkiler ve toplumsal davranışlardaki nüansları incelemekle yetinebilir mi? Kendine yeterli ve içine kapalı, kendi egemenliğinde bir dünya yaratabilir mi?

Bu ahlâki yetkiye sahip mi? Günümüzde yazarın herhangi bir ahlâki konumda olduğuna inanmıyorum. Sadece okura zihninin içeriklerini sergiler, bir dizi hayali alternatif sunar. Bilinmeyen bir bölgede safariye çıkmış ya da laboratuvarda bilinmeyen bir konuyla karşı karşıya gibidir. Tüm yapabileceği, hipotezler geliştirip olgular karşısında sınamaktır.”

BAŞLICA YAPITLARI: Romanlar: *The Crystal World* (Billur Dünya); *Crash* (Çarpışma, Çev.: Nurgül Demirdöven, Ayrıntı Yayınları, 2004); *Concrete Island* (Beton Ada, Çev.: Gökçe Metin, Ayrıntı Yayınları, 2004); *The Unlimited Dream Company* (Sınırsız Rüyalar Diyarı, Çev: İrem Sağlamer, Ayrıntı Yayınları, 1995); *Hello America* (Merhaba Amerika), *Empire of the Sun* (Güneş İmparatorluğu, Çev: Emine Güreli, Ayrıntı Yayınları, 1990); *Rushing to Paradise* (Cennete Bir Koşu, Çev.: Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000), *Cocaine Nights* (Kokain Geceleri, Çev.: Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000); *Millenium People,* Ayrıntı Yayınları’nın programına alınmıştır. HİKÂYELER: *Four-Dimensional Nightmare* (Dört Boyutlu Kâbus), *The Venüs Hunters* (Venüs Avcıları), *The Atrocity Exhibition* (Vahşet Sergisi), *The Day of Forever* (Sonsuzluk Günü), *Myths of the Near Future* (Yakın Geleceğin Mitosları,Çev.: Ümit Altuğ, Ayrıntı Yayınları, 1993).

J.G. Ballard

Çarpışma

Ayrıntı Yayınları
Yeraltı Edebiyatı

Ayrıntı: 182
Yeraltı edebiyatı dizisi: 22

Çarpışma
J.G. Ballard

İngilizceden çeviren
Nurgül Demirdöven

Yayıma hazırlayan
Gülşat Aygen

Kitabın özgün adı
Crash / Vintage, 1995

© J.G. Ballard, 1973 Akçalı Ajans
Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Deniz Çelikoğlu

Düzelti
Sait Kızılırmak

Baskı ve cilt
Sena Ofset (0212) 613 5846

Birinci basım 1997
İkinci basım 2004
Baskı adedi 2000

ISBN 975-539-168-1

AYRINTI YAYINLARI
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr
Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst

Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Giriş

20. yüzyılı egemenliği altına alan kâbusun akılla evliliğinden her zamankinden daha belirsiz bir dünya doğdu. İletişim dünyası içinde teknolojinin kötü ruhları ve paranın satın alabileceği düşler kol geziyor. Termonükleer silah sistemleri ve alkolsüz içecek ticareti, reklamcılığın ve uydurma olayların, bilimin ve pornografinin yönettiği ışıltılı bir dünyada varlığını aynı anda sürdürüyor. Yaşamımız 20. yüzyılın o büyük, ikiz ana temasının egemenliği altında: seks ve paranoya.

Geçmiş, bugün ve gelecekle ilgili kavramlarımız gün geçtikçe kendini yenilemeye zorlanıyor. Tıpkı geçmişin, toplumsal ve ruhsal anlamda, Hiroşima'ya ve nükleer çağa yenik düştüğü gibi, gelecek de doymak bilmeyen bugün tarafından yutularak yok oluyor. Geleceği, sanki yalnızca önümüze sunulan çok çeşitli seçeneklerden biriymiş gibi bugüne ekledik. Seçme şansımız artıyor; yaşam biçimleri, geziler, cinsel roller ve kimliklerle ilgili her türlü isteğin, her türlü olabilirliğin anında doyurulduğu, bebeksi bir dünyada yaşıyoruz.

Bunun yanında, kurguyla gerçek arasındaki dengenin son on yirmi yıldır önemli ölçüde değiştiğine inanıyorum. Bu ikisinin rolleri gün geçtikçe tersine dönüyor. Yaşadığımız dünyayı, pazarlamacılık, reklamcılık, reklamcılığın bir kolu olarak görülen politika, özgün tepkinin yerini televizyon ekranı aracılığıyla deneyimin alması gibi çok çeşitli kurgu türleri yönetiyor. Bizler kocaman bir romanın içinde yaşıyoruz. Özellikle yazar, romanına kurgusal bir içerik bulmaya gitgide daha az gereksinim duyuyor. Kurgu zaten önünde. Yazarın görevi gerçeği icat etmek.

Eskiden, ne denli karmaşık ya da belirsiz olursa olsun, dış dünyanın gerçekliği temsil ettiğini ve zihnimizdeki iç dünyanın, düşlerin, umutların, arzularınsa düşlem ve imgelem âlemini temsil ettiğini varsayardık. Bence bu roller yer

değiştirdi. Çevremizdeki dünyayı ele almanın en akıllıca ve en etkili yolu, onun bütünüyle kurgudan oluştuğunu varsaymaktır - ama aksine, bize kalan küçük bir parça gerçeklik kafamızın içindedir. Freud'un düşlerdeki gizliyle açık, görünürle gerçek olan arasındaki o alışılmış ayrımının, artık gerçeklik olarak adlandırılan dış dünyaya uyarlanması gerekiyor.

Böyle dönüşümlerden söz edilebildiğine göre, yazarın asıl görevi nedir? Yazar hâlâ, anlatımı düz, olayların tarih sırasına göre aktığı, geniş bir zaman ve uzam dilimi içinde ağırlıklı role sahip seçkin karakterleri olan geleneksel 19. yüzyıl romanına özgü tekniklerden ve bakış açılarından yararlanabilir mi? Ele alacağı konu geçmişin derinliklerine saplanmış karakterler ve kişilerden, köklerin araştırılmasından, toplumsal davranışlar ve kişisel ilişkilerdeki en ince ayrıntıların incelenmesinden mi ibarettir? Yazarın, hâlâ, kendi kendine yeten ve kendi içine kapalı bir dünya yaratabilecek, bütün soruları anında yanıtlayarak karakterleri üzerinde bir incelemeci gibi egemen olabilecek manevi yetkesi var mıdır? Kendi dürtüleri, önyargıları, psikopatolojisi de dahil, anlamazlıktan geldiği her şeyi bir yana bırakabilir mi?

Ben, yazarın rolünün, yetkesinin ve dilediğince davranma özgürlüğünün kökten değiştiğine inanıyorum. Bence artık yazar, bir anlamda hiçbir şey bilmiyor. Ahlâksal bir bakış açısı yok. Okura kendi kafasının içindeki seçenekleri ve imgesel alternatifleri sunuyor. Yazarın rolü, safariye çıkmış ya da laboratuvarda çalışan, bilinmeyen bir yerle ya da denekle karşı karşıya olan bir bilim adamının üstlendiği rolden farklı değil. Bütün yapabileceği, çeşitli varsayımlarda bulunup bunları gerçekler karşısında sınamaktır.

Çarpışma, uç noktada bir durumun uç noktada bir eğretilemesidir, yalnızca uç noktada bir kriz anında kullanılabilecek umarsız önlemleri içeren yardım çantası niteliğinde bir kitaptır. *Çarpışma,* elbette, hayal ürünü bir felaketle değil, salgın bir hastalık gibi her yıl yüzlerce, binlerce kişiyi öldüren, milyonlarcasını sakat bırakan bir afetle ilgilidir. Araba kazalarında, seksle teknoloji arasındaki o korkunç birlikteliğin gizli belirtilerini görebiliyor muyuz? Modern teknoloji bize kendi psikopatolojilerimizden yararlanmak için şimdiye dek hiç akla gelmemiş araçlar sağlayacak mı? Doğamızda var olan sapkınlığımızı kullanmamızın bizim için akla uygun bir yararı var mı? Aklın sağladığından daha güçlü sapkın bir mantık mı var?

*Çarpışma'*da, arabayı yalnızca cinsel bir imge olarak değil, kişinin bugünkü toplumdaki yerini gösteren bütünlüklü bir eğretileme olarak kullandım. Aslında, romanın cinsel içeriğinden bütünüyle ayrı politik bir yönü var, ama ben gene de *Çarpışma*'nın, teknolojiye dayalı ilk pornografik roman olduğuna inanıyorum.

Pornografi, bir anlamda, birbirimizi en ısrarcı ve acımasız yollarla nasıl kullandığımız ve sömürdüğümüzle ilgilendiğinden, kurgunun en politik biçimi olarak görülebilir.

Söylemeye gerek yok, *Çarpışma*'nın görevi dikkatimizi çekmek, bizi, teknoloji manzarasının her köşesinden her geçen gün daha çok ikna edici bir biçimde çağıran zalim, erotik ve ışıltılı dünyaya karşı uyarmaktır.

J. G. Ballard
1995

I

Vaughan dün son çarpışmasında öldü. Arkadaşlığımız süresince birçok çarpışmada ölümünü prova etmişti, ama bu, onun ilk gerçek kazasıydı. Arabası film yıldızının limuziniyle çarpışıp Londra Havaalanı'ndaki üstgeçidin korkuluklarını aşarak uçak yolcularıyla dolu bir otobüsün üstüne düşmüştü. Bir saat sonra polislerin arasından yol açarak ilerlediğimde, turistlerin ezilip sıkışmış bedenleri, güneşten akan kanlar gibi deri koltukların arasında uzanıyordu. Vaughan'ın aylardır birlikte ölmeyi hayal ettiği film yıldızı Elizabeth Taylor, şoförünün koluna tutunmuş, fırıl fırıl dönen ambulans ışıklarının altında duruyordu. Vaughan'ın cesedinin üzerine eğildiğimde, eldivenli elini boğazına götürdü.

Elizabeth Taylor, Vaughan'ın duruşunda, onun, kendisi için tasarladığı ölümün formülünü görebiliyor muydu? Vaughan, yaşamının son haftalarında bu kadının ölümünden başka bir şey düşünmez olmuştu. Bir Kont Marshal bağlılığıyla sahnelediği yara berelerle dolu bir törendi bu ölüm. Shepperton film stüdyolarının yakınlarındaki dairesinin duvarları, film yıldızı her sabah Londra'daki otelinden ayrılırken, batıya doğru uzanan otoyollardaki yaya üstgeçitlerinden ve stüdyolardaki çok katlı otoparkların çatılarından zum kullanarak çektiği fotoğraflarla kaplıydı. Kadının dizlerinin ve ellerinin, baldırlarının iç kısımlarının ve ağzının sol üst köşesinin büyütülmüş ayrıntılarını büromdaki fotokopi makinesinde Vaughan için istemeye istemeye ben hazırlıyor, kopyaların bulunduğu paketi sanki içinde bir ölüm emrinin parçalarından biri varmış gibi veriyordum. Sonra da Vaughan'ın, fotoğraftaki bedenin her bir ayrıntısını estetik ameliyatlarla ilgili bir ders kitabından kesilmiş garip yara fotoğraflarıyla birleştirmesini seyrediyordum.

Zihninde, film yıldızıyla yaptığı araba kazasını canlandıran Vaughan'da birçok yara ve darbe saplantı haline gelmişti: ağır çekim filmlerde yüzlerce kez

tekrarlanan karmakarışık çarpışma sahnelerinde olduğu gibi, her iki arabanın önden birbirine vurmasıyla çatlayan metal ve parçalanan bölmeler, her ikisinin bedeninde açılan benzer yaralar, yüzü ön camın boyalı yüzeyini ölü doğmuş bir Afrodit gibi kırdığında kadının yüzüne saçılan cam kırıklarının imgesi, el frenine çarpan baldırlarının dağılmış parçaları ve her şeyden öte, cinsel organlarında açılan yaralar; film yıldızının arabanın amblemindeki o gösterişli çıkıntının parçaladığı rahmi, Vaughan'ın kendisinin motorun son ısısını ve yakıt düzeyini sonsuza dek gösterecek olan ışıklı göstergeye boşalan menisi.

Vaughan, yalnızca, bana bu gibi kazalardan söz ettiği zamanlarda sakindi. Bu yaralanmalardan ve çarpışmalardan, sevgilisinden uzun süre ayrı kalmış birinin erotik duyarlılığıyla söz ediyordu. Dairesindeki fotoğrafları incelerken bana yan dönüyordu, böylece hemen hemen dikilmiş penisinin yandan bakıldığında dolgunlaştırdığı kasıkları beni sakinleştiriyordu. Her an başından sonsuza dek atacakmışçasına kayıtsızca kullandığı cinselliğiyle beni tahrik ettiği sürece, ondan asla ayrılamayacağımı iyi biliyordu.

Vaughan, on gün önce evimin garajından arabamı çaldığında, beton rampadan hızla fırlamış, çirkin bir makine tuzağın üzerinden sıçramıştı. Dünse bedeni, üstgeçidin hemen dibindeki polis ışıklarının altında dantel gibi işlenmiş bir kan gölüyle kaplanmış yatıyordu. Kırık bacaklarının ve kollarının duruşu, kanlı yüzünün geometrisi, dairesinin duvarlarını kaplayan kaza sonrası yara bere fotoğraflarıyla dalga geçer gibiydi. Kana bulanmış geniş kasıklarına son bir kez baktım. Film yıldızı yirmi metre ötede, hâlâ dönmekte olan ışıkların altında, şoförünün koluna yapışıp kalmıştı. Vaughan, hep bu kadın doyuma ulaştığı anda ölmeyi hayal etmişti.

Vaughan, ölmeden önce birçok kazada yer almıştı. Onu ne zaman hatırlasam, kullanıp kaza yaptığı çalıntı arabaların içinde parçalanmış metal ve plastik yüzeylerle sonsuza dek bütünleşmiş bir halde duruyormuş gibi gelir gözümün önüne. Onu iki ay önce, ölümünün ilk provasının ardından, havaalanındaki üstgeçidin altında bulmuştum. Bir taksi şoförü, Vaughan'ın kapalı bir giriş yolunun ağzında direksiyonu son anda kırarak çarptığı küçük bir arabadan iki yaralı hostesin çıkmalarına yardım etmişti. Vaughan'ı, Okyanus Terminali'nin otoparkından aldığı beyaz bir spor arabanın çatlamış ön canımdan görmüştüm. Ağzı yaralanmıştı, camda kırılan ışıklar yorgun yüzünü aydınlatıyordu. Parçalanmış yolcu kapısını söktüm. Vaughan cam parçalarıyla kaplı koltukta oturmuş, kayıtsızca kendini inceliyordu. İki yanında açık duran elleri yaralı dizkapaklarından akan kanlarla kaplanmıştı. Deri ceketinin yakasını kirleten kusmuğa baktı, sonra göstergeye sıçramış meni baloncuklarına dokunmak için

elini uzattı. Onu arabadan çıkarmaya çalıştım, ama poposu, sanki meni keseciklerindeki son birkaç damla sıvı dışarı akmaya zorlanmış gibi kaskatı kesilmişti. Yanındaki koltukta film yıldızının, sabahleyin büromda onun için çoğalttığım fotoğrafları yırtılmış duruyordu. Dudağın, kaşın, dirseğin ve göğüs yarığının büyütülmüş parçaları kırık bir mozayik oluşturuyordu.

Vaughan'a göre araba kazası ve kendi cinselliği sonunda birleşmişlerdi. Geceleri, hurdalıklarda terk edilmiş arabaların parçalanmış arka koltuklarında tedirgin genç kadınlarla birlikte olduğu anlar, en rahatsız cinsel pozisyonlarda çekilmiş fotoğrafları geliyor aklıma. Kadınların gerilmiş yüzleri ve kalçaları, bir denizaltı faciasında sağ kalmayı başarmış insanların ürkek halleri gibi polaroid makinesinin flaşıyla aydınlanıyordu. Vaughan'ın sabaha kadar açık barlarda ve Londra'daki süpermarketlerde karşılaştığı bu arzu dolu fahişeler, cerrahi el kitabında fotoğrafları olan hastaların ilk yalanlarıydılar. Yaralı kadınlarla oynaşmaları sırasında, Vaughan'da kasıklardaki gazlı kangren, yüzde ve cinsel organlarda açılan yaralar saplantı haline gelmişti.

Araba kazalarının, boyunda meydana gelen ani darbelerin, yuvarlanmaların anlamını, tepetaklak eden çarpışmalardaki coşkuyu Vaughan sayesinde anladım. Vaughan'la birlikte Londra'nın batısına yaklaşık otuz kilometre uzaklıktaki Yol Araştırmaları Laboratuvarı'na gidip burada kalibreli araçların hedef beton bloklara nasıl çarptığını seyrettik. Daha sonra Vaughan'ın dairesinde, sine-kamerayla görüntülediği test amaçlı ağır çekim çarpışmaları seyrettik. Yerdeki minderlerin üstünde, karanlıkta öylece otururken karşımızdaki duvara yansıyan sessiz darbeleri izledik. Arabaların birbiri ardına çarpışması, beni önce sakinleştirmiş, sonra heyecanlandırmıştı. Otoyolda sarı ışıkların altında arabayla yalnız başıma yol alırken, bu çarpışan arabaları benim yönettiğimi düşünüyordum.

Bundan sonraki aylarda Vaughan'la ikimiz havaalanının kuzeyindeki otobanda epey vakit geçirdik. Sakin yaz akşamlarında bu bulvarlar kâbus gibi çarpışmaların gerçekleştiği bir bölgeye dönüşüyordu. Vaughan'ın radyosunda polis haberlerini dinlerken, bir yandan da orada burada bazı kazalara rastlıyorduk. Bazen, bu büyük çarpışmalardan birinin gerçekleştiği yerde fırıl fırıl dönen ışıkların altında duruyor, itfaiyecilerin ve polislerin ellerinde asetilen lambalarla koşuşturmalarını, kocalarının cesetlerinin yanına sıkışmış baygın kadınları kurtarmaya çalışmalarını seyrediyorduk, ya da yanımızdan geçen bir doktor, hurdaya dönmüş bir kamyonun içinden ölmek üzere olan bir adamı sürüklerken orada öylece duruyorduk. Bazen öteki izleyiciler Vaughan'ı kenara çekiyor, ambulans görevlileriyle bir olup onun olayı kameraya almasına engel

oluyorlardı. Her şeyden öte, Vaughan, arabaların otoyoldaki üstgeçitlerin beton ayaklarına çarpıp tepetaklak olmasını, ezilip yolun kenarına terk edilmiş bir arabayla heykel gibi dingin bir betonun birleşmesinden doğacak bir melankolinin gerçekleşmesini bekliyordu.

Bir keresinde yaralı bir kadın sürücünün çarpılmış arabasını ilk olarak biz görmüştük. Kadın, havaalanında gümrüksüz içki satılan bir dükkânda çalışan orta yaşlı bir kasiyerdi, arabanın ezilen ön koltuğunda güçlükle oturuyordu, ön camın ufalanmış parçaları alnında mücevher gibi parlıyordu. Bir polis arabası otoyol boyunca siren çalarak yaklaşırken, Vaughan fotoğraf makinesini ve flaşını almaya koştu. Bense kravatımı çıkarmış, çaresizlik içinde kadının yaralarını bulmaya çalışıyordum. Kadın hiç konuşmadan bana bakıyordu, koltukta yan dönmüştü. Kanın beyaz bluzuna akışını seyrediyordum. Vaughan, son fotoğrafı da çekince arabanın içine eğildi, kadının başını ellerinin arasına alıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra, kadının ambulansa taşınmasına yardım ettik.

Vaughan'ın dairesine doğru ilerlerken, gözümüze otoyoldaki lokantalardan birinin önünde bekleyen bir fahişe çarptı; kadın bir sinemada yarım gün yer gösterici olarak çalışıyordu ve her an endişeyle küçük oğlunun bozuk işitme cihazından söz ediyordu. Arkamdaki koltukta otururlarken Vaughan'a benim arabayı ne kadar tedirgin kullandığımdan yakınıyordu, ama Vaughan onun hareketlerini dalgın bakışlarla izliyor, kadını neredeyse ellerini ve dizlerini kullanarak konuşmaya teşvik ediyordu. Northolt'taki kat otoparkının tenha en üst katında korkulukların yanında beklemeye koyuldum. Vaughan, arabanın arka koltuğunda kadının duruşunu biraz önce ölen kasiyerin duruşuna benzetmeye çalışıyordu. Güçlü bedeni kadının üstüne eğilmişti, tepe lambalarından yansıyan ışıkta özellikle biçimlendirilmiş bir dizi pozisyon seçiliyordu.

Vaughan bana yaraların gizemli erotizmiyle ilgili bütün takıntılarını anlatmıştı: kana bulanmış gösterge tabloları, dışkıyla sıvanmış emniyet kemerleri, güneşliğe sıçramış beyin dokularıyla ilgili sapkın bir mantık. Vaughan'a göre, çarpılmış her araba, göçmüş bir siperliğin karmaşık geometrisi, umulmadık biçimlerde çarpılıp yamulmuş radyatör ızgaraları, bir sağma makinesinde olduğu gibi sürücünün kasık altlarına yüklenmiş gösterge tablosundaki büyük, garip bir çıkıntı heyecandan titremeye neden oluyordu. Tek bir kişinin doldurduğu an ve uzam, bu metal bıçak ve parçalanmış cam ağı içinde taşlaşıyordu.

Kasiyer kadının ölümünden bir hafta sonraydı; geceleyin havaalanının batı sınırı boyunca yol alıyorduk, Vaughan birden yolun kenarına doğru direksiyon kırıp iri bir sokak köpeğine çarptı. Köpeğin bir çekiç gibi cama vurup arabanın

üstüne fırlamasının etkisiyle üstümüze boşalan camlar, bizi bir kazada ölmek üzere olduğumuza inandırdı. Ama Vaughan durmadı. Arabayı hızla sürmeye devam edişini seyrediyordum, yaralı yüzünü parçalanmış ön cama yaklaştırmıştı, sinirli sinirli yanaklarına saplanan cam parçalarını temizliyordu. Öylesine rasgele öfkeli hareketler yapıyordu ki, rehin alınmış bir seyirciden farkım yoktu. Ama ertesi sabah havaalanındaki otoparkın çatısına çıkıp arabayı bıraktığımızda, Vaughan bana sakin bir tavırla arabanın kaportasında ve tavanında açılan derin yarıkları gösterdi. Gözleri, gökyüzünde batıya doğru yükselen, turistlerle dolu bir yolcu uçağına takılmıştı, solgun yüzü üzgün bir çocuğunki gibi büzülmüştü. Arabanın üstündeki üçgen biçimindeki uzun yarıklar bilinmeyen bir varlığın ölümü sonucunda oluşmuştu, bu kayıp varlığın kimliği arabanın geometrisinden soyutlanmıştı. Kim bilir bizim kendi ölümlerimiz, hele ünlü ve güçlü kişilerinki, bunun yanında ne denli gizemli kalırdı?

Bu ilk ölüm, Vaughan'ın tanık olduğu öteki ölümlerin, hatta kafasını meşgul eden hayali ölümlerin yanında son derece basit bile kalıyordu. Vaughan, baştan sona hayali araba kazası felaketleri ve çılgınca yaralarla -orta yaşlı adamların kapı kollarıyla parçalanmış ciğerleri, genç kadınların direksiyon kolonlarına geçmiş göğüsleri, yakışıklı gençlerin köşe lambalarının metal mandallarıyla delinmiş yanakları- dolu dehşet verici bir yıllık hazırlamıştı, bu şekilde kendisini tüketmeye çabalıyordu sanki. Ona göre, bu yaralar, sapkın bir teknolojiden doğmuş yeni bir cinselliğin kapılarını aralıyordu. Bu yara imgeleri, bir mezbaha müzesinde sergilenen eserler gibi zihnine takılıp kalmıştı.

Şimdi Vaughan'ı polis arabalarının ışıkları altında, kendi kan gölünün içinde boğulurken düşünüyorum, havaalanına çıkan otoyol boyunca arabayla yol aldığımız zamanlarda bana anlattığı sayısız hayali felaket geliyor aklıma. Vaughan konsolosluk limuzinlerini bütan gazıyla dolu, kontrolden çıkmış tankerlere vururken, kapalı süpermarketlerin ışıl ışıl vitrinleri önünde içi neşeli çocuklarla dolu taksileri birbiriyle çarpışırken hayal ediyordu. Petrokimya fabrikalarına çıkan yollarda, birbirlerini tanımadıkları halde, şans eseri çarpışmalarda karşılaşan kız ve erkek kardeşlerin, parçalanan arabalar, alüminyumla kaplanmış tazyik bölmeleri ve reaksiyon kanalları arasında, kanlar beyin dokularından çiçek açar gibi akarken, bilinçaltındaki ensest düşüncelerinin ortaya çıktığını düşlüyordu. Vaughan, ezeli düşmanların kitlesel zincirleme kazalar yaptığını, yol kenarındaki hendeklerde arabadan akan benzin yanarken nefret dolu ölümlerin kutlandığını, kasabaların donuk akşam güneşi altında araba boyalarının erimeye yüz tuttuğunu tasarlıyordu zihninde. Hapishaneden kaçan katillerin yaptığı uzmanlaşmış çarpışmalar, izinlerini kullandıkları gün

direksiyonla mastürbasyon yaptıkları sevgililerinin kucakları arasında sıkışıp kalan otel resepsiyonistleri geliyordu gözünün önüne. Balayına çıkan çiftlerin kontrolden çıkmış şeker kamyonlarına vurduklarında ne hale geldiklerini düşünmeye çalışıyordu. Bütün bu olası ölümlerin en soyut olanıysa, otomobil tasarımcılarının uçkuru gevşek laboratuvar teknisyenleriyle birlikteyken yaptıkları kazalarda arabalarının içinde yaralanıp ölmeleriydi.

Vaughan, arabaların burun buruna çarpıştığı bir dizi kaza tasarlayıp bunları sayısız çeşitlemeyle süslüyordu: Bir çocuk fahişeyle, uzun yıllardır çalışan bir doktor önce burun buruna bir çarpışmada, sonra da arabaları içinde yuvarlanarak ölmeyi deniyordu; yaşı geçkin bir fahişe otoyolun beton korkuluklarına çarpınca hantal bedeni çatlamış ön cama fırlıyor, menopozlu organının parçaları krom kaplı kaportaya saçılıyordu. Vücudundan akan kanlar bembeyaz beton duvarı baştan başa boyuyor, bu manzara, bedenin parçalarını toplayıp sarı plastik bir torbanın içinde taşıyan polisin aklından çıkmıyordu. Vaughan, başka bir çeşitlemede, otoyoldaki bir benzin istasyonundan geri geri çıkmakta olan bir kamyonun aynı kadına çarptığını, kadının sağ ayakkabısının bağcıklarını gevşetmek için eğildiği sırada, arabanın kapısıyla kamyon arasında sıkıştığını, kana bulanan kapının üstünde bedeninin hatlarının çıktığını görüyordu. Kadının üstgeçidin korkulukları arasından fırlayarak, daha sonra kendi ölümünde olduğu gibi, havayolu otobüslerinden birinin üstüne düştüğünü, bu orta yaşlı miyop kadının ölüsüyle otobüsün taşıdığı yolcu sayısının arttığını düşünüyordu. Hızla gelen bir taksinin yol kenarındaki bir tuvalete gitmek üzere arabasından inen kadına çarptığını, kadının bedeninin sidik ve kan sağanağı içinde yüz metre öteye savrulduğunu görüyordu.

Şimdi, hayal ettiğimiz öteki çarpışmaları; yaralanmış, sakatlanmış, çılgına dönmüş insanların saçma ölümlerini düşünüyorum. Psikopatların neden olduğu, kin ve kendinden nefret etme duygularıyla yapılan inanılmaz kazaları, yorgun argın işten çıkan büro işçilerinin çalıntı arabalarda başarıyla gerçekleştirdiği sayısız tehlikeli çarpışmayı düşünüyorum. Zührevi hastalıklar kliniğinden dönen nevrastenik ev kadınlarının yaptığı saçma kazaları, bu kadınların şehrin dışındaki ana caddelerde park edilmiş arabalara çarptıklarını düşünüyorum. Tek yönlü sokaklarda çamaşır kamyonlarıyla burun buruna çarpışan heyecanlı şizofrenleri, otobana giriş yollarında gereksiz yere U dönüşü yaparken kaza geçiren manik depresifleri, çıkmaz sokak olduğunu bile bile yolun sonundaki tuğladan duvara son hızla vuran şanssız paranoyakları, karmaşık altlı üstlü kavşaklarda yaptıkları kazalarda başları kopan sadist hemşireleri, orta yaşlı metanetli itfaiyecilerin gözleri önünde, küçücük arabalarından çıkan alevlerin içinde yanarak ölen

lezbiyen süpermarket yöneticilerini, zincirleme kazalarda ezilen otistik çocukları, yol kenarındaki sanayi kanallarından birinde kaderlerine boyun eğerek boğulmaya razı olan zihin özürlüleri düşünüyorum.

Vaughan ölmeden çok önce kendi ölümümü de düşünmeye başlamıştım. Kiminle birlikte ölürdüm acaba, hangi rolde ölürdüm -bir psikopat ya da nevrastenik olarak mı, yoksa firar etmiş bir katil olarak mı? Vaughan ünlü kişiler için hayali çarpışmalar uyduruyor, hiç durmadan bu insanların nasıl öleceğini düşünüyordu. James Dean'in, Albert Camus'nün, Jane Mansfield'ın ve John Kennedy'nin ölümleri üzerine bir sürü süslü fantezi tasarlamıştı. Hayal dünyası, film yıldızları, politikacılar, zengin sanayiciler ve televizyon yöneticileriyle dolu bir galeri gibiydi. Vaughan bu insanları elinde fotoğraf makinesiyle her yerde izliyordu; zum, havaalanındaki Okyanus Terminali'nin gözetleme kulesinde, otellerin asma kat balkonlarında ve stüdyoların otoparklarında kullanıma her an hazırdı. Vaughan bu kişilerin her biri için en uygun ölümleri tasarlamıştı. Onasis'le karısı, Deaiey Plaza'da eğlenirken bir suikasta kurban gideceklerdi. Reagan'ın karman çorman bir zincirleme kazada öleceğini düşünüyordu; Vaughan'da, Reagan'ın cinsel organlarıyla ilgili bir saplantıya dönüşen, tıpkı film yıldızının cinsel organlarının parçalanıp kiralık limuzinin deri koltuklarına dağıldığı hayale uygun bir ölüm olacaktı bu.

Son olarak karım Catherine'i öldürmeye kalkıştıktan sonra, Vaughan'ın artık kendini yok etmeye çalıştığını anlamıştım. Bu şiddet ve teknolojiyle yönetilen ışıltılı dünyada, Vaughan bomboş bir otoyolda saatte yüz altmış kilometre hızla sürüyordu arabasını; geniş arazilerin kenarındaki terk edilmiş benzin istasyonlarından geçiyor, karşısına hareket halinde tek bir arabanın çıkmasını bekliyordu. Vaughan, zihninde, bütün dünyanın aynı anda gerçekleşen bir araba kazası felaketinde yok olduğunu, milyonlarca aracın havada uçuşan organ ve motor radyatörü parçalarıyla birlikte oradan oraya savrulduğunu kuruyordu.

Terk edilmiş bir otelin otoparkında yaptığım ilk basit kazayı hatırlıyorum. Bir polis bizi rahatsız edince, alelacele sevişmeye zorlamıştık kendimizi. Otoparktan geri geri çıkarken işaretlenmemiş bir ağaca çarpmıştım. Catherine koltuğuma kusmuştu. Sıvı halindeki yakıt gibi görünen kan pıhtılarıyla dolu bu kusmuk birikintisi, Catherine'den çıkan bütün öteki salgılar gibi koyuydu ve özenle üretilmişti; bu kusmuğun kokusu bana hâlâ araba kazasının verdiği erotik heyecanı hatırlatır. Benim için bu koku Catherine'in rektum ya da vajinasından çıkan sıvıdan daha heyecan vericiydi, bir perinin dışkısı, ya da onun kontakt lenslerini koyduğu yerde oluşuveren minik su kabarcıkları kadar zarifti. Catherine'in ağzından, uzak ve gizemli bir tapınaktan çıkan nadir bir sıvı gibi

boşalan bu büyülü birikintide, yalnızca birkaç dakika öncesine kadar penisime yapışmış ağızdan damıtılmış kan, meni ve kusmuk aynasında kendi yansımamı görmüştüm.

Vaughan artık öldüğüne göre, onun ardında, biçimsiz duruşundan zihni ve yaşamıyla ilgili bütün gizli bilgileri anlaşılan yaralı bir kötürümün etrafında toplanmış bir yığın gibi kalanlarla bir bir vedalaşacağız. Vaughan'ı tanıyan herkes araba kazasında sapkın bir erotizm bulunduğunu ve bunun cinsel organı cerrahi bir yaradan çıkarmak kadar acı verici olduğunu kabul ediyordu. Geceleri karanlık otobanda yol alırken sevişen çiftleri, karşıdan farlarını yakıp söndürerek gelen arabaların üstüne davetkâr bir biçimde hızlanarak giderken neredeyse doyuma ulaşmak üzere olan kadınları ve erkekleri daha önce çok kez seyrettim. Genç adamlar hurdalıktan buldukları ilk döküntü arabayla yalnız başlarına amaçsızca direksiyon sallarken bir yandan da mastürbasyon yapmaktadırlar. Bir kavşakta yaptıkları çarpışmadan hemen sonra menileri çatlamış hız göstergesine boşalır. Daha sonra aynı meniden geriye kalan kurumuş parçalar, kucağına uzanıp ağzını penisine dayayan ilk kadının jöleli saçlarına takılır, adamın bir eli direksiyondadır, arabayı karanlıkta altlı üstlü bir kavşağa sürükler, renkli televizyonlarla yüklü bir kamyonun arka kapısını direksiyonu kırarak sıyırıp geçtiğinde penisinden meni boşalır, bu arada dikiz aynasında kamyonun farları önündekini uyarırcasına yanıp sönerken adamın sol eli kadının klitorisini okşamakta, kadını doyuma ulaştırmaya çalışmaktadır. Adam daha sonra bir arkadaşının genç bir kızı arka koltuğa atmasını seyreder. Yağ içindeki teknisyenin elleri kızın poposunu yanından hızla geçtikleri reklam panolarına karşı tutar. Islak yollar farların ışıklarıyla parlamakta, frenler çığlık gibi acı sesler çıkarmaktadır. Adam arabanın yıpranmış plastikten tavanına çarpıp koltukların sarı dokumasını menisiyle lekelerken penisi kızın üstünde ıslak ıslak parıldamaktadır.

Son ambulans da gitmişti. Film yıldızını da bir saat kadar önce limuzinine götürmüşlerdi. Üstgeçidin altında kazanın olduğu yerdeki beyaz beton alan, akşam ışığında, gizemli uçakların metalik bir gökyüzüne doğru havalanacakları karanlık bir pisti andırıyordu. Vaughan'ın camdan uçağı, canları sıkılıp arabalarına dönen izleyicilerin ve uçak yolcularının dağılmış bavullarını ve çantalarını toplayan yorgun polislerin başlarının üstünde bilinmeyen bir yere uçmuştu. Vaughan'ın gittikçe soğuyan bedenini düşündüm, rektumunun sıcaklığı kazada ölen öteki insanlarınki gibi düşmüştü. Bu düşüş gece boyunca ofis binalarından ve apartmanlardan, otel odasındaki film yıldızından çıkan mukozadan grapon kâğıtları gibi dökülüyordu.

Arabayı havaalanına doğru sürmeye başladım. Batı Caddesi boyunca uzanan ışıklar, hızla yaralanacakları anı kutlamaya giden arabaları aydınlatıyordu.

II

Vaughan’la ilk karşılaşmamızdan sonra araba kazalarının verdiği gerçek heyecanı anlamaya başlamıştım. Bir o kazada bir bu kazada yaralanıp berelenen farklı uzunlukta iki bacağı, kaba ve tedirgin edici bir görünüşü olan bu serseri bilim adamı, saplantıları açıktan açığa bir delininkine dönüştüğü sırada hayatıma girdi.

Yağmurlu bir haziran akşamı Shepperton film stüdyolarından eve dönerken, arabam Batı Caddesi’ndeki üstgeçide çıkan kavşakta yoldan çıkmıştı. Birkaç saniye içinde yandaki şeritte saatte yüz kilometre hızla gitmeye başlamıştım. Araba refüje çarpınca sağ lastik patlayıp jantından fırlamıştı. Araba denetimim dışında refüjü aşıp çıkış rampasını çıkmaya başlamıştı. Üç araç bana doğru yaklaşıyordu, seri halde üretilen üstü kapalı bu arabaların kaç model olduklarını, renklerini ve dış aksesuvarlarını bugün bile unutulmayacak derecede acı veren bir kâbus gibi net bir şekilde hatırlıyorum. İlk iki arabadan kaçmış, freni pompalayıp aralarından geçmeyi başarmıştım. İçinde genç bir kadın doktorla kocası bulunan üçüncü arabayla burun buruna çarpışmıştık. Gıda maddeleri satan bir şirkette kimya mühendisi olarak çalışan adam, bir topun namlusundan fırlayan yumuşak bir mermi gibi arabanın ön canımdan dışarı fırlamıştı. Adam, benim arabamın kaportasında ölmüştü, paramparça olan ön camdan yüzüme ve göğsüme kanlar sıçramıştı. Beni daha sonra arabanın içinden kurtaran itfaiyeciler, kalbimin yırtıldığını ve kan kaybından öleceğimi sanmışlardı.

Hafif yaralanmıştım. Kendini benimle sıkıntı verici bir sevişmeden kurtaran sekreterim Renata’yı bırakmış eve dönüyordum. Bana sarılmaktan utanacağını bilerek taktığım emniyet kemerini hâlâ çıkarmamıştım. Direksiyon göğsümü kötü ezmişti, arabanın içinde öne savrulduğumda dizlerim ön panele çarpmıştı, ama yaralarım içinde en önemli olanı başımdaki sinirlerden birinin zedelenmesiydi.

Direksiyonun göğsüme geçmesini engelleyen aynı gizemli güç genç mühendisin karısını da korumuştu. Kadın, üst çenesindeki çürükten ve birkaç sallanan dişten başka zarar görmemişti. Ashford Hastanesi'nde geçirdiğim ilk birkaç saat boyunca zihnimde canlandırabildiğim tek şey ikimizin birbiriyle çarpışmış iki ayrı arabada karşılıklı oturduğumuz, kadının ölmekte olan kocasınınsa aramızda, benim arabamın kaportasının üstünde yattığıydı. Parçalanmış ön camların ardından birbirimize bakıyor, kımıldamaya cesaret edemiyorduk. Kocasının eli hemen önümde, sağ sileceğin yanında avcu yukarı gelecek biçimde duruyordu. Koltuğundan fırladığında elini sert bir şeye çarpmış olmalıydı, orada ölürken kocaman bir kan gölü yaratışını seyrederek öylece otururken elindeki işaretin ne olduğunu anlamaya başlamıştım: Radyatörümün amblemiydi bu.

Çaprazlama takılmış emniyet kemeriyle desteklenen karısı direksiyonun başında oturmuş, garip ve soğuk bir biçimde bana bakıyor, bizi böyle karşı karşıya getiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Zeki görünüşlüydü, geniş bir alnı, güzel yüzünde, erken Rönesans dönemine özgü ikonlarda olduğu gibi, kasıklarından fırlayan mucizeyi ya da kâbusu kabul etmeye yanaşmayan Meryem Ana'nın boş ve tepkisiz bakışları vardı. Beni ilk kez net olarak algıladığında yüzünde bir anlık bir duygu belirdi, yüzünün sağ tarafı sanki siniri çekilmiş gibi çarpık bir gülümsemeyle gerildi. O anda yüzümü ve göğsümü kaplayan kanın kocasının kanı olduğunu fark etmiş miydi?

İkimizin arabasının başına da insanlar toplanmıştı, sessizce ve son derece ciddiyetle bize bakıyorlardı. Bu kısa süreli sessizliği çılgınca bir hareket bozdu. Yarım düzine araba tekerleklerini öttürerek kenara çekip refüjün çevresine doluştu. Batı Caddesi boyunca yoğun bir trafik oluştu, üstgeçit üzerinde uzun bir kuyruk oluşturan araçlar polis farlarıyla aydınlanıyor, sirenler çalıyordu. Şeffaf naylon bir yağmurluk giymiş orta yaşlı bir adam endişeyle arkamdaki yolcu kapısını açmaya çalışıyordu, ince eline arabadan güçlü bir elektrik çarpacağını düşünüyor gibiydi. Ekoseli battaniye taşıyan genç bir kadın eğilip camdan içeri bir göz attı. Kadın az ötemde durmuş, açık bir tabutun içindeki ölüye bakan biri gibi dudaklarını büzmüş bana bakıyordu.

O anda hiçbir acı hissetmediğim için direksiyon çubuklarından birini tutmuş öylece oturuyordum. Ölen adamın emniyet kemeri hâlâ takılı olan karısı kendine gelmeye başlamıştı. Birkaç kişi -bir kamyon şoförü, izin gününü kullanan üniformalı bir subay, bir kadın dondurma satıcısı- camlardan içeriye ellerini uzatmış, belli ki kadının orasına burasına dokunuyorlardı. Kadın onlara gitmeleri için işaret etti, el yordamıyla emniyet kemerini çözdü. Bir an için gerçek bir

teknoloji tiyatrosundaki acımasız bir oyunun en heyecanlı sahnesinde rol alan baş oyuncular olduğumuzu düşündüm, parçalanmış araçların, çarpışma sırasında imha olmuş bir adamın ve yanıp sönen farlarıyla sahnenin kenarında bekleyen yüzlerce sürücünün bulunduğu bir oyundu bu.

İnsanlar kadının arabadan çıkmasına yardım ettiler. Kadının garip bacakları ve başının sert hareketleri iki arabanın yamuk yumuk gidişlerini taklit eder gibiydi. Arabamın dikdörtgen şeklindeki kaportası ön camın altındaki bölümünden bükülüp açılmıştı; kendimi öylesine tükenmiş hissediyordum ki kaportayla tampon arasındaki dar açılı alan, gördüğüm her şeyde -seyircilerin konuşmalarında ve duruşlarında, üstgeçitten aşağı inen rampada, uzakta havaalanındaki pistten havalanan yolcu uçaklarının uçuş rotalarında- yineleniyormuş gibiydi. Üstünde Arap havayolları pilotlarının giydiği gece mavisi üniforması olan esmer tenli bir adam genç kadını dikkatlice arabasından çıkardı. Kadının bacaklarının arasından iradesi dışında çişi sızıyor, yola akıyordu. Pilot kadını yatıştırmak istercesine omuzlarından tutuyordu. Seyirciler arabalarının yanında durmuş, yağlı mıcırın üstünde oluşan gölcüğe bakıyorlardı. Batmakta olan akşam güneşi kadının ince bileklerinde küçük gökkuşakları oluşturuyordu. Dönüp yaralı yüzünü buruşturarak, endişe ve düşmanlıkla karışık bir tavırla bana baktı. Ama benim bütün görebildiğim alışılmadık bir şekilde birleşen ve önümde biçimsizce duran kalçalarıydı. Aklımda kalan duruşundaki seksilik değil, bizi içine alan bütün o korkunç olayların bu kadının bedeninde biçem bulmasıydı; bacaklarının duruşundan bile anlaşılabilen o büyük acı ve şiddet, bir zamanlar bir Noel oyununda zihin özürlü bir kızın ayaklarının ucunda abartılı bir dönüş yaptığı anı hatırlatmıştı bana.

İki elimle direksiyona yapışmış, sakinleşmeye çalışıyordum. Göğsüm sürekli bir titremeyle daralıyor, beni neredeyse nefessiz bırakıyordu. Bir polisin güçlü elleri omzuma dokundu. Başka bir polisse düz siperli şapkasını arabanın kaportasındaki ölü adamın yanına koyup kapıyı açmaya çalıştı. Yolcu bölmesi çarpışmanın etkisiyle ön panele geçmiş, kapılar o hızla kilitlenmişti.

Bir ambulans görevlisi bana uzanıp gömleğimin sağ kolunu kesti. Koyu renk takım elbiseli genç bir adam kolumu camdan dışarı çıkardı. Şırınganın iğnesi koluma girerken, bu iri yarı bir çocuktan farkı olmayan doktorun mesleğini yapabilecek kadar yetişkin olup olmadığını merak ettim.

Havada uçuyormuşum gibi bir his beni hastaneye kadar takip etti. Yarı bilinçli bir halde hoş olmayan birtakım fanteziler kurarken bir yandan da direksiyona kusuyordum. İki itfaiyeci kapıyı menteşelerinden söktü. Kapıyı yolun ortasına fırlattılar, bana boynuzlanmış bir boğa güreşçisinin yardımcıları gibi

bakıyorlardı. En ufak hareketlerinde bile biçimsel bir anlam vardı, elleriyle birtakım şifreli jestler yaparak bana doğru uzanıyorlardı. İkisinden biri kaba iş giysisinin düğmelerini açıp penisini dışarı çıkarsa ve onu kan içinde kalmış koltukaltıma yaslasa, bu garip davranış bile şiddet ve kurtarma adına kabul edilebilirdi. Orada öylece başka bir adamın kanları içinde oturur ve o genç dulun çişi kurtarıcımın ayakları dibinde gökkuşakları oluştururken birinin bana güvende olduğumu hissettirmesini bekledim. Aynı korkunç mantıkla, düşen bir yolcu uçağının yanmakta olan parçalarına doğru koşturan itfaiyeciler ellerindeki karbondioksit gazıyla kızgın asfalta edepsiz ya da gülünç sloganlar da yazabilirlerdi pekâlâ. Buna karşılık kurbanlar ölümlerine açılan kapılara alaylı jestler yapabilir, cellatlarının elindeki silahların dipçiklerini büyük bir ciddiyetle öpebilir, hayali bayrakların kutsallığını ayaklar altına alabilirlerdi. Cerrahlar ilk ameliyatlarını yapmadan önce yanlışlıkla kendilerini kesebilir, kadınlar, kocaları doyuma ulaştığı anda dikkatsizce sevgililerinin adını fısıldayabilir, müşterisinin penisini ağzına alan fahişe istemeden penisin ucundan küçük bir parça koparabilirdi. Yorgun bir fahişenin bir türlü uyarılamamamdan rahatsız olup penisimi ısırdığında duyduğum acının aynısı, şimdi bana her biri kendine özgü bir biçimde hareket eden ambulans görevlilerinin ve benzin istasyonunda çalışan personelin el kol hareketlerini anımsatıyor.

Zamanla Vaughan'ın ilkyardım hemşirelerinin yüzlerini nasıl ekşittiklerini gösteren fotoğraflarını albümünde biriktirdiğini öğrendim. Esmer tenleri Vaughan'ın kendilerinde uyandırdığı gizli cinselliği yansıtıyordu. Hemşirelerin hastaları, lastik tabanlı terlikle atılan iki adım arasında, ilkyardım odalarında kalçalarının birbirine değdiği kısacık süre içinde ölüyorlardı.

Polisler beni arabadan çıkarıp sıkı sıkı tutarak sedyeye taşıdılar. Bu kazanın gerçekliğinden kendimi soyutlamıştım bile. Sedyenin üstünde oturmaya çalıştım, bacaklarımı battaniyeden çıkardım. Genç doktor, elinin içiyle göğsüme bastırarak beni itti. Gözlerindeki öfke beni şaşırtmıştı, direnmeden sedyeye uzandım.

Ölü adamın üstü örtülü bedenini arabamın kaportasından kaldırdılar. İkinci ambulansın açık kapıları arasında aklını oynatmış bir Meryem Ana gibi oturan karısı dalgın bakışlarla akşam trafiğini seyrediyordu. Sağ yanağındaki yara, çürümüş dokular kendi kanıyla beslendikçe yüzünü çirkinleştiriyordu. Arabalarımızın birbirine geçmiş radyatör çubuklarının aramızdaki kaçınılmaz ve sapkın birlikteliğe bir örnek oluşturduğunu çoktan fark etmiştim. Gözüm kalçalarının biçimine takılmıştı. Gri battaniye kalçasının çevresinde hoş bir tepecik oluşturmuştu. Bu tümseğin altında bir yerlerde vulvası bir mücevher gibi

saklanmıştı. Bütün belirgin girinti ve çıkıntıları, bu zeki kadının el değmemiş cinselliği, o akşam meydana gelen bütün korkunç olaylardan ağır basıyordu.

III

Londra Havaalanı yakınlarındaki ilkyardım hastanesinin boş koğuşlarından birinde yattığım üç hafta boyunca başımın içinde polis arabalarının koyu mavi ışıkları dönüp durdu. Londra Havaalanı'na çıkan otoyollarla çevrili, kullanılmış araba pazarları, su depoları ve cezaevleri bulunan bu sessiz sakin bölgede, kazadan önceki durumuma kavuşmaya başlamıştım. Yirmi dört yataklı iki koğuş -bu rakam koğuşlara kabul edilen en fazla hasta sayısını gösteriyordu-kaza kurbanlarına ayrılmıştı. Koğuşlardan biri her zaman araba kazalarında yaralananlarla dolup taşıyordu.

Üstümdeki kanın hepsi öldürdüğüm adamın değildi. Acildeki Asyalı doktorlar her iki dizkapağımın birden gösterge tablosuna çarpmış olduğunu teşhis ettiler. Baldırlarımın iç kısmından kasıklarıma doğru derin acılar saplanıyordu, sanki bacaklarımın damarlarında ince çelik kataterler dolaşıyordu.

Dizlerime yapılan ilk müdahaleden üç gün sonra hastaneden pek de önemli olmayan bir mikrop kaptım. Boş koğuşta aslında kaza kurbanlarına ayrılan bir yatakta yatıyordum, bir yandan da böyle birinin yaralarını gözümün önüne getiriyor, ne gibi acılar çekeceğini düşünüyordum. Çevremdeki boş yataklar yüzlerce çarpışma ve üzüntünün tarihini taşıyor, yaralar uçakların düşüşünü, arabaların çarpışmasını dile getiriyordu. İki hemşire koğuşta oradan oraya koşturuyor, yatakları düzeltiyor, radyo kulaklıklarını yerine koyuyordu. Bu yardımsever genç kadınlar görünmeyen yaralar katedraline hizmet ediyorlardı, tomurcuk açan cinsellikleri yüzde ve cinsel organlarda açılan en korkunç yaralarda hüküm sürüyordu.

Bacaklarıma bir kayış bağladıkları sırada ben Londra Havaalanından kalkan bir uçağın sesini dinliyordum. Bu karmaşık işkence aleti bu genç kadınların vücut biçimlerini ve hatlarını andırıyor gibiydi. Yattığım yatağın benden sonraki misafiri kim olacaktı -alkolü fazla kaçırmış, yanındaki koltukta canı sıkkın bir

halde oturan dul adam yüzünden vajinası nemlenmiş, Balearics'e doğru yol almakta olan orta yaşlı bir banka veznedarı mı? Londra Havaalanında geçirdiği kazadan sonra, emniyet kemerinin karnında bıraktığı iz vücudundan silinmeyecekti. İdrar yollarına baskı yapan idrar kesesi yüzünden taşrada gittiği lokantanın tuvaletine kendini her attığında, prostatlı kocasıyla her sevişmeye kalktığında, kazadan önceki son birkaç saniye gelecekti aklına.

Karım her akşam koğuşa ziyarete geldiğinde, beni Batı Caddesindeki üstgeçide nasıl bir cinsel arzunun getirdiğini biliyor muydu? Kocasının anatomisinden kendine kalan parçaları zeki bakışlarla inceleyerek yanımda otururken, dile getiremediği bütün soruların yanıtlarını bacağımdaki ve göğsümdeki yaralarda bulduğundan emindim.

Hemşireler tatsız işlerini yaparak çevremde dönüp duruyorlardı. Dizlerimdeki drenaj tüplerini değiştirirlerken, beni sakinleştiren, ama ağrılarımı kesmeye yetmeyen ağrı kesici ilacımı kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Yalnızca hemşirelerin öfkeli tavırları beni kendime getirebiliyordu.

Yüzünde duygudan eser olmayan sarışın, genç bir doktor göğsümdeki yaraları inceledi. Motor bölmesinin çökmesiyle kornanın metali göğüs kemiğimin alt kısmına geçince bu bölgenin derisi kalkmıştı. Göğsümde yarım daire şeklinde bir çürük, bir meme ucundan ötekine uzanan mermerimsi bir gökkuşağı oluşmuştu. Sonraki bir hafta içinde bu gökkuşağı araba cilalarının renk tayfındaki tonlara bürünmeye başlamıştı. Kendime baktığımda, bir araba tamircisinin yaralarımın şekillerine bakarak arabamın modelini ve tam olarak kaç yılında üretildiğini anlayabileceğini fark ettim. Direksiyonun biçimi çürümüş göğsümden nasıl anlaşılıyorsa, dizlerim ve bacak kemiklerim de gösterge tablosunun neye benzediğini açıkça ele veriyordu. Bedenimle arabanın iç bölmesi arasındaki ikinci çarpışmanın izleri bu yaralarda saklıydı, tıpkı seviştikten birkaç saat sonra bir kadının hatlarını hâlâ bedeninde hissetmek gibi.

Dördüncü gün ağrı kesici ilacı hiçbir neden yokken çıkardım. Bütün sabah bir hemşirenin tuttuğu emaye bir kaba kustum. Hemşire bana güler yüzle, ama sabit bakışlarla bakıyordu. Böbrek biçimindeki kabın kenarı yanağıma soğuk soğuk değiyordu. Kabın porselen yüzeyinde benden önceki adı bilinmeyen hastanın küçücük bir parça kanı vardı.

Kusarken alnımı hemşirenin güçlü baldırına yaslamıştım. Yaralı ağzımın hemen yanındaki yıpranmış parmakları genç teniyle garip bir tezat oluşturuyordu. Birden kendimi bu kadının doğum çatlaklarını düşünürken buldum. Bu nemli kanalı en son ne zaman yıkamıştı acaba? İyileşmeye başladığım süre içinde doktorlarla ve hemşirelerle konuştuğum zamanlarda buna

benzer sorular aklıma sık sık takılıyordu. Cinsel organlarını en son ne zaman yıkamışlardı, reçeteye streptokoklu bir boğaz için antibiyotik yazarlarken anüslerinden küçük dışkı parçaları sarkıyor muydu, hastaneden ayrılıp evlerine giderken yasak ilişkilerin kokusu iç çamaşırlarına siniyor muydu, hiç beklemedikleri bir araba kazasında, ellerinde kalan meni ve vajina salgısı artıkları motor soğutucusunun parçalarına bulaşıyor muydu? Genç kadının güzel baldırlarının sıcaklığını hissederek, kaba bir parça yeşil balgam çıkardım. Ekoseli hırkasındaki küçük bir delik bir parça siyah iple tutturulmuştu. Gözüm sol poposunun yuvarlak yüzeyinde halka halka gerilen ilmeklere takıldı. Her bir halka göğsümdeki ve bacaklarımdaki yaralar gibi rastlantısal ve anlamlıydı.

Çevremdeki her şeyde olası bir cinsellik arama saplantım kazadan sonra iyiden iyiye ortaya çıkmıştı. Koğuşun, zihinleri imgelerle dolu bir geneleve dönüşmüş, nekahat dönemindeki uçak kazası kurbanlarıyla dolup taştığını hayal ediyordum. Bizim arabalarımızın çarpışması nihai, ama hayal bile edilemeyecek bir cinsel birleşmenin örneğiydi. Yatması beklenen hastaların yara bereleri, beni ulaşılabilir rüyalarla dolu kocaman bir ansiklopedi oluşturmaya çağırıyordu.

Catherine bu fantezilerin farkında görünüyordu. İlk ziyaretleri sırasında ben henüz şoktan çıkmamıştım, o da hastanenin düzenine ve havasına alışmaya başlamıştı, doktorlarla birbirlerine espriler yapıyorlardı. Hemşire kustuğum kapla odadan ayrıldığı sırada, Catherine metal masayı yatağın ayakucundan büyük bir ustalıkla çekip üstüne bir yığın dergi boşalttı. Yanıma oturup, tıraşsız yüzüme ve titreyen ellerime çabucak bir göz attı.

Gülümsemeye çalıştım. Saçımın birkaç santim solundaki yaraya atılan dikişler yüz ifademi değiştirmeme engel oluyordu. Hemşirenin tuttuğu tıraş aynasında yüzüm, kendi çarpık anatomisiyle şaşkına dönmüş bir akrobatınkine benziyordu.

“Afedersin,” diyerek elini tuttum. “Berbat görünüyor olmalıyım.’

“Hiç de değil,” dedi. “Harika görünüyorsun. Madam Tussaud'daki kurbanlardan biri gibisin.”

“Yarın gelmeye çalış.”

“Geleceğim.” Elini alnıma koyup çekine çekine başımdaki yaraya baktı. “Sana biraz makyaj malzemesi getireceğim. Sanırım burada hastalar için yalnızca Ashford Morgu kozmetik ürünleri kullanıyorlar.”

Ona daha dikkatli baktım. Bir kadının kocasına göstereceği türden yakınlık ve ilgisi beni hem mutlu etti, hem de şaşırttı. Shepperton reklam stüdyolarındaki işimle Catherine’in American’ın yurtdışı gezileri bölümünde gittikçe gelişen meslek hayatı arasında zihnimizde canlandırdığımız uzaklık bizi birbirimizden son yıllarda giderek daha çok ayırmıştı. Catherine uçuş dersleri alıyordu, erkek

arkadaşlarından biriyle turistlere uçak kiralayan küçük bir şirket kurmuştu. Bütün bu işlere tek bir amaç için girişmişti, daha sonradan değeri artacak bir alanda bağımsızlığını ve özgüvenini ortaya koymak istiyordu. Birçok kocanın yapacağı gibi bütün bunlara önce çok büyük tepki gösterdim, bütün işlerden elimi eteğimi çektim. Küçük uçaklarının hafif, ama ısrarlı uğultusu, her hafta sonu, ilişkimizin notalarını çalan bir tehlike çanı gibi evimizin üstünden geçiyordu.

Sarışın doktor koğuş koğuş dolaşırken Catherine'e başıyla selam verdi. Catherine bana arkasını döndü, bacakları baldırlarının da üstünde dolgun bacak aralarına kadar açıkta kalıyordu, birlikte olduğu genç adamın bütün potansiyel cinselliğini ana hatlarıyla ortaya koyuyordu bu görüntü. Catherine'in hastanedeki kocasını ziyarete giden bir kadın gibi değil, havayolu yöneticilerinden biriyle şık bir lokantaya gidecek bir kadın gibi giyinmiş olduğunu fark ettim. Sonradan, yaptığım kazayı soruşturan havaalanı polisleri tarafından rahatsız edildiğini öğrendim. Açıkça görülüyor ki, yaptığım kaza ya da olası bir adam öldürme suçum onu ünlü bir kadına çevirmişti.

"Bu koğuş uçak kazalarında yaralananlar için ayrılmış," dedim Catherine'e. "Yatakları boş tutuyorlar."

"Cumartesi günü yere çakılırsam uyandığında beni yanındaki yatakta yatıyor bulabilirsin." Catherine boş yataklara göz gezdirdi, hayalinde yaralanmış insanları canlandırıyor gibiydi. "Yarın yataktan çıkıyorsun. Yürümeni istiyorlar." Endişeyle bana bakıyordu. "Zavallıcık. Buradakilerin tepesini attırmadın umarım."

Duymamazlıktan geldim, ama Catherine devam etti, "Adamın karısı doktormuş - Dr. Helen Remington."

Bacak bacak üstüne atıp bir sigara yakmaya kalkıştı, daha önce görmediğim bir çakmağı çakmaya çalışıyordu. Bu çirkin aleti hangi yeni sevgilisinden almıştı acaba, besbelli bir adama aitti bu çakmak. Uçaksavar mermisinden yapılmıştı, daha çok bir silaha benziyordu. Catherine'in bütün ilişkilerini, yıllardır ilk sevişmesinden sonra birkaç saat içinde elindeki ya da aklından geçen bir eşyaya bakarak çıkarabiliyordum - birdenbire üçüncü sınıf şaraplara ya da film yapımcılarına ilgi duymaya başlıyor, havacılık politikasıyla ilgili kendininkinden farklı bir düşünceyi benimseyiveriyordu. Son sevgilisinin adını sevişmemizin doruk noktasında kendisi ağzından kaçırmadan çok önce ben genellikle tahmin edebiliyordum. İkimizin de bu iğneleyici oyunu oynamaya ihtiyacı vardı. Yatağa uzandığımızda havayollarının düzenlediği bir partide hoşbeşle başlayıp sevişmeyle noktalanan ateşli bir ilişki tanımına bütünüyle uyuyorduk. Bu

oyunların doruk noktası yasak ilişkideki sevgilinin adıydı. Son ana dek kendimizi dizginliyor, sonra her ikimiz de mükemmel bir doyuma ulaşıyorduk. Kimi zaman, bu kısa süreli ilişkilerin yalnızca seks oyunlarımıza hammadde sağlamak amacıyla yürütüldüğünü düşünüyordum.

Sigara dumanının boş koğuşta yayılmasını izlerken, Catherine'in son birkaç günü kiminle geçirdiğini düşünüyordum. Hiç kuşkusuz, kocasının başka bir adamı öldürdüğü gerçeği, büyük olasılıkla Catherine'e kazayla ilgili ilk bilginin ulaştığı telefonun hemen yanındaki yatağımızda gerçekleşen sevişme sahnesine beklenmedik bir boyut katmıştı. Bizi birbirimize teknolojideki yeni birtakım öğeler bağlıyordu.

Uçak seslerinden rahatsız olmuştum, dirseğime yüklenip oturdum. Göğüs kafesimdeki ezikler yüzünden nefes alırken acı çekiyordum. Catherine endişeyle bana bakıyordu, o anda öleceğimden korktuğu çok açıktı. Sigarasını dudaklarımın arasına yerleştirdi. Sardunya tadındaki dumanı belli belirsiz içime çektim. Sigaranın pembe rujla boyanmış sıcak ucu, beraberinde Catherine'in o kendine özgü tadını, hastaneye sinen asit fenik kokusu yüzünden unuttuğum kokusunu taşıyıp getirmişti. Catherine uzanıp sigarayı almak istedi, ama ben ağzımı bir çocuk gibi sımsıkı kapalı tutuyordum. Ruj bulaşmış bu sigara ucu bana Catherine'in rujla dilediğince boyadığı, yüzümü, ellerimi, göğsümü bastırdığım, içten içe aslında birer yara izi olduğunu hayal ettiğim meme uçlarını hatırlatıyordu. Bir kâbusumda, Catherine'in şeytanın çocuğunu doğurduğunu, şişkin göğüslerinden sıvı dışkının aktığını görmüştüm.

Koğuşa esmer bir öğrenci hemşire girdi. Karıma gülümseyerek yatak örtülerini kaldırdı, bacaklarımın arasından idrar şişesini aldı. İdrarın düzeyini inceleyip çarşafları düzeltmeye başladı. O anda yine çişim damlamaya başladı, ama uzun süredir ağrı kesici kullanmaktan hissizleşen sifinkterimi sıkmayı başardım. İdrarımı tutamadan orada öylece yatarken, kimliği belirsiz genç bir adamı öldürdüğüm -adamın kimliği benim için, Catherine'e sorduğum onca soruya karşın, anlamsız bir düelloda ölen adsız sansız biri gibi bir bilmece olarak kalmıştı- bu trafik kazasından sonra, çevremdeki bütün bu kadınların neden benim en bebeksi bölgemle uğraştıklarını anlamaya çalışıyordum. İdrarımı boşaltan, lavman şırıngalarıyla bağırsaklarımı harekete geçiren, gözlerini şort pijamamın aralığından penisime diken, drenaj tüplerini dizlerime bağlayan, başımdaki yaranın iltihabını temizleyen, kaba elleriyle ağzımı silen hemşireler, görevi ne olursa olsun bütün bu sert kadınlar, çocukluğumda bana bakan kadınları hatırlatıyorlardı; vücudumdaki deliklerden sorumlu görevliler gibiydi hepsi de.

Baldırları ekose önlüğünün altına gizlenmiş bu öğrenci hemşire gözlerini Catherine'in alımlı vücundan ayırmadan, yatağımın çevresinde dolanıyordu. Catherine'in, yatakta yatan kocasının garip görünüşünden heyecanlanıp kazadan sonra kaç kişiyle birlikte olduğunu mu hesaplamaya çalışıyordu, yoksa -sıradan bir mantıkla- giysileriyle mücevherlerine kaç para ödediğini mi merak ediyordu? Catherine ise, aksine, bütün içtenliğiyle genç kızın vücuduna bakıyordu. Kızın baldırlarını ve poposunu, göğüslerini ve koltuk altını, bunların bacağımdaki metal çubuklarla olan ilişkisini, zarif vücudunu sergilemek amacıyla tasarlanmış bir heykel gibi duran bu kızı açıktan açığa, merakla izliyordu. Catherine'in aklından yıldırım hızıyla ilginç bir lezbiyen ilişki düşüncesi geçmiş olmalıydı. Çoğu kez, sevişirken kendisini başka bir kadınla ilişkisi varmış gibi hayal etmemi isterdi; bu başka bir kadın genellikle, pırıltılı rujlar süren, ama hiç gülmeyen, Noel öncesinde ofiste verilen bir parti boyunca, gözlerini kızışma dönemindeki bir köpek gibi karımdan ayırmayan sekreteri Karen olurdu. Catherine bana sık sık, Karen'ın kendisini baştan çıkarmasına nasıl izin verebileceğini sorardı. Bir süre sonra, ikisinin beraber bir mağazaya gitmesini önereceğini, orada kendisine iç çamaşırı seçerken Karen'dan yardım etmesini isteyeceğini söyledi. Mağazada ikisinin birlikte girdikleri kabinin dışında, gece elbiselerinin bulunduğu askıların arkasında bekliyordum. Zaman zaman perdenin arasından onları izliyordum; bedenleri ve parmakları, Catherine'in göğüsleriyle bunları büyük ya da küçük göstermek üzere özel olarak tasarlanıp üretilmiş yumuşak sutyenlere dokunurken birbirine değiyordu. Karen, garip okşayışlarla karıma dokunuyordu, önce iç çamaşırının omuzlarında bıraktığı pembe oyuklara, sonra sutyenin metal kancalarının sırtında çıkardığı izlere, en sonunda da Catherine'in göğüslerinin alt kısmındaki lastik izlerine parmaklarının ucuyla ufak ufak vuruyordu. Karım bütün bu olanlar boyunca transa geçmiş gibi duruyor, Karen'ın sağ işaret parmağı meme ucuna değdiğinde kendi kendine mırıldanıyordu.

Bu iki genç kadın, perdeyi sanki küçük seks oyunları sona ermiş gibi açıp mağazayı terk ettiklerinde, eskimiş bir oyuncak bebeğinki gibi küçük bir yüzü olan orta yaşlı tezgâhtar kadının bana canı sıkılmış bir bakış fırlattığı geldi aklıma. Yüzündeki ifadeden, yalnızca benim içeride ne olup bittiğinin farkında olduğumu ve bu kabinlerin sık sık bu amaçlarla kullanıldığını bildiği değil, aynı zamanda Catherine'le benim bu deneyimi daha sonra kendi karmaşık zevklerimiz için kullanacağımızı tahmin ettiği de açıkça anlaşılabiliyordu. Arabada karımın yanındaki sürücü koltuğunda otururken, parmaklarını kontrol panelinin üstünde geziniyor, kontağı, yön göstergesini çeviriyor, vites koluyla

oynuyordum. Birden Karen Catherine'in vücuduna nasıl dokunduysa, benim de arabayı hemen hemen aynı tepkilerle kullandığımı fark ettim. Bu asık suratlı kadının erotizmi, parmak uçlarıyla karımın göğüs uçları arasındaki o mükemmel uzaklık, benimle arabam arasındaki uzaklıkta yineleniyordu.

Catherine'in sekreterine duyduğu sürekli erotik ilgi, sevişmenin verdiği fiziksel haz kadar bunu hayal etmenin verdiği hazdan kaynaklanıyordu. Bunun yanında, bütün bu uğraşlar, hem ikimizin arasındaki hem de bizim başkalarıyla olan ilişkimizi gün geçtikçe soyutlaştırıyordu. Catherine, zamanla, Karen'la lezbiyen bir ilişki fantezisi kurmadan, klitorisinin yalandığını, meme uçlarının uyarıldığını, anüsünün okşandığını hayal etmeden doyuma ulaşamamaya başlamıştı. Bütün bu tanımlamalar, nesne arayışında yabancı bir dilin, hatta belki de olası herhangi bir fiziksel ifadeden bütünüyle arınmış yeni tür bir cinselliğin doğuşu gibiydi.

Catherine'in Karen'la en azından bir kez seviştiğini sanıyordum, ama bunun artık hiçbir önemi olmadığı, ya da bir parça vajinal akıntı, tırnak, morarmış dudak ya da meme uçlarından öte bir anlam ifade etmediği bir noktaya ulaşmıştık. Hastane koğuşunda yatarken, Catherine'in öğrenci hemşirenin ince bacaklarını, sıkı poposunu, belini çepeçevre saran koyu mavi kemerini ve geniş kalçalarını inceleyişini seyrediyordum. Catherine'in uzanıp bu genç kadının göğüslerine dokunmasını, ya da elini kısacık eteğinin altından içeri sokup poposunun arasındaki yarığını avuçlamasını ve elini perineye kaydırmasını bekliyordum. Hemşire öfkeden ya da zevkten bir çığlık atmak yerine, büyük olasılıkla, sıradan bir sözcükten daha fazla anlamı olmayacak bu cinsel hareketten rahatsız olmadan, işini yapmaya devam edecekti.

Catherine çantasından sarı büyük bir zarf çıkardı. Bunların benim hazırladığım bir televizyon reklamının metinleri olduğunu fark ettim hemen. Ford'un ürettiği bütün yeni spor arabaların reklamını yapan bu otuz saniyelik yüksek bütçeli reklamda tanınmış film yıldızlarından birini oynatmayı umuyorduk. Kaza yaptığım günün akşamında öneri götürdüğümüz serbest yönetmen Aida James'le bir görüşme yapmıştık. Şansımıza film yıldızı Elizabeth Taylor da Shepperton'da yeni bir konulu film çevirmeye başlamak üzereydi.

"Aida arayıp çok üzüldüğünü söyledi. Bu metinlere yeniden göz atar mısın? Aida üstünde biraz değişiklik yapmış."

Zarfı kenara çekip Catherine'in el aynasında nasıl göründüğüme baktım. Başımdaki yara yüzünden zedelenen sinirim sağ kaşımın azıcık inmesine neden olmuştu, yeni karakterimi benden gizleyen sabit bir göz bağı gibiydi. Nereye baksam bu belirgin meyili görebiliyordum. Bir vitrin mankenininki kadar soluk

yüzüme dalıp çizgileri incelemeye çalıştım. Bu pürüzsüz ten, sanki bilimkurgu filmlerinde çok uzun bir yolculuktan sonra uzay kapsülünden çıkıp, bilinmedik bir gezegenin aydınlık toprağına adım atan birisinin teniydi. Gökyüzü her an kayabilirdi...

Birden, “Araba nerede?” diye sordum.

“Dışarıda, uzman doktorun otoparkında.”

“Ne?” Dirseğime yüklenip yatağımın arkasındaki camdan bakmaya çalıştım. “Benim arabam, seninki değil.” Arabam ameliyathanenin dışında sergilenen dikkat çekici bir eşya gibi canlandı gözümün önünde.

“Hurdaya dönmüş. Polis, istasyonun arkasındaki hurdalığa çekmiş.”

“Gördün mü?”

“Görevli bakıp teşhis etmemi istedi. Arabadan sağ çıktığına inanamadı bir türlü.” Sigarasını söndürdü. “Şu öteki adama çok üzüldüm; Doktor Hamilton’ın kocasıymış.”

Bir an önce çekip gitmesini umarak kapının üstündeki saate dik dik bakmaya başladım. Bu ölü adam için üzülmüş numarası yapmalarından nefret ediyordum, vicdanlarına egzersiz yaptırmak için bir bahaneydi bu davranışları. Genç hemşirelerin kabalıkları da aynı üzüntü palavrasının bir parçasıydı. Ölümünün karısı ve ailesinde ne gibi etkiler yarattığını zihnimde canlandırmaya çalışarak saatlerce bu ölü adamı düşünmüştüm. Ailesiyle olduğu o hoş anlardan metalik bir ölüme sürüklendiği acı ve şiddetle dolu, çılgına dönmüş olduğu son anlarını düşünüp durmuştum. Bu duygular, ölü adamla aramdaki ilişkide, göğsümdeki ve bacaklarımdaki yaralarda, bedenimin arabamın iç kısmıyla çarpışmasında varlığını göstermişti. Oysa Catherine’in uydurma yası, dostluk gösterisinden başka bir şey değildi -bir şarkı söylemeye başlamasını, küçük darbelerle alnına vurmasını, koğuştaki her iki sıcaklık çizelgesinden birine dokunmasını, her dört radyo kulaklığından birini açmasını bekledim.

Aynı zamanda, ölen adamla doktor karısına duyduğum hislerin çoktan tanımlanamayan bir düşmanlık ve öç almaya ilişkin yarı belirgin rüyalarla üstünün örtüldüğünü biliyordum.

Catherine nefesimi tutuşumu seyrediyordu. Sol elini alıp göğsüme koydum. Catherine’in çok bilmiş gözünde ben duygusal bir kasete dönüşmeye başlamıştım bile, yaşamımızın sınırlarını aydınlatan bütün o acı ve şiddet dolu sahnelerde -yatak odamızdaki renkli televizyonun karşısında birbirimize mastürbasyon yaparken göz ucuyla seyrettiğimiz, savaşlarla, öğrenci olaylarıyla, doğal afetlerle ya da polis zorbalıklarıyla ilgili haber programlarında- yerimi alıyordum. Çok çeşitli aşamalarda denediğimiz bu şiddet sonunda

sevişmelerimize de karışmaya başlamıştı. Dövüş ve yangın sahneleri uyarılan hücrelerimizdeki hoş titreyişlerle beynimize işleniyor, öğrencilerin çevreye sıçrayan kanları parmaklarımıza ve ağzımıza bulaşan jenital akıntılara karışıyordu. Hastane odasındaki yatağımda Catherine canı idrar şişesini bacaklarımın arasına yerleştirirken ojeli tırnakları penisime batınca duyduğum acı ve aniden göğsüme saplanan ağrılar bile, televizyon programları ve haber dergilerinin sayfalarıyla ehlileşip sakinleşen şiddet dolu gerçek dünyanın uzantılarıymış gibi görünüyordu.

Catherine getirdiği çiçeklerin yarısını alıp çıkarak beni dinlenmeye bıraktı. Asyalı doktorlardan daha yaşlı olanı kapıda onu seyrederken, Catherine ayakucumda durup bana aniden sıcak bir şekilde gülümsedi, sanki beni bir daha görüp göremeyeceğinden emin olamıyordu.

Elinde kap taşıyan bir hemşire koğuşa girdi. Otuzlarının sonunda, zarif görünüşlü bu kadın ilkyardım bölümüne yeni atanmıştı. Hoş bir şekilde selam verip yatak örtülerini açtı, ciddi gözleriyle bedenimdeki morlukları dikkatle izledi, üstümdekileri incelemeye başladı. Göz göze geldik, ama gözlerini kaçırmadı, elindeki süngeri belimden bacaklarımın arasına inen sargı bezine sürerek işini yapmaya devam etti. Aklından neler geçiyordu -kocasına yapacağı akşam yemeği mi, yoksa çocuklarının geçirdiği son hastalık mı? Tenimde ve etimde izleri çıkan araba parçalarını fark etmiş miydi? Belki de arabamın modelini merak ediyor, ağırlığını ve direksiyon kolonunun eğimini tahmin etmeye çalışıyordu.

“Ne tarafta olsun?”

Baktım. Penisimi başparmağıyla işaret parmağı arasında tutuyor, sargının sağına mı soluna mı yatırılmasını istediğime karar vermemi bekliyordu.

Bu garip kararı vermeye çalışırken, kazadan beri ilk kez uyarılan penisimden küçük bir işaret gelince, hemşirenin ince parmakları hafifçe aralandı.

IV

Tümüyle uyarılmama neden olan bu ani tepki, beni kelimenin tam anlamıyla hasta yatağımdan kaldırdı. Üç gün içinde topallaya topallaya fizyoterapi bölümüne gitmeye başladım. Hemşirelere yardım ediyor, canı sıkılmış doktorlarla işten güçten söz etmek için görevli odasının önünde dolaşıyordum. Cinselliğin hayati önemi olduğu düşüncesi, beni mutsuz bir söylemden, öldürdüğüm adam yüzünden kendimi suçlamaktan kurtarmıştı. Kazadan sonraki bir hafta boyunca kendimi acılar ve delice fantezilerle dolu bir labirente kapatılmış hissetmiştim. Günlük yaşamın birbirine karışan teatral oyunları, bütün o sıradan olaylar yüzünden fiziksel yaralanmalarla başa çıkma yeteneğim ya köreldi ya da bütünüyle kayboldu. Yıllardan beri yaşadığım tek gerçek deneyim bu kazaydı. İlk kez acılar ve cerahatlerle bitip tükenmez bir ansiklopedi gibi dolan bedenimle, başkalarının düşmanca bakışlarıyla ve bir adam öldürdüğüm gerçeğiyle, fiziksel olarak yüz yüze gelmiştim. Sayısız kez yol güvenliğini sağlamak amacıyla düzenlenen propagandaların bombardımanına uğradıktan sonra kendimi gerçek bir kazanın içinde bulmak son derece rahatlatıcıydı. Reklam panoları ve televizyon filmlerindeki hayali kazalarla beyni yıkanıp duran herkes gibi ben de biraz, hayatımın en dehşetli anının yıllar önceden prova edildiği ve yalnızca bu film yapımcılarının bildiği bir otobanda ya da kavşakta gerçekleşeceği duygusuna kapılıyordum. Zaman zaman nasıl bir kazada öleceğimi bile düşünüyordum.

Röntgen odasına gönderilmiştim, burada benimle film sanayinin son durumunu tartışan hoş bir genç kadın dizlerimin filmini çekmeye başladı. Konuşması ve konulu reklam filmlerine yönelik idealist görüşleriyle önündeki garip aleti gerçekçi bir biçimde çalıştırması arasındaki zıtlık hoşuma gitmişti. Bütün öteki laboratuvar teknisyenleri gibi, beyaz önlüğün içindeki bu dolgun vücutta klinik bir cinsellik vardı. Kolları beni çepeçevre sarıyordu, bacaklarımı

sanki ben, şu her yanı insana özgü, akla gelebilecek bütün deliklerle donatılmış olan ve acıya tepki verebilen sevimli, kocaman bir oyuncak bebekmişim gibi şekilden şekile sokuyordu.

Dikkatini aletin merceğine yoğunlaştırınca arkaya uzandım. Göğsü köprücük kemiğinin altında şişiyor, sol göğsü beyaz önlüğünün altında inip kalkıyordu. Bu naylon ve kolalı pamuk karışımının altında bir yerlerde iri, dingin bir meme ucu vardı, pembe ucu kokulu dokumanın altında eziliyordu. Kollarımın duruşunu değiştirirken benimkinden yarım metre bile uzakta olmayan ağzını izliyordum. Vücuduyla ilgilendiğimin farkına varmadan uzaktan kumanda aletinin olduğu yere yürüdü. Onu nasıl canlandırabilirdim -bu kocaman çelik fişlerden birini omurgasının altındaki oyuğa sokarak mı? Belki o zaman hayata döner, coşkulu bir tavırla Hitchcock filmleri hakkında konuşur, kalçasını kışkırtıcı bir biçimde yana atıp göğsünün birini açarak, kadın hakları üzerine hararetli bir tartışma başlatırdı.

Oysa, sanki bütünüyle hareketsiz kalmış gibi, bu labirenti andıran elektronik aletin iki yanında yüz yüze duruyorduk. Gözle görülmeyen bir erotizm, keşfedilmemiş bir cinsel dil bu karmaşık aletin ötesinde bizi bekliyordu. Gözle görülmeyen bu aynı cinsellik, havaalanı terminali önünde kuyrukta bekleyen yolcular arasında giysilerle gizlenmiş cinsel organlarının eklem yerlerinde, dev yolcu uçaklarının motor bölmelerinde ve hosteslerin somurtup şişirdikleri dudaklarında da esiyordu. Kazadan iki ay önce, Paris'e giderken, yürüyen merdivende önümde duran hostesin sarımsı kahverengi gabardin eteğiyle uzakta görünen yolcu uçağının gövdesi öylesine hoş bir birliktelik sergiliyor, bu ikincisi kadının bacaklarının arasındaki yarığa gümüş bir penis gibi öylesine uzanıyordu ki, kendimi tutamayıp poposuna hafifçe dokunmuştum. Elimi hafifçe aşınmış kumaşın üstündeki küçük çukura koymuştum, arkası bütünüyle bana dönük bu genç kadın yalnızca ağırlığını kalçasının solundan sağına vermekle yetinmişti. Uzunca bir aradan sonra, ne olup bittiğinden haberi olduğunu göstermek ister gibi arkasını dönüp bana bakmıştı. Ona evrak çantamı sallayıp yarım yamalak bir Fransızcayı bir şeyler mırıldanmıştım, aynı anda, neredeyse dengemi kaybederek, yürüyen merdivenden düşüyormuş taklidi yapmıştım. Orly'ye uçuşum, bu olaya tanık olan Hollandalı bir işadamıyla karısının kuşkulu bakışları altında geçmişti. Bu kısa süreli uçuş boyunca, havaalanındaki binaların geometrik ve dokunsanız değecekmişsiniz izlenimi veren garip manzarasını, donuk renkli alüminyum şeritleri ve yapay ahşap bölmeleri düşündükçe yoğun bir heyecana kapılmıştım. Genç bir barmenle aramdaki ilişki bile, kelleşmeye başlayan kafasının üstündeki ışıklandırma sistemi, fayans kaplı bar ve barmenin

giydiği üniforma aracılığıyla canlanmıştı. Catherine'le paylaştığımız son zorlama orgazmı, menimin isteksiz penisimden vajinasına ağır aksak aktığını hatırladım. Bedenimde şimdi, teknoloji üstüne kurduğumuz ortak düşlerimizdeki metalleşmiş heyecanlar hüküm sürüyordu. Röntgen odasının duvarlarındaki alüminyum kaplı hava delikleri, sıcacık doğal bir oyuk kadar davetkâr bir biçimde beni çağırıyordu.

"İşte bitti." Hemşire güçlü kolunu sırtıma koydu, beni kaldırıp oturttu, bedeni sevişiyormuş gibi yakındı bana. Kolunu dirseğinin üstünden tuttum, bileğim dirseğine değiyordu. Röntgen cihazı arkadaki bir eksen üzerine oturtulmuştu, ağır kabloları yerde sürünüyordu. Koridorda yürürken, bedenimin çeşitli yerlerinde hâlâ güçlü ellerinin yaptığı baskıyı hissedebiliyordum.

Koltuk değneklerinden yorulmuştum, kadınlara ayrılan acil koğuşunun girişinde durup dış koridoru bölen duvara yaslandım. Görevli hastabakıcıyla genç zenci bir hemşire tartışıyorlardı. Kadın hastalar yattıkları yerden, sıkılmış bir halde kavgayı dinliyorlardı. İçlerinden ikisinin bacakları sanki çılgın bir jimnastikçinin fantezilerindeymiş gibi askıya alınmıştı. Bu koğuştaki ilk işim bisiklete binen bir çocuğun çarptığı orta yaşlı bir kadının idrar örneğini almak oldu. Kadının sağ bacağı kesilmişti, şimdi bütün zamanını bacağından kalan bu küçük parçaya ipek bir eşarp sarıp, uçlarına sanki bir kutuyu paketlenmiş gibi sayısız düğüm atarak geçiriyordu. Hemşireler gün boyunca bu bunak yaşlı kadının üstüne titriyorlardı, ama geceleri hiç ziyaretçi kalmadığında görevli odasında örgülerini ören hemşireler yatak lazımlığını kadının altına sürüyor, onu vicdansızca öyle bırakıyorlardı.

Hastabakıcı azarlamayı kesti ve öfkeyle dönüp gitti. Sabahlık giymiş genç bir kadınla beyaz önlüklü bir doktor hastanede "arkadaşlara -hemşirelere, doktorlara ve bunların ailelerine- ayrılan özel koğuşun kapısından içeri girdiler. Adamı daha önce birçok kez görmüştüm, beyaz önlüğünü hep çıplak tenine giyiyordu, oradan oraya koşuştururken benden daha coşkulu değildi. Havaalanındaki bu hastanede, kazalardaki yaralanmalar üzerine ihtisas gören bir lisansüstü öğrencisi olduğunu sanıyordum. Güçlü ellerinde fotoğraf dolu bir evrak çantası taşıyordu. Ayva çeneli ağzında sakız çiğnerken, birden, el altından koğuşlarda çekilmiş edepsiz fotoğraflar, pornografik röntgen filmleri ve kara listeye alınmış idrar tahlilleri sattığı duygusuna kapıldım. Çıplak göğsünde siyah ipek bir ipin ucundan pirinç bir madalyon sarkıyordu, ama asıl dikkati çeken korkunç bir şiddet eyleminin kalıntıları gibi altımı ve ağzını çevreleyen yara iziydi. Mesleğinin hakkını her geçen gün daha çok veren hevesli genç bir doktor, şu çok revaçtaki serseri imajıyla hastalarına gözle görülen bir biçimde düşmanca

davranan bir çıkarcı olduğunu düşündüm. Hastanede kaldığım kısa süre içinde, tıp mesleğinin insanlardan hıncınızı almak için en iyi yol olduğuna iyiden iyiye inanmıştım.

Genç doktor, yaralarıma büyük bir dikkatle bakıyor, beni tepeden tırnağa inceliyordu, ama ben daha çok koltuk değnekleriyle bana doğru yürüyen kadınla ilgileniyordum. Bu destek son derece yapmacıktı, değneklerle yürümek yüzünü omzuna yaslamasına ve sağ yanağındaki çürüğü gizlemesine olanak tanıyordu. Onu son kez ambulansın içinde, kocasının bedeninin yanında sakin sakin oturup nefret dolu gözlerle bana bakarken görmüştüm.

“Doktor Remington mı?” Düşüncesizce adını sordum.

Bana yaklaştı, elindeki değneği, sanki her an yüzüme vuracakmış gibi tutuyordu. Yarasını bana kasten gösteriyormuş gibi boynunu garip bir biçime sokmuştu. Kapıya geldiğinde durdu, yolundan çekilmemi bekliyordu. Yüzünde sağ gözünün kenarından ağzının üstüne kadar gözle görülmeyen bir fermuar çekilmiş gibi yedi sekiz santim uzunluğundaki yaralı dokuya baktım. Ağzıyla burnu arasındaki kıvrım, hassas ve ender bulunan bir avcun çizgilerine benzer bir görüntü oluşturmuştu. Aklımdan bu tenin geçmişine ilişkin hayali bir yaşam öyküsü yazarken, bu kadının çekici ama fazla çalışmış bir tıp öğrencisi olduğunu, uzun bir ergenlik çağının ardından doktor olduğunda kendini belirsiz birtakım cinsel ilişkilere attığını, mühendis kocasının yoğun bir duygusal ve cinsel birleşmeyle bu kadını doyuma ulaştırdığını, ikisinin de birbirlerinin bedenini, gemisini parçalara ayıran Crusoe gibi yağmaladığını düşledim. Çentik çentik olmuş alt dudağı sonsuza dek dul kalacağını, kendisine bir daha asla bir sevgili bulamayacağını ortaya koyuyordu. Leylak rengi bornozunun altında güçlü bir bedenin bulunduğunun, göğüs kafesini, Hollywood’a özgü klasik balo giysilerinde olduğu gibi bir omzundan öteki koltuk altına uzanan beyaz bir sargı beziyle kısmen gizlediğinin farkındaydım.

Beni görmezlikten gelmeye karar vererek, görüşme koridoru boyunca öfkesini ve yarasını göstere göstere dimdik yürüyüp uzaklaştı.

Hastanedeki son günlerim boyunca Dr. Helen Remington’ı bir daha görmedim, ama boş koğuşta yatarken hiç durmadan bizi bir araya getiren kazayı düşünüp durdum. Benimle bu yaslı genç kadın arasında güçlü bir erotik duygu oluşmuştu, sanki bilinçaltında ölü kocasını bu kadının rahmine düşürmek istiyordum. Röntgen odasındaki madeni bölmeler ve beyaz kablolar arasında vajinasına girebilsem, ölü kocasını, sol koltuk altının metal röntgen sehpasına değmesinden, cinsel organlarımızın hoş biçimlendirilmiş mercek camıyla

birleşmesinden, bir şekilde hayata döndürebilirdim.

Odalarında kavga eden hemşireleri dinliyordum. Catherine ziyaretime geldi. Dolabımdaki temizlik kalıbıyla elini sabunladı, önü çiçeklerle dolu camdan dışarı bakıp bilmediğim marka bir sigara içerken bir yandan da bana mastürbasyon yapıyordu. Hiç durmadan yaptığım kazadan ve polis sorgulamalarından söz etmeye başladı. Bir dikizcinin inatçılığıyla arabanın uğradığı hasarı anlatıyor, parçalanan radyatör çubukları ve kana bulanmış kaportayı korkunç bir biçimde resmedip neredeyse başımın etini yiyordu.

"Cenazeye gitmen gerekirdi," dedim.

"Keşke gitseydim," diye yanıt verdi çabucak. "Ölüleri çok çabuk gömüyorlar - bıraksınlar yatsın birkaç ay yattığı yerde. Buna hazır değildim."

"Remington hazırdı ama."

"Sanırım öyleydi."

"Peki ya karısı?" dedim. "Kadın doktor? Onu gördün mü?"

"Hayır, göremedim. Onun için çok üzülüyorum."

Catherine şimdi bana başka türlü bakıyordu. İnsanın bir başkasının hayatına son verebileceği belki de yasalara uygun tek yolla birisini öldürdüğüm için bana saygı mı duyuyordu, hatta beni kıskanıyor muydu? Araba kazasında ölümü hız, şiddet ve saldırganlık yönlendiriyordu. Bunların bedenimdeki koyu morluklarda ve direksiyonun tenime çıkmış izlerinde bir fotoğraf levhası ya da haber programlarından bir film karesi gibi yakalanan imgeleri Catherine için bir anlam ifade ediyor muydu? Parçalanmış sol dizkapağımda kabuk bağlayan yara, sileceklerden ve farlardan saçılan parçalar gibiydi. Doyuma ulaşmaya yaklaştığımda, Catherine, elini her on saniyede bir sabuna sürmeye başladı, sigarasını unutmuştu, kazadan birkaç saat sonra bana bakan hemşireler gibi, dikkatini bedenimin bu bölümünde yoğunlaştırmıştı. Menim Catherine'in avcuna fışkırdığında, penisimi sıkı sıkı tuttu, sanki kazadan sonra ulaştığım bu ilk doyumla eşsiz bir olayı kutluyorduk. Kendinden geçmiş bakışları, bana Sestri Levante'da yazı birlikte geçirdiğimiz Milanolu muhasebe müdürünün tuttuğu İtalyan çocuk bakıcısını anımsattı. Bu aşırı ciddi kız kurusu hayatını, baktığı iki yaşındaki oğlanın cinsel organına adamıştı, durmadan çocuğun minik çükünü öpüyor, emiyor, büyük bir gururla herkese gösteriyordu.

İçtenlikle başımı salladım, elimle eteğinin altından baldırlarını tutuyordum. Yıllarca uçak kazaları, savaş haberleri, karartılmış sinemalarda gösterilen şiddet filmleriyle beslenerek hoş bir biçimde karman çorman olan zihni, yaptığım kaza ve cinsel buluşların bir parçası olarak gördüğü bütün o korkunç ölümler arasında bir bağlantı kurmuştu. Çorabının üst kısımındaki bir delikten sıcak baldırlarına

dokundum, sonra işaret parmağımı vulvasının üstünde bir ateş gibi kıvrılan sarı tüylerin arasında gezdirdim. Belinden aşağısı eksantrik bir tuhafiyeci tarafından döşenmiş gibiydi.

Yaptığım kazanın Catherine'de neden olduğu -gittikçe belleğinde daha çok yer tutan, vahşi ve olağandışı bir nitelik kazanan- büyük heyecanı yatıştırmak için klitorisini okşamaya başladım. Şaşkına dönmüştü, beni yeniden hayatta görmeyi pek de beklemiyormuşçasına dudaklarımdan sertçe öptü, sonra çıkıp gitti. Sanki kazam henüz gerçekleşmemiş gibi hiç durmadan konuşmuştu.

V

“Araba mı kullanacaksın? Ama bacakların... James, doğru dürüst yürüyemiyorsun bile!”

Batı Caddesi boyunca saatte yaklaşık yüz yirmi kilometre hızla yol alırken, Catherine, umarsız bir eşin yatıştırıcı ses tonuyla konuşuyordu. Spor arabasının beni durmadan hoplatan çanak biçimindeki koltuğunda oturuyor, memnuniyetle, Catherine’in gözünün önüne gelen saçlarıyla boğuşmasını, leopar desenli kumaşla kaplı küçük direksiyonu aniden kırmasını izliyordum. Yaptığım kazadan beri Catherine daha iyi değil, çok daha kötü araba kullanmaya başlamıştı, sanki evrenin gözle görülmeyen güçleri, son hızla gittiği bu asfalt yollarda dilediği gibi araba kullanabileceğini garanti etmişti kendisine.

Son haddine kadar şişirilmiş tekerlekler üzerinde, arkasındaki soğutucu römorku bir o yana bir bu yana giden bir kamyonu son anda fark edip Catherine’e işaret ettim. Catherine küçük ayağıyla frene basıp kamyonun arkasından yan şeride geçti. Araba kiralama şirketinin broşürünü bir yana koyup çevre yolundan havaalanının bomboş uçak pistine bakmaya başladım. Yıpranmış beton ve dümdüz çimenlerin üstünde tam bir sessizlik hâkimdi. Terminal binalarının cam kaplı duvarları ve bu binaların arkasındaki kat otoparkları büyülü bir araziye ait gibiydi.

“Demek araba kiralayacaksın, ne kadarlığına?”

“Bir haftalığına. Havaalanı yakınlarında olacağım. Bürondan bana göz kulak olabilirsin.”

“Olacağım.”

“Catherine, dışarıya daha sık çıkmalıyım.” İki elimle ön camı yumrukladım. “Sonsuza dek balkonda oturamam; kendimi bir saksı çiçeği gibi hissetmeye başladım.”

“Anlıyorum.”

“Anlamıyorsun.”

Taksiyle hastaneden eve geldikten sonraki bir haftayı, bütün gün dairemizin balkonundaki açılıp kapanan koltukta oturup boyalı balkon parmaklıklarının arasından on kat aşağıdaki yabancı çevreyi seyrederek geçirmiştim. Geldiğim ilk akşam, otobandan havaalanının güneyine, geniş uçak pistlerinden Batı Caddesi üstündeki yeni apartman bloklarına dek aralıksız uzanan beton ve çelik manzarasını neredeyse tanıyamıyordum. Drayton Parkı’ndaki apartman dairemiz havaalanının kuzeyine bir buçuk kilometre uzaklıkta, modern sitelerin, benzin istasyonlarının ve süpermarketlerin bulunduğu hoş bir bölgedeydi, Londra’nın kalabalığından uzaktı, önümüzden geçerek güzel beton direkler üzerinde kavisli kuzey otoyoluna bağlanan bir yan yolla ayrılmıştı. Çok katlı yolları, yaslandığım balkon korkuluğundan daha yüksekmiş gibi görünen bu dev boyutlu, hareketli heykele baktım. Kendimi yeniden bu güven verici kütleye, hızı, amacı ve yönüyle ilgili bildik düşüncelere alıştırmaya çalıştım. Arkadaşlarımızın daireleri, içkimizi aldığım şarap dükkânı, Catherine’le avangard Amerikan filmleri ve cinsel açıdan öğretici Alman filmleri seyrettiğimiz küçük sinema otoyolun çevresinde yeniden kümeleniyordu. Bu teknoloji manzarası içinde yaşayan insanların, artık, kimliklerinin sınır bölgelerini en sivri ibrelerle, anahtarlarla donatmadıklarını fark ettim. Ortağımın canı sıkılmış karısı Frances Waring’in yerel süpermarketteki raflar arasında tatlı tatlı dolaşması, apartmandaki varlıklı komşularımızın aile kavgaları, şehir dışındaki bu kuşatılmış sakin bölgede binlerce sadakatsizliğe batıp çıkmış bütün umutlar ve beğeniler, otobanın kenarında eğrilip büğrülmeden dümdüz uzanan korkulukların ve otoparklardaki manevra alanlarının sınırlılığı karşısında sarsılıp gücünü yitiriyordu.

Catherine’le hastaneden eve dönerken, araba imgesinin gözümde ne kadar değiştiğini, arabanın aslında nasıl bir şey olduğunu neredeyse kaza sayesinde gördüğümü düşünüyor, kendi kendime şaşıyordum. Taksinin arka camına eğildiğimde, Batı Caddesi’nin kavşaklarında akan trafiğin beni heyecanlandırıp ürküttüğünü fark ettim. Krom ön panelden yansıyan öğleden sonra ışıkları tenimde kırılıp parçalanıyordu. Radyatör bölmesinden gelen sesler, güneş ışığıyla aydınlanan şeritler boyunca Londra Havaalanı’na doğru giden arabaların devinimleri, yol döşemeleri ve yön göstergeleri, bütün bunlar korkutucu, gerçeküstü ve bu otoyollara çıkan gizli eğlence yerlerindeki langırt makineleri kadar heyecan verici görünüyordu.

Aşırı derecede heyecanlandığımı fark eden Catherine beni hemen asansöre bindirdi. Dairemizin gördüğü manzara bütünüyle değişmişti. Catherine’i yana itip balkona çıktım. Arabalar aşağıdaki banliyö caddelerini, süpermarketlerin

park yerlerini tıka basa doldurmuş, kaldırımlara çıkmıştı. Batı Caddesi'nde iki küçük kaza olmuştu. Catherine, bir elini arkasındaki telefonun üstünde tutarak oturma odasından beni izliyordu. Balkonda tedirginlikle oturmuş, ilk kez, güneydeki ufuktan kuzeyde otoyollara dek uzanan bu kocaman, vernikli selülozdan haleye bakıyordum. Çok büyük bir tehlike duygusu kapladı içimi, sanki bütün bu arabaları içine alacak bir kaza olmak üzereydi. Havaalanından kalkan uçaklardaki yolcular bu felaket bölgesini boşaltıyorlar, yaklaşmakta olan bu felaketten kaçıyorlardı.

İçime doğan bu felaket duygusundan kurtulamadım. Evdeki ilk günlerimi balkonda oturup otoyol boyunca akan trafiği seyrederek geçirdim, arabanın neden olacağı dünyanın sonunun ilk belirtilerini görmeye kararlıydım, yaptığım kaza kesinlikle benim kendime özel bir provaydı.

Catherine'i balkona çağırıp ona güney otoyolunun girişindeki yolda meydana gelen kazayı gösterdim. Beyaz bir çamaşırhane kamyonu, düğün konuklarıyla dolu özel bir arabaya arkadan çarpmıştı.

"Bunların hepsi birer prova. Hepimiz kendimize ayrılmış kazayı gerçekleştirince, asıl şölen başlayacak." Londra'nın merkezinden bir uçak geliyordu, gürültüyle çatıların üstünden geçerken tekerlekleri açılmıştı. "Hevesli bir grup kurban daha - insan neredeyse otoyollarda kiralık şirket arabalarının içinde hız yapan Breughel ya da Hieronymus Bosch'u görmeyi umut ediyor."

Catherine yanımda diz çöktü, dirseğini koltuğumun demir koluna dayadı. Kırık direksiyonun ardında oturup polislerin beni kurtarmasını beklerken de, arabamın gösterge tablosunda aynı ışığın yanıp söndüğünü görmüştüm. Catherine dikkatle dizkapağımın değişen çizgilerini inceliyordu. Her türlü sapkınlığa karşı doğal ve sağlıklı bir merakı vardı.

"James, benim büroya gitmem gerekiyor... idare edebilecek misin?" Onun bulunduğu yerde her türlü dalavereye hazır olduğumu çok iyi biliyordu.

"Elbette. Trafik artık daha mı yoğun? Kazadan önce olduğundan üç kat fazla araba var sanki."

"Hiç dikkat etmedim. Kapıcının arabasını ödünç almaya kalkışmayacaksın değil mi?"

İlgisi çok duygulandırıcıydı. Kazadan sonra, yıllardan beri ilk kez yanımdayken huzurlu görünüyordu. Yapağım kaza, kendi yaşamı ve cinselliğini anlamasını sağlayan türden iyi bir deneyim olmuştu. Evliliğimizin ilk yıllarında özel bir cinsel bakış açısıyla gördüğü bedenim onu yine tahrik etmeye başlamıştı. Göğsümdeki kabuk bağlamış yaralara tükürükle ıslattığı dudaklarıyla dokunduğunda kendinden geçiyordu. Aynı değişiklikleri ben de hissediyordum.

Bir keresinde Catherine'in yatakta yanımda uzanan bedeninin, plastikten vajina takılmış, hareketsiz ve duygusuz bir şişme bebeğe benzediğini düşünmüştüm. Birtakım sapkın nedenlerle büroya gidişini geciktiriyor, bana orasını burasını göstererek evin içinde dolanıyordu; ondan beklediğim son hizmetin bacaklarının arasındaki sarışın delik olduğunu gayet iyi biliyordu.

Kolunu tuttum. "Seninle aşağı geliyorum; hiç karşı çıkma."

Apartmanın önünde, spor arabasına binip havaalanına gidişini seyrettim, süt gibi bacak araları pürüzsüz baldırlarının arasından yanıp sönen, büyüleyici işaretler gönderiyordu. Pubisin değişen açısı, benzin istasyonlarında pompaya bağlı göstergeleri izlemekten canı sıkılmış sürücülere zevk veriyordu.

Catherine uzaklaşınca apartmanın bodrum katına inip dolaşmaya başladım. Garajda çoğu avukatların ve film yapımcılarının eşlerine ait on iki araba vardı. Benim arabama ayrılan alan hâlâ boştu, çimentonun üzerinde tanıdık yağ lekeleri oluşmuştu. Kör ışıkta pahalı gösterge tablolarını görmeye çalıştım. Arka camın önünde ipek bir eşarp duruyordu. Catherine'in kazadan sonra arabanın yerlerine ve koltuklarına saçılan eşyalarımızdan -tatil gezisi haritası, boş bir oje şişesi ve bir ticaret dergisinden- söz ettiğini anımsadım. Yaşamımızın bir parçası olan bu eşyaların, bütün anıların ve ilişkilerin evden dışarı atılıp bir yıkım ekibi tarafından yeniden düzenlenirmiş gibi koparılıp yalnız başına bırakılması, Remington'ı öldürerek acıklı bir biçimde neden olduğum sıradan olayların bir parçasıydı. Gri balık sırtı ceketin kol ağızları, beyaz gömlek yakası sonsuza dek bu kazanın bir parçası olarak kalacaktı.

Otobanda sıkışıp kalan araçların korna sesleri, ümitsiz bir koro gibi duyuluyordu. Park alanımdaki yağ lekelerine bakınca ölü adamı hatırladım. Bütün kaza bu sabit lekelere hapsolmuş gibiydi, ben çarptığım arabamda otururken polisler, seyirciler ve ambulans görevlileri donmuş kalmıştı.

Arkamda transistörlü bir radyo çalmaya başladı. Neredeyse beline kadar uzun saçlı genç bir adam olan kapıcı, bodruma, asansör kapısının yanındaki odasına dönmüştü. Metal masasına oturup kolunu çocuk görünüşlü kız arkadaşının beline doladı. Bana saygıyla baktıklarını görmezden gelip yeniden apartmanın önüne çıktım. Yakındaki alışveriş merkezine çıkan üç şeritli cadde bomboştu, ağaçların altına art arda arabalar park edilmişti. Saldırgan bir eş tarafından engellenmeden yürüyebilmenin mutluluğuyla, cadde boyunca geziniyor, zaman zaman cilalı bir tampona yaslanıp dinleniyordum. Saat ikiye bir dakika vardı, alışveriş merkezi boştu. Ana cadde arabalarla dolmuştu, ara yolların iki yanına içlerinde sürücüleri dinlenen arabalar park edilmişti. Alışveriş merkezinin ortasındaki çini kaplı meydandan geçerek süpermarketin çatısındaki otoparkın merdivenlerinden

çıktım. Yüz park alanının hepsi de doluydu, ön camlar güneş ışınlarını camdan bir prizma gibi yansıtıyordu.

Beton balkona yaslandığımda, çevremdeki manzaraya çok büyük bir sessizliğin hâkim olduğunu fark ettim. Garip bir biçimde, havaalanındaki uçak pistine uçaklar ne konuyor, ne de kalkıyordu. Otoyolda güneye doğru kuyruk oluşmuştu, trafik ilerlemiyordu. Batı Caddesi boyunca arabalar ve uçak yolcularını taşıyan otobüsler oldukları şeritte duruyor, ışıkların değişmesini bekliyordu. Üstgeçitteki rampada, bunun ötesinde de otobandan güneye doğru uzanan yeni yol boyunca araçlar üç şerit halinde kuyruk oluşturmuştu.

Hastanede kaldığım haftalar boyunca, yol mühendisleri bu dev boyutlu üstgeçidi güneye doğru yarım mil daha ilerletmişlerdi. Bu sessiz bölgeye daha yalandan bakınca, yaşamımın bütün manzarasını oluşturan bu bölgenin, artık, otoyolların kenarında yükseltilmiş duvarlardan ve korkuluklardan, bu yollara çıkan yan yollardan ve kavşaklardan oluşan uçsuz bucaksız yapay bir ufukla sınırlandığını fark ettim. Bütün bunlar aşağıda kalan araçları, çapı kilometrelerle ölçülen bir kraterin duvarları gibi çepeçevre sarıyordu.

Sessizlik sürüyordu. Şurada burada sıcak güneş ışınlarına maruz kalan bir sürücü direksiyonun başında huzursuzca kıpırdıyordu, birden dünyanın durduğu izlenimine kapıldım. Dizlerimdeki ve göğsümdeki yaralar benim bilmediğim, sinyal taşıyan bir dizi vericiye bağlı uyarı ışıklarıydı sanki, bu sonsuz durağanlığa bir son verebilir, bütün bu sürücülerin, araçlarının gerçek yazgılarına, ışıklı otoyolun cennetine ulaşmalarını sağlayabilirlerdi.

*

Bu olağandışı sessizliğin anısı, Catherine beni arabayla Shepperton’daki büroma götürdüğü zaman zihnimde canlılığını hâlâ koruyordu. Batı Caddesi boyunca trafik bir açılıyor, bir sıkışıyordu. Üstümüzde, Londra Havaalanı’ndan kalkan yolcu uçaklarının motorları gökyüzünü yoruyordu. Dünyanın hareket etmediği, binlerce sürücünün ufuk boyunca uzanan otobanda, arabalarının içinde hiçbir şey yapmadan oturduğu yolundaki sezgilerim, makinelerle dolu eşsiz bir manzara, bizi zihnimizin viyadüklerini bulup çıkarmaya davet eder gibiydi.

İhtiyaç duyduğum ilk şey şu nekahat dönemine bir son verip araba kiralamaktı. Televizyon reklamları stüdyolarına ulaştığımızda, Catherine otoparkın çevresinde amaçsızca dönmeye başladı, beni indirip indirmemekte kararsızdı. Kiralama şirketinin genç sürücüsü arabasının yanında bekliyor, çevresinde dönüp durmamızı izliyordu.

“Renata da seninle geliyor mu?” diye sordu Catherine.

Bir çırpıda yaptığı bu zekice tahmin beni şaşırtmıştı.

“Gelir herhalde; yeniden araba kullanmak sandığımdan daha yorucu olabilir.”

“Senin kullanacağın arabaya binmesine şaşırdım.”

“Kıskanmıyorsun değil mi?”

“Belki biraz.”

Bu iki kadın arasında gelişebilecek güç birliğini bir yana bırakarak Catherine’den ayrıldım. Bundan sonraki bir saati prodüksiyon bürosunda, Paul Waring’le, film yıldızı Elizabeth Taylor’ı oynatmayı düşündüğümüz araba reklamının önünü tıkayan sözleşme zorluklarından söz ederek geçirdim. Ama bütün bu zaman boyunca, dikkatim bütünüyle, otoparkta beni bekleyen kiralık şirket arabasına kilitlenmişti. Bunun dışındaki her şey -Waring’in öfkesi, büronun sıkış tıkış görüntüsü, görevlilerin gürültüsü- belli belirsiz bir gölgeden ibaretti, daha sonra filmden çıkarılacak olan, beğenilmeyen bir film karesi gibiydi.

Renata’nın arabaya bindiğini neredeyse fark etmemiştim.

“İyi misin? Nereye gidiyoruz?”

Gözlerimi ellerimin arasındaki direksiyona, üzerinde daireler ve denetim bilgileri bulunan gösterge tablosuna dikmiştim.

“Nereye olabilir?”

Seri üretilmiş bu şoför mahallinin saldırgan biçimlendirilişi, pusula dolaplarının abartılı kalıpları kendi bedenimle araba arasında, Renata’nın kırmızı plastik yağmurluğunun altında gizlenen geniş kalçalarıyla güçlü bacaklarına duyduğumdan daha güçlü, gittikçe artan bir birleşme duygusu yaratıyordu. Öne eğildim; göğsümdeki yaralarda direksiyonun metal kenarını hissediyor, dizlerimi kontağa ve el frenine bastırıyordum.

Üstgeçidin ayaklarına yarım saat sonra ulaştık. Öğleden sonra trafiği Batı Caddesi’nden geçmiş, otobandaki kavşakta ikiye ayrılmıştı. Kaza yaptığım yerden geçip birkaç kilometre uzaklıktaki göbeğe geldim, kazadan birkaç dakika önce geçtiğim yoldan dönüp aynı yoldan geri gitmeye başladım. Şansımıza önümüzdeki yol boştu. Üç yüz elli metre ötede bir kamyon üstgeçide tırmanıyordu. Yan yoldaki banketten siyah bir araba belirdi, ama gaza basıp onu geçtim. Birkaç saniye içinde kaza yaptığım noktaya ulaştık. Yavaşladım, arabayı beton eşikte durdurdum.

“Burada park etmemiz yasak değil mi?”

“Yasak.”

“Pekâlâ, sen polis için bir istisna olabilirsin.”

Renata’nın yağmurluğunu açıp elimi baldırlarına koydum. Sevgi dolu bir bakıcı gibi omzumu sıkıca tutarken boynunu öpmeme ses çıkarmadı.

“Seninle kazadan hemen önce birlikteydik,” dedim. “Hatırlıyor musun? Sevişmiştik.”

“Hâlâ beni yaptığın kazanın bir parçası olarak mı görüyorsun?”

Elimi baldırlarında gezdirdim. Vulvası ıslak bir çiçek gibiydi. Yanımızdan uçak yolcularıyla dolu bir otobüs geçti, Stuttgart’a ya da Milan’a giden yolcular bize bakıyordu. Renata yağmurluğunu ilikleyip kontrol panelinin üstündeki *Paris-Match* kopyasına uzandı. Sayfaları çevirip Filipinler’deki açlık kurbanı insanların fotoğraflarına göz atmaya başladı. Birbirine paralel konularda farklı şiddet olaylarıyla ilgilenmek koruyucu bir hileydi. Bir öğrencininki kadar ciddi gözleri, şişmiş bir cesedin bütün sayfayı kaplayan fotoğrafına takılıp kaldı. Ölümün ve yara berelerin bu fotoğrafları Renata’nın parmaklarının altından kayarken, ben, arabadan elli metre ötede başka bir adamı öldürdüğüm kavşağa gözlerimi dikmiştim. Bu kavşağın anonimliği bana, Renata’nın, günün birinde taşralı kocasına bu kaldırım taşlarının ve yol şeritlerinin bana göründüğü kadar garip ve anlamlı görünecek olan kibar hatlı girinti ve çıkıntılarını anımsattı.

Üstü açık beyaz bir araba farlarını yakıp söndürerek bize yaklaştı, arabadan indim. Arabayı sürmek için dizimi zorladığımdan sendeledim. Ayağımın dibinde ölü yapraklar, boş sigara paketleri ve cam kristalleri vardı. Ambulans görevlilerinin bir kenara topladığı güvenlik camlarının tuzla buz olmuş parçaları küçük bir yığın oluşturmuştu. Gözlerim binlerce araba kazasından arta kalan bu tozlu gerdanlığa takılmıştı. Elli yıl içinde, burada daha çok araba çarpıştığı sürece, cam parçalarından kocaman bir duvar örülebilir, otuz yıl içinde keskin kristallerden bir kumsal oluşabilirdi. Bu parçalanmış cam yığınlarının üstüne yeni bir lodosçu grup tüneyebilir, burayı sigara izmaritleri, kullanılmış kaputlar ve bozuk paralarla doldurabilirdi. Araba kazasından bu yana üst üste yığılmış bu yeni jeolojik katmanların altında, benim kendi ölümüm, taşlaşmış bir ağacın gövdesindeki camımsı yara kadar bilinmez bir halde yatabilirdi.

Tozla kaplı bir Amerikan arabası, yaklaşık yüz metre ötemizde kenara park etmişti. Arabanın sürücüsü çamur sıçramış ön camından bana bakıyordu, geniş omuzlarını kapıya doğru kamburlaştırmıştı. Yolun karşısına geçerken, zum yerleştirilmiş bir fotoğraf makinesi vizöründen beni incelemeye başladı.

Renata da adamın saldırgan duruşundan rahatsız olmuştu, dönüp omzunun üstünden adama baktı. Sonra benim için kapıyı açtı.

“Arabayı sen kullanır mısın? Bu adam da kim, özel dedektif mi?”

Arabaya binip Batı Caddesi yönüne hareket ettiğimizde, uzun boylu, deri

ceketli adam karşıya geçip park ettiğimiz yere doğru ilerledi. Yüzünü görebilmek umuduyla göbekte bir daire çizdim.

Adamın üç yüz metre yakınından geçtik. Sanki zihninde gözle görülmeyen bir yörünge çiziyormuş gibi, yolun yüzeyindeki lastik izlerinin çevresinde kararsızlıkla sallana sallana dolaşıyordu. Alnındaki ve ağzındaki yaraların üstüne güneş ışığı vurdu. Başını kaldırıp bana baktığında, Ashford ilkyardım hastanesinde, Helen Remington'ın odasından çıktığını gördüğüm bu genç doktoru tamdım.

VI

İzleyen günlerde kiralama şirketinden birçok araba kiraladım; büyük, üstü açık Amerikan arabasından hızlı spor arabaya ya da küçük bir İtalyan arabasına kadar her türlü uygun seçeneği denedim. Catherine'le Renata'yı tahrik etmek amacıyla başlayan alaycı tutumum -ikisi de benim bir daha araba kullanmamı istemiyordu- kısa zamanda farklı bir görünüm kazandı. Kaza geçirdiğim yere yaptığım ilk kısa yolculuğum ölü adamın hayalini, ama bundan da önemlisi kendi ölümüm düşüncesini yeniden canlandırdı. Kiraladığım her arabayla kaza yerine gidiyor, daha farklı bir ölüm ve kurban olasılığı üzerinde düşünüyor, farklı birtakım yaralanmaların hayalini kuruyordum.

Bu arabaları temizlemek için harcanan onca çabaya karşın, önceki sürücülerden arta kalanlar -gaz pedalının altındaki plastik paspasların üstündeki topuk izleri; adi bir rujla lekelenmiş, küllüğün üstüne bir parça sakızla yapıştırılıp bırakılmış kuru bir sigara izmariti; deri koltukların üzerinde, sanki iki kötürüm birbirlerinin ırzına geçmek istemiş gibi delice bir saldırıdan kalma karmaşık, garip birtakım çizikler- arabaların içine kazınıp kalmıştı. Ayağımı pedallara götürdüğümde, bütün bu sürücülerin, bedenlerinin arabanın içinde kapladığı hacmin, kendi davranışlarımın yerini alabilecek gizli aşk randevularının, kaçamaklarının, sıkıntılarının farkındaydım. Bütün bu üstü kapalı gerçeklerin bilincinde olduğum, parlayan direksiyonlar ve güneş siperliklerine kendi bedenimin bütün olanaklarını sunduğumdan, kendimi, arabayı dikkatli sürmeye zorluyordum.

Önce, havaalanının güneyindeki çevre yollarda amaçsızca dolaştım, Stanwell'deki su depolarının arasında tanıdık olmadığım bir denetim duygusuna kapıldım. Buradan, havaalanının doğu yanından dolaşıp Harlington'daki otoyol kavşağına çıktım, Londra yönünden gelen yoğun trafik, beni, Batı Caddesi'nın kalabalık şeritleri boyunca kocaman bir metal yığınının içine sürükledi. Her gün,

tam kaza yaptığım saatte, kendimi üstgeçidin ayaklarında buluyordum; ya trafik bir sonraki ışıklara doğru hızla akarken kaza yerinden geçiyor, ya da kaza yaptığım noktadan tam üç yüz metre ötede yoğun bir trafiğe takılıyordum.

Üstü açık Amerikan arabasını almaya gittiğimde kiralama şirketindeki görevli bana, "Bunu temizlemek için epey uğraştık, Bay Ballard," dedi. "Bir süre televizyon şirketlerinizden biri kullanmıştı -tavan, kapılar, kaporta, her yer kameraları tutturdukları kıskaçlarla dolu."

Shepperton'daki garajdan ayrılırken, arabanın hâlâ hayali bir olayın parçası olarak kullanıldığı gerçeği geldi aklıma. Kiraladığım öteki arabalar gibi bu da, Detroit tasarımının o büyüleyici boyutunda ortaya çıkan çizikler, topuk izleri, sigara yanıkları ve kül izleriyle doluydu. Pembe renkli deri koltukta bir bayrak gönderinin, ya da daha mantıklısı bir penisin girebileceği büyüklükte derin bir yarık vardı. Bu izler, büyük bir olasılıkla, arabayı kullanan çeşitli şirketlerin tasarladığı hayali oyunlar bağlamında, dedektifleri, adi suçluları, gizli ajanları ya da ortadan kaybolan varisçileri canlandıran oyuncular tarafından bırakılmıştı. Aşınmış direksiyonda, ellerini film yönetmeninin ya da kameramanın söylediği biçimde tutan yüzlerce oyunculardan yağ izleri kalmıştı.

Akşam trafiğinde Batı Caddesi boyunca yol alırken, bu kurgu dolu kocaman birikintide öldüğümü, bedenimin, televizyondaki yüzlerce polisiye diziyle, yıllarca raflarda durduktan sonra son saygıdeğer izlerini tenimde bırakan unutulmuş dizilerle damgalandığını düşledim.

Aklım beni kendine çağıran bu gereksinimlerle karmakarışık olmuşken, birden otoyola çıkan kavşakta yanlış şeritten gittiğimi fark ettim. Güçlü bir motoru ve son derece hassas frenleri olan bu büyük araba, kendi yaralarımı ve deneyimlerimi bu devasa çizgilere uydurmaya çalışarak çok ileri gittiğimi hatırlattı bana. Kendiminkiyle aynı model bir araba kiralamaya karar verip havaalanına çıkan yola saptım.

Tünel girişi yoğun bir trafikle tıkanmıştı, yan şeride geçip arabayı, yolcuların konakladığı oteller ve bütün gece açık kalan süpermarketlerle dolu geniş bir alanı kaplayan havaalanı meydanına doğru sürmeye başladım. Tünele çıkan yan yolun hemen yakınındaki benzin istasyonundan çıkarken, emniyet adasında üçlü grup halinde bir aşağı bir yukarı gezinen havaalanı fahişelerini gördüm.

Arabamı görüp benim muhtemelen Amerikalı ya da Alman bir turist olduğumu sanan üç kadından en yaşlısı bana doğru geldi. Bu kadınlar akşam trafiğinde emniyet adasında dolaşıyor, sanki Styx'i[1] geçmeyi bekleyen yolcuları kapmak için önlerinden hızla geçen bu arabaları gözlüyorlardı. Üçü - görmüş geçirmiş Liverpoollu konuşkan bir esmer; Catherine'nin sık sık eliyle

işaret ettiğinden hoşuna gittiğini sandığım çekingen ve saf bir sarışın; ve bir zamanlar Batı Caddesi'ndeki bir benzin istasyonunda çalışmış olan daha yaşlı, yorgun yüzlü ve koca memeli kadın- bütün müşterilerini şu ya da bu şekilde tatmin edebilecek temel bir cinsel birim oluşturuyor gibi görünüyorlardı.

Emniyet adasında durdum. İçlerinde daha yaşlı olanı, başımla işaret edince yaklaştı. Sağ yandaki kapıya yaslanıp güçlü sağ kolunu krom pencere çerçevesine dayadı. Arabaya binerken, gözleri yanlarından geçen arabaların camlarından yansıyan ışıkla cam silecekleri gibi kırpışan iki arkadaşına eliyle işaret etti.

Havaalanındaki tünele doğru giden arabaları izlemeye başladım. Kiralık Amerikan arabasında, ikinci sınıf televizyon dizilerinin bu meşhur olamamış yıldızı ağır cüssesiyle yanımda otururken, birden dizlerimin ve baldırlarımın ne kadar ağrıdığını fark ettim. Servoffeni ve güçlü bir direksiyonu olmasına karşın, bu Amerikan arabasını kullanmak son derece yorucuydu.

Tünelden çıkıp terminal binalarının olduğu yöne ilerlerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Kat otoparkına; üst katları akşam saatlerinde boş olur."

Havaalanında ve çevresinde grup grup fahişeler gevşek bir hiyerarşiyle sıralanmıştı -otellerde, hemen hiç müzik çalınmayan diskoteklerde, havaalanından hiç ayrılmayan binlerce yolcunun kaldığı yatak odalarının yakınlarında konuşlananlar; terminal binalarının yolcu salonlarında ve lokantalarda şansını arayan ikinci sınıf bir grup; bunun dışında otoyol üstündeki apartman bloklarında günlük oda kiralayarak serbest çalışan başka bir ordu.

Binanın arkasındaki kat otoparkına vardık. Bu dolambaçlı ve garip binanın eğimli beton katlarından döne döne çıkıp üst kattaki arabaların arasındaki boş bir alana park ettim. Kadın, banknotları gümüş renkli parlak el çantasına tıkıştırdıktan sonra dalgın ifadeli yüzünü kucağıma indirip tek eliyle ustaca açtı fermuarımı. Kollarını dizlerime dayadı, sistemli bir biçimde hem ağzını hem de ellerini kullanarak penisimle uğraşmaya başladı. Sert dirseklerinin baskısından irkildim.

"Bacaklarına ne oldu, kaza mı geçirdin?"

Bunu sanki cinsel bir suç işlemişim gibi sormuştu.

Penisimi dışarı çıkardığında, kaslı sırtım, sutyen askılarının omuzlarına çıkardığı izlerin Amerikan arabasının zevkli biçimlendirilmiş gösterge tablosuyla, sol elimle tuttuğum iri poposunun uçuk renkli saat ve hız göstergesiyle birleşmesini izliyordum. Gösterge kadranları beni yüreklendirdi, sol yüzük parmağımı kadının anüsüne götürdüm.

Aşağıdaki meydanda kornalar çalmaya başladı. Omzumun üstünde bir flaş patladı; ışık, penisimi ağzına almış bu fahişenin yorgun yüzünü, direksiyonun krom çubuklarına dolanan soluk renge boyanmış saçlarını aydınlattı. Kadını yana itip terastan aşağı baktım. Bir yolcu otobüsü, Avrupa Terminali'nin önüne park edilmiş bir taksinin arkasına vurmuştu. İki taksi şoförüyle plastik evrak çantasını elinden bırakmayan bir adam yaralı sürücüyü arabasından çıkarmaya çalışıyorlardı. Meydan koca bir otobüs ve arabalarla dolmuştu. Üstündeki siren lambalarını yakıp söndürerek olay yerine gelen bir polis arabası kaldırıma çıktı, yolcularla sürücülerin arasından geçerken tamponu bir valize çarptı.

Ön camın krom çerçevesinde küçük bir kıpırdanma hissedince, sağıma baktım. Altı yüz metre ötemde, boş park alanlarının arasında, beton terasa park edilmiş bir arabanın kaportasının üstünde elinde fotoğraf makinesiyle bir adam oturuyordu. Üstgeçidin altındaki kaza yerinde beni seyreden, alnı yaralı uzun boylu adamı, yani hastanede gördüğüm beyaz önlüklü doktoru hemen tanıdım. Mat ampulü flaştan söküp çıkardı, arabaların altına fırlattı. Polaroid makinesinin arkasından filmi çıkarırken, bana, sanki bu kat otoparkının çatı katında fahişelerle müşterilerini görmeye son derece alışıkmış gibi şöyle bir göz ucuyla baktı.

"Tamam. Devam edebilirsin." Kadın penisime ulaşmak için elini yeniden kasıklarıma götürdü. Ona oturmasını işaret ettim. Dikiz aynasında saçlarını düzeltti, sonra da arkasına bile bakmadan asansöre doğru yürüdü.

Uzun boylu adam elinde fotoğraf makinesiyle çatıda geziniyordu. Arabasının arka canımdan içeri baktım. Yolcu koltuğu fotoğrafçı malzemeleriyle -fotoğraf makineleri, üç ayak, flaş ampullerinin bulunduğu bir karton kutuyla- doluydu. Torpido kapağına bir film kamerası tutturulmuştu.

Fotoğraf makinesini elinde bir silah tutuyormuş gibi taşıyarak arabasına döndü. Terasa çıktığında, yüzü polis arabalarının ışıklarıyla aydınlandı. Birden, bir düzine unutulmuş televizyon programı ve magazin haberinde ekrana yansıyan bu çopur yüzü daha önce birçok kez görmüş olduğumu fark ettim -bu adam Vaughan'dı, Dr Robert Vaughan, bir zamanların ünlü bilgisayar uzmanı. Televizyondaki yeni tarz bilim adamlarının ilklerinden biri olan Vaughan, kişisel cazibesini -yaralı yüzünü çevreleyen koyu siyah saçları ve Amerikalı askerlerin giydiği ceketi- konferans salonunda konuşuyormuş gibi takındığı saldırgan tutumu ve uluslararası trafik sistemlerinin denetiminde bilgisayar tekniklerinin kullanılması konusundaki büyük inancıyla birleştirmişti. Üç yıl önce, yaptığı dizinin ilk programlarında Vaughan, bilim adamlığına, laboratuvarından televizyon merkezine hızlı motosikletle gidip gelen etkileyici bir serseri imajı

çizmişti. Okumuş, hırslı ve kendi reklamını yapmada usta bir kişi olarak, arabalar ve arabaların yaşamımızdaki gerçek rolüyle ilgili garip görüşleri konusundaki naif idealizmi, onu yalnızca doktorasını tamamlamış, girişken bir akademisyen olmaktan kurtarıyordu.

Terasta durmuş, aşağıdaki kazaya bakıyordu. Polis arabalarının ışıkları kaşlarının ve ağzının üstündeki yaralı dokunun izlerini, kırılıp yeniden kaynamış burun kemiğini aydınlatıyordu. Vaughan'ın mesleğinin neden bir anda sona erdiğini hatırladım -televizyon dizilerinin ancak yarısını çekmişken bir motosiklet kazasında ağır yaralanmıştı. Güneydeki bir otoyolda, bacaklarının bir kamyonun arka tekerlekleri tarafından ezildiği o korkunç kazanın izlerini hâlâ yüzünde ve kişiliğinde taşıdığı apaçık ortadaydı. Yüzündeki her bir ayrıntı sanki yan yana konmuş, kazadan sonra, dergilerde çıkmış eski soluk fotoğrafları toplanarak yeniden bir araya getirilmiş gibiydi. Ağzındaki ve alnındaki yara izleri, kendi kestiği saçları ve üstten eksik iki köpek dişi ona bakımsız ve düşmanca bir hava veriyordu. Bileklerinin kemikli eklemleri deri ceketinin aşınmış kol ağzından kelepçe gibi görünüyordu.

Arabasına bindi. Bu, Avrupa yapımı on yıllık bir Lincoln'dü, Başkan Kennedy'nin içinde öldüğü üstü açık limuzinin aynısıydı. Vaughan'ın takıntılarından birinin Kennedy suikastı olduğunu anımsadım.

Yanımdan geri geri çıkarken Lincoln'ün sol tamponu dizime sürtündü. O rampadan aşağı indiği sırada çatının karşı yanına geçtim. Vaughan'la bu ilk karşılaşmamız zihnime kazınıp kaldı. Onu beni izlemeye zorlayan şeyin öç alma duygusu ya da şantajla uzaktan yakından ilgisi olmadığını biliyordum.

VII

Havaalanındaki otoparkın çatısında ilk karşılaşmamızdan sonra, Vaughan'ın varlığının sürekli olarak farkındaydım. Artık beni izlemiyordu, ama sanki yaşamımın her köşesinde bir gözcü gibi dolanıyor, her an beni gözetliyordu. Batı Caddesi'deki şeritler boyunca hızla yol alırken dikiz aynasına bakıyor, üstgeçitlerin kenar duvarlarına ve çok katlı otoparklara göz atıyordum.

Bir anlamda Vaughan'ı karmaşık av listeme dahil etmiştim. Önümde uçak yolcularıyla dolu otobüslerin alüminyum kaportaları gökyüzünü kapatırken, üstgeçidin kalabalık şeritlerinde oturup bekliyordum. Catherine içkilerimizi hazırlarken balkondan otobanın kalabalık beton şeritlerini seyrettiğimde, kendimi, bu koskoca metal yığını manzarasının anahtarının, bu sürekli ve değişmeyen trafik örüntülerinde yattığına inandırmıştım.

Şans eseri, ortağım Paul Waring, mesihe özgü bu takıntılarımın farkına vardı. Catherine'le ikisi stüdyoya gidiş gelişlerimi günde bir saatle sınırlandırmaya karar verdiler. O kadar çabuk yorulup heyecanlanıyordum ki, bir keresinde Waring'in sekreteriyle saçma sapan bir kavgaya girdim. Bütün bunlar son derece anlamsız ve gerçek dışı geliyordu. Her şeyden önemlisi yerel acentenin yeni arabamı bana teslim etmesiydi.

Catherine, kaza yaptığım arabayla aynı model bir araba seçmeme şüpheyle yaklaşıyordu. Çamurluk aynasıyla paçalığı bile aynı tipteydi. Catherine'le sekreteri beni ofis binasının önündeki açıklıkta eleştirel gözlerle izliyorlardı. Karen, Catherine'in arkasında duruyordu, dirseğini, son keşfini gözünün önünden ayırmak istemeyen genç ve hırslı bir kadın gibi Catherine'in omzuna koymuştu.

"Bizi buraya neden çağırdın?" diye sordu Catherine. "İkimizin de bir daha araba görmek istediğini sanmıyorum."

"Özellikle de bunu, Bayan Ballard."

Catherine’e, “Vaughan seni izliyor mu?” diye sordum. “Onunla hastanede konuşmuştun.”

“Polis fotoğrafçısı olduğunu söylemişti. Ne istiyormuş?”

Karen, gözlerini yarılmış kafama dikmişti. “Bir zamanlar televizyona çıktığına inanmak çok güç.”

Gözlerimle Karen’ın bakışlarını kaçırttım. Ağzının gümüş parmaklıkları ardından bakan vahşi bir hayvan gibi beni izliyordu.

“Onu kaza sırasında gören olmuş mu?”

“Bilmiyorum. Onun için başka bir kaza yapmayı mı düşünüyorsun?” Catherine arabanın çevresinde dolanıyordu. Ön yolcu koltuğuna oturup satış yerlerine özgü o keskin deri kokusunun tadını çıkarmaya başladı.

“Kaza aklımın ucundan bile geçmiyor.”

“Bu Vaughan denen adamla gün geçtikçe daha çok ilgilenmeye başladın, durmadan onun hakkında konuşuyorsun.” Catherine bacaklarını biçimli bir şekilde aralamış, lekesiz ön camdan bana bakıyordu.

Aslında ben, bu cömert pozla havaalanındaki binaların cam kaplı duvarları ve yeni arabanın bir sergi salonundaymışçasına parlayışı arasındaki zıtlığı düşünüyordum. Kendimi neredeyse ölüme sürüklediğim arabanın tıpatıp kopyasında otururken, çarpılan tamponları ve radyatör panjurunu, kaportanın eğrilip bükülen parçalarını, garip bir açıyla biçim değiştiren ön cam çerçevesini gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. Catherine’in kasıklarına uzanan üçgen, arabanın içinde gerçekleşecek ilk sevişmemize hâlâ zaman olduğunu hatırlattı bana.

Northolt’taki polis ardiyesinin bekçisine, bu hurdalarla dolu müzenin korumasına, izin kâğıdımı gösterip içeri girdim. Karısını garip ve sapkın bir düşten kurtarmaya gelen bir adam gibi bir an duraksadım. Terk edilmiş bir sinemanın arka duvarına karşı, güneşin altına park edilmiş yirmi, yirmi beş araba vardı burada. Asfaltla kaplı avlunun öteki ucunda, sürücü bölmesi sanki şoförün çevresindeki boşluk bir anda daralmış gibi bütünüyle ezilip yok olmuş bir kamyon duruyordu.

Bu hurda yığınları cesaretimi kırmıştı, bir arabadan ötekine yürümeye başladım. Mavi bir taksi olan ilk aracın sol farına çarpılmıştı -kaportanın bir yanı sağlamdı, öteki yanındaysa ön tekerlek yolcu koltuğuna doğru içeri geçmişti. Taksinin yanında, çok büyük bir aracın üstünden geçtiği beyaz bir araba vardı. Ezilip koltuklarla bir olmuş tavanın üstünden dev tekerlek izleri geçiyordu.

Kendi arabamı buldum. Çekme halatı parçaları tampona takılmıştı, ön panel bütünüyle yağ ve pislik içindeydi. Elimle çamurlu camı silerek, arabanın içine

göz attım. Hiç düşünmeden arabanın önünde diz çöküp parçalanan tampona ve radyatör panjuruna bakmaya başladım.

Dakikalarca bu hurdaya dönmüş arabaya bakıp eski kimliğini gözümün önüne getirmeye çalıştım. İnik tekerleklere bakınca bütün o korkunç olaylar zihnimde teker teker belirmeye başladı. Beni asıl şaşırtan, hasarın büyüklüğüydü. Kaza sırasında kaporta kapağı motor bölmesine geçmiş, çarpışmanın gerçek boyutunu benden gizlemişti. Ön tekerleklerle motor sürücü bölmesine geçmiş, arabanın tabanında bir tümsek oluşturmuştu. Kaporta hâlâ kan izleriyle kaplıydı, kanlar kara bir dantel gibi ön camdaki sileceklerin oyuklarına akmıştı. Koltukta ve direksiyonda küçücük lekeler vardı. Arabanın kaportasında yatan ölü adamı anımsadım. Adamın, zedelenen selüloz boyanın üzerinden akan kanı, testislerinde soğumaya başlayan meniden daha yoğun bir sıvıydı.

İki polis, siyah bir Alsas çoban köpeğiyle yanımdan geçti. Arabamın çevresinde dolaşmamı izlerken sanki ona dokunmama öfkelenmiş gibiydiler. Polisler uzaklaşınca sıkışmış sürücü kapısını biraz zorlayıp açtım.

Tabanda tümsek oluşunca arkaya doğru yatmış olan tozlu deri koltuğa oturdum. Direksiyon göğsüme on beş santim daha yaklaşmıştı. Bacaklarımı tedirginlikle arabanın içine soktum, ayaklarımı kauçuk pedallara yerleştirdim; pedallar motor bölmesinden sürücü bölmesine doğru öylesine zorlanmıştı ki, dizlerim neredeyse göğsüme yapışacaktı. Önümdeki gösterge tablosu içine göçmüştü, saat ve hız göstergesinin kadranları çatlamıştı. Toz ve ıslak yer döşemeleriyle kaplı bu hurdaya dönmüş arabanın içinde otururken, çarpışma anında nasıl bir durumda olduğumu; kendi bedenim ve tenimle, bana hizmet eden motor yapısı arasındaki ilişkinin bir anda nasıl bozulduğunu gözümün önüne getirmeye çalıştım. Yakın bir arkadaşımla Emperyal Savaş Müzesi'ni gezdiğimizde, II. Dünya Savaşı'ndan kalma bir Japon Zero savaş uçağının kokpiti çevresinde hissettiğimiz o dokunaklı havayı anımsadım. Oraya buraya dağılmış elektrik kabloları ve parçalanmış kanvas dokumalar, savaşın bütün yalıtılmışlığını dile getiriyordu. Otuz yıl önce bir uçak gemisinin güvertesinden havalanan uçağın pilot bölmesindeki buğulu plastik camda Pasifik göğünden bir parça takılı kalmıştı.

Köpeklerine alıştırma yaptıran iki polisi seyrediyordum. Torpido gözünü zorlayıp açtım. İçi, Catherine'in geri istemeye tenezzül etmeyeceği türden çöp ve plastik parçalarıyla doluydu: birkaç yol haritası, Renata'nın cesur bir şaka olarak bana ödünç verdiği pornografik bir roman, su depolarının yakınlarında çektiğim ve Renata'nın sol göğsünü açıkken gösteren bir polaroid fotoğraf.

Küllüğü çekip çıkardım. Metal tabla kucağıma düştü, içinden ruj bulaşmış bir

düzine sigara izmariti saçıldı. Ofisten eve dönerken Renata'nın yol boyunca içtiği bütün bu sigaralar, bana paylaştığımız bir sevişmeyi anımsattı. Bu heyecan ve olabilirliklerle dolu küçük müzeye bakarken, son derece kötürüm biri için hazırlanmış garip bir araç gibi görünen hurdaya dönmüş arabamın, yaşamımda hızla seyreden bütün olayların mükemmel bir ölçüsü olduğunu fark ettim.

Arabanın önünden biri geçti. Bekçi kulübesinden bir polisin sesi geldi. Camdan, hurdaların arasında dolaşan, beyaz yağmurluk giymiş bir kadın gördüm. Bu kasvetli yerde çekici bir kadının ortaya çıkıp, galerideki arabalara bakan zeki bir müşteri gibi bir arabadan ötekine yönelmesi beni bu on iki sigara izmaritiyle ilgili düşümden uyandırdı. Kadın benim arabamın yanındaki, büyük bir kazada hurdaya dönmüş üstü açık beyaz araca yaklaştı. Yorgun bir doktorunkini andıran zeki görünüşlü bir yüzü, geniş alnını gizleyen saçları vardı; gözlerini arabanın yok olmuş yolcu bölmesine dikmişti.

Düşünmeden arabadan inmeye niyetlendim, sonra sessizce direksiyonun başında oturmaya başladım. Helen Remington çarpılıp yamulmuş arabadan uzaklaştı. Benim arabamın kaportasına bakıyordu, kocasını öldüren arabayı tanımadığı açıkça belliydi. Başını kaldırınca, açık ön camdan, benim yamulmuş direksiyonun ardında, kocasının kurumuş kan izlerinin arasında oturduğumu gördü. Gözleriyle aynı noktaya bakmaya devam etti, ama bir elini ister istemez yüzüne götürdü. Arabamın uğradığı hasarı fark etmişti, dikkati radyatör panjurundan ellerimin arasında yükselen direksiyona kaydı. Sonra bana kısaca bir göz attı, büyük ölçüde keyfine fazla düşkün olduğu için ortaya çıkan birtakım belirtilerden yakınan zorlu bir hastayla karşılaşmış bir doktor gibi, hoşgörülü gözlerle beni inceliyordu.

Kaza yapmış kamyona doğru ilerledi. Çarpışmış arabalara kendini sergiler gibi döndürdüğü, olağandışı uzunluktaki bacakları, geniş bir leğen kemiğinden çıkıp gelen baldırlarının iç yüzeyleri beni bir kez daha şaşırtmıştı. Benim bu hurdalığa gelmemi mi bekliyordu? İkimizin bir şekilde karşılaşmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordum, ama bu düşünce, zihnimde başka bazı duygularla -acıma, erotizm, hatta bu kadının tanıdığı ama benim tanımadığım ölü adama karşı beslediğim kıskançlıkla- çoktan su yüzüne çıkmıştı.

Ben yağla lekelenmiş asfaltta, arabamın önünde beklerken Helen Remington geri geldi.

Eliyle kazaya uğramış arabaları gösterdi. "Böyle bir durumdan sonra, insan değil araba sürmeye, bir arabaya bakmaya bile nasıl cesaret edebilir?" Benden yanıt alamayınca tekdüze bir ses tonuyla, "Charles'ın arabasını bulmaya çalışıyorum," dedi.

“Burada değil. Belki de hâlâ polisin elindedir. Bu mahkemelik adamlar...”

“Burada olduğunu söylediler. Daha bu sabah konuştuk.” Eleştirel gözlerle arabama bakıyordu; arabanın çarpılmış geometrisi, aynı çarpıklığın benim kişiliğimde yinelendiğini görmek onu şaşırtmış gibiydi. “Bu senin araban mı?”

Eldivenli elini uzatıp radyatör panjuruna dokundu, akordiyonun krom çubuklarını tutuyordu, kanla kaplı yüzeyde kocasının varlığından arta kalan bir iz arıyormuş gibiydi. Bu bitkin kadınla hiç konuşmamıştım, kocasının ölümünden ve hepimizin içinde bulunduğu o korkunç şiddetli olaydan duyduğum üzüntüyü dile getirmem gerektiğini hissediyordum. Aynı zamanda, ezilmiş kromun üstünde gezdirdiği eli, bende keskin bir cinsel heyecan uyandırıyordu.

“Eldivenin yırtılacak.” Elini panjurdan çektim. “Sanırım buraya gelmemeliydik. Polisin işi zorlaştırmamasına çok şaşırdım.”

Güçlü bileği, sanki içindeki benden fiziksel öç alma isteğinin provasını yapıyormuş gibi, değişken bir tiksintiyle parmaklarımı zorluyordu. Gözleri, kaportaya ve koltuklara saçılmış siyah konfetilere takılmıştı.

“Ağır mı yaralandın?” diye sordu. “Hastanede karşılaşmıştık sanırım.”

Saçlarını, yanaklarının iki yanında nasıl taradığının bende neredeyse bir takıntıya dönüştüğünü fark etmiştim, ona hiçbir şey söyleyemiyordum. Güçlü bedeni, baştan aşağı tedirgin cinselliğiyle, yarılmış ve çamura bulanmış arabayla güçlü bir biçimde birleşiyordu.

“Arabayı istemiyorum,” dedi. “Gerçeği söylemek gerekirse, hurdaya çevrilmesi için az da olsa para ödemem gerektiğini öğrenince çok şaşırdım.”

Arabanın çevresinde dolanıyor, beni düşmanlık ve ilgiyle karışık bakışlarla inceliyordu; onu hurdalığa getiren dürtünün benimkiler kadar belirsiz olduğunu kabul eder gibiydi. Zarif ve gerçekçi tutumunda, kocasını öldüren ve yaşamının bütün ana caddelerini tıkayan sapkın bir teknolojinin ürünü bu aracı inceleyerek, ona sunduğum olasılıkları şimdiden denemeye başladığını hissedebiliyordum.

Onu muayenehanesine bırakmayı önerdim.

“Teşekkürler.” Önümden yürüyordu. “Mümkünse havaalanına, lütfen.”

“Havaalanı mı?” Garip bir biçimde bir şeyleri yitiriyormuşum duygusuna kapıldım. “Neden... gidiyor musun?”

“Henüz değil... gördüğüm kadarıyla bazıları için yeterince yakında değil.” Güneş gözlüklerini çıkarıp bana umursamazca gülümsedi. “Doktorun ailesinden birinin ölümü hastaları iki kat tedirgin ediyor.”

“Anladığım kadarıyla onları yatıştırmak için beyaz önlüğünü giymiyorsun?”

“İstersem lanet olası bir kimono bile giyebilirim.”

Arabama bindik. Bana Londra Havaalanında göçmen bölümünde çalıştığını söyledi. Kendini benden uzak tutuyor, kapı döşemesine yaslanıyordu, bir yandan da eleştirel gözlerle arabanın içini, yumuşak deri koltukların ve cilalı camın gözle görülür bir biçimde dirilişini inceliyordu. Kontrol düğmeleriyle oynayan ellerimi izliyordu. Baldırlarının sıcak plastiğe yaptığı baskı yoğun bir heyecan oluşturuyordu. Onun da bunu benim kadar fark ettiğini düşündüm. Korkunç bir paradoksla, aramızda geçecek herhangi bir cinsel eylem, bu kadının benden intikam almasını sağlayabilirdi.

Kuzey yönünde Ashford’dan Londra Havaalanı’na giden otoyolda yoğun bir trafik vardı. Güneş kızmış selüloz boyanın üstünde parlıyordu. Yorgun düşmüş sürücüler etrafımızdaki arabalarının camlarına yaslanmışlar, radyoda bitmek bilmeyen haberleri dinliyorlardı. Otobüslerinin içine tıkılmış uçak yolcuları, uzaktaki havaalanının pistlerinden havalanan jetleri seyrediyorlardı. Terminal binalarının kuzeyinde, havaalanına giden yolun girişindeki tünelin üstünden uzanan ve geçirdiğimiz kazayı ağır çekim bir film karesi gibi yeniden canlandıran arabalarla tıka basa dolu üstgeçidin geniş gövdesini görebiliyordum.

Helen Remington yağmurluğunun cebinden bir sigara paketi çıkardı. Gösterge panelinin üstünde çakmak ararken sağ eli dizlerimin yukarısında heyecanlı bir kuş gibi hareket ediyordu.

“Sigara ister misin?” Güçlü parmaklarıyla selofanı yırttı. “Sigara içmeye Ashford’da başladım... ne kadar aptalca.”

“Şu trafiğe bir baksana; elime geçen her türlü yatıştırıcıya ihtiyacım var.”

“Artık çok daha kötü... sen de fark ettin değil mi? Ashford’dan ayrıldığım gün, garip bir biçimde, bütün bu arabaların anlayamadığım özel bir nedenle bir araya geldikleri duygusuna kapıldım. Sanki eskisinden on kat fazla araç var.”

“Bize mi öyle geliyor yoksa?”

Sigarasıyla arabanın içini işaret etti. “Kendine eski arabanın tıpatıp aynısını almışsın. Modeli de, rengi de aynı.”

Yüzündeki yara izini gizlemeye çalışmadan bana döndü. Güçlü bir düşmanlık duygusunun alttan alta bana doğru yaklaştığının farkındaydım. Trafik kuyruğu Stanwell kavşağına dek uzanıyordu. Bir yandan arabaları izlerken bir yandan da bu kadının nasıl seviştiğini hayal ediyordum. Geniş ağzıyla kocasının penisini kavradığını, keskin tırnaklarıyla adamın baldırlarının arasında prostatını aradığını gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. Uzanıp yanımızdaki yakıt tankerinin sarı gövdesine dokundu, dev büyüklükteki arka tekerlekler

dirseğinden yalnızca on beş santim uzaktaydı. Tankerin üstündeki yangın talimatlarını okuduğu sırada, ben de bacaklarına ve baldırlarına bakıyordum. Bir dahaki sefere nasıl bir adamla, ya da kadınla sevişeceğini hiç düşünmüş müydü? Işıklar değiştiği anda penisimin uyarıldığını hissettim. Yavaş giden araçlar için ayrılmış şeride geçip yakıt tankerinin önündeki yerimi aldım.

Üstgeçit gökyüzünde bir kemer gibi yükseliyordu, kuzey yönündeki rampa beyaz, dikdörtgen şeklindeki bir plastik fabrikasıyla sınırlanmıştı. Binanın el değmemiş, düz hatlı büyük hacmi zihnimde, deri koltuğun üzerinde yayılan bacaklarının ve baldırlarının hatlarıyla kaynaşıyordu. Helen Remington, ilk karşılaştığımız noktaya doğru yol aldığımızın farkında olmadan, bir bacak bacak üstüne atıyor, bir eski haline dönüyordu; bu beyaz hacimler durmadan hareket ederken plastik fabrikasının ön cephesini geride bıraktık.

Yol altımızda kayıyordu. Yan yoldan Drayton Parkı kavşağına çıktık. Helen Remington oturduğu yerde dikilip yan camın krom çerçevesine yaslandı, sigarası neredeyse kucağına düşüyordu. Arabanın kontrolünü kaybetmemeye çalışarak, penisimin ucunu direksiyonun alt kenarına dayadım. Araba refüjdeki ilk çarpma noktasına doğru sürükleniyordu. Şerit çizgileri altımızda çaprazlamasına uzanıyor, omzumun ardında bir araba kornası bangır bangır ötüyordu. Arabaların parçalanmış ön camları, güneş ışığında mors lambaları gibi parlıyordu.

Penisimden meni boşaldı. Araba kontrolümden çıkınca ön tekerlek, ön cama toz ve sigara paketleri savurarak, banketin kenarına çarptı. Araba sol şeritten çıkıp göbekten bize doğru gelen uçak yolcularıyla dolu bir otobüse yöneldi. Penisimden meni sızarken arabayı otobüsün arkasında durdurdum. Bu küçük çaplı doyumun neden olduğu son titremeler de yavaş yavaş kayboldu.

Helen Remington'ın elini kolumun üstünde hissettim. İki koltuk arasına yaklaşmış, güçlü omzunu benimkine yaslamıştı; eli direksiyonu tutan elimin üstündeydi. İki yanımızda savrulan arabaları izliyor, korna seslerini dinliyordu.

"Dön hadi, şunu bir süre sakin kullanabilirsin sanırım."

Arabayı, tek katlı evlerin bulunduğu terk edilmiş asfalt bulvarlara çıkan bir yan yola soktum. Bir saat boyunca bomboş caddelerde dolaştık. Evlerin önünde çocuk bisikletleri ve boyanmış el arabaları duruyordu. Helen Remington omzumu tuttu, gözleri güneş gözlüklerinden görünmüyordu. Bana, havaalanının göçmen bölümündeki işinden ve kocasının vasiyetini yerine getirirken karşılaştığı güçlüklerden söz etti. Arabamın içinde neler olup bittiğinin, aynı yere farklı arabalarla birçok kez gelip gittiğimin, kocasının ölümünde yaralarımızla doyumumun birliğini kutladığımın farkında mıydı?

VIII

Şeritler yan yana uzayıp gidiyor, trafik gittikçe yoğunlaşıyordu. Catherine'le soruşturmadan dönerken üstgeçitler, kocaman bacaklarını birbirlerinin sırtına dolayıp sevişen devler gibi görünüyordu gözüme. Hiçbir ilgi gösterisi ya da törene maruz kalmadan, ölümün kaza sonucu gerçekleştiğine karar verildi; polis beni adam öldürmekle ya da ihmalkâr araba kullanmakla da suçlamamıştı. Soruşturmanın ardından Catherine'in beni havaalanına götürmesine izin verdim. Yarım saat boyunca ofis penceresinin önünde oturup aşağıdaki park alanına bırakılmış yüzlerce arabayı seyrettim. Arabaların tavanları madeni bir göl oluşturmuştu. Sekreteri, Catherine'in hemen arkasında duruyor, gitmemi bekliyordu. Catherine'e gözlüklerini uzattığı sırada, tahminen bu ölüm gününe alaycı bir ayrıcalık katmak amacıyla, açık renk bir ruj sürmüş olduğunu fark ettim.

Catherine benimle lobiye kadar geldi. "James, artık ofisine dönmelisin... inan bana hayatım, sana yardımcı olmaya çalışıyorum." Elini, yeni açmış bir yara arar gibi, merakla sağ omzuma götürdü. Soruşturma boyunca, sanki camdan uçup gideceğimden korkarmış gibi, garip bir biçimde koluma sıkı sıkı yapışmıştı.

*

Tek düşüncesi Londra içindeki yolcularından para kazanmak olan aksi ve havalı taksi şoförleriyle uğraşmaya niyetim yoktu, kargo binasının karşısındaki otoparka doğru yürümeye başladım. Metalimsi gökyüzünde bir jet uçağı çığlık atar gibi ses çıkarıyordu. Uçak geçince başımı kaldırdım, sağda, yaklaşık yüz metre ötemde arabaların arasında dolanan Dr. Helen Remington'ı gördüm.

Soruşturma sırasında gözümü yüzündeki yara izinden ayıramamıştım.

Arabaların arasında sakin sakin yürüyüp göçmen bölümünün kapısından içeri girişini seyrettim. Güçlü çenesini tutuşundan keyifli olduğu anlaşılıyordu, yüzü, sanki varlığımın bütün izlerini yok etmeye çalışırmış gibi, benden aksi yöne çevrilmişti. O anda kendini bütünüyle kaybetmiş olduğu izlenimine kapıldım.

Soruşturmadan bir hafta sonra, Catherine'in ofisinden dönerken, Okyanus Terminali'ndeki taksi durağında sırada beklediğini gördüm. Ona seslenip bir yolcu otobüsünün arkasında durdum, elimle yolcu koltuğunu işaret ettim. Çantasını güçlü bileğinde sallayarak arabama yaklaştı, beni tanıyınca yüzünü ekşitti.

Batı Caddesi'ne doğru giderken, içten bir ilgiyle trafiği izliyordu. Saçlarını arkaya taramıştı, izi gün geçtikçe silinen yarasını saklamıyordu.

"Seni nereye götürebilirim?"

"Biraz dolaşabilir miyiz?" diye sordu. "Şu trafiğe bir bak; bunu seyretmeye bayılıyorum."

Benimle dalga mı geçiyordu? Ciddi olduğunu görünce ona sunduğum olasılıkları değerlendirmeye başladığını düşündüm. Artık, park alanlarının beton apronlarında ve kat otoparklarının çatılarında duru ve yapmacıksız bir havayla kocasını öldüren teknolojiyi inceliyordu.

Sesine zorlama bir neşe katarak konuşmaya başladı. "Dün bir taksi kiralayıp şoföre beni bir saat dolaştırmasını söyledim. 'Nereye olursa,' dedim. Altgeçidin yakınlarında trafiğe takıldık. En fazla elli metre gittik sanırım. Adam pek zahmet çekmedi senin anlayacağın."

Havaalanının servis binalarıyla çevre yolunu solumuza alarak Batı Caddesi boyunca ilerledik. Dikiz aynasında üstgeçidin geniş gövdesinin kaybolduğunu görünceye dek sağ şeritte sürmeye devam ettim. Helen, kendisi için planladığı ikinci hayatından söz etmeye başladı.

"Yol Araştırmaları Laboratuvarı'nda tıp görevlisine gereksinimleri varmış - ücret şimdi olduğundan yüksek, artık bunu da göz önünde bulundurmalıyım. Maddiyatçı olmanın belirli bir ahlaksal erdemi var."

"Yol Araştırmaları Laboratuvarı..." diye yineledim. Simülasyon araba kazalarıyla ilgili haberler televizyonda sık sık gösteriliyordu; hurdaya çevrilen bu arabaların garip ve dokunaklı bir havası oluyordu. "Şeye çok yakın değil mi?.."

"Önemli olan nokta da bu. Hem, daha önceden farkında bile olmadığım bir şey verebileceğimi biliyorum artık. Bu bir görev değil, bir sorumluluk."

On beş dakika sonra üstgeçide geri giderken gelip yanıma sokuldu, kaza

yerine yaklaştığımızda kontrol düğmeleriyle oynayan ellerimi seyrediyordu.

Arabayı havaalanının batısındaki depoların aralarında, boş bir yolda durdurduğumda, sanki benden nasıl yararlanacağına hâlâ karar verememiş gibi, aynı sakin ama meraklı bakışlarını yüzüme dikmişti. Kollarımı omuzlarına koyduğumda, kendi kendine şöyle bir gülümsedi, tedirginlikle gerilen üst dudağının altından altın uçlu sağ ön dişi görünüyordu. Ağzımı ağzına değdirdim, elini yan camın krom panosuna götürüşünü seyrederken, dudaklarını kaplayan soluk renkli ruju eziyordum. Parmaklarının pürüzsüz cam panelinde gezinişinden büyülenmiş bir halde, dudaklarımı çıplak, lekesiz üst diş kemiğine bastırdım. Elini gezdirdiği panelin kenarları, işini yapmaktan usanmış bir işçinin bıraktığı mavi renk bir boyayla lekelenmişti. Pencerenin pervazında, arabadan otuz metre ötedeki sulama arkının beton çıkıntısıyla aynı açıda çaprazlamasına uzanan süslemeyi işaret parmağının tırnağıyla çiziyordu. Bu paralaks, gözlerimin önünde, depo duvarlarının alt taraflarında pas bulaşmış çimenlerin ortasına terk edilmiş bir araba imgesiyle birleşti. Dudaklarımı gezdirdiğimde gözkapaklarından dökülen pudra yığınında, bu sahipsiz aracın, boşluğa sızan motor yağının ve radyatör soğutucusunun neden olduğu tüm melankoliyi bulmak mümkündü.

Beş yüz, altı yüz metre arkamızdaki otoyolda trafik yine sıkışmıştı, ikindi güneşi uçak yolcularını taşıyan otobüslerin ve arabaların camlarına vuruyordu. Elimi Helen'ın baldırlarında gezdirdim, elbisesinin açık fermuarını hissedebiliyordum. Fermuarın dişleri parmak eklemlerimi jilet gibi keserken, Helen'ın, kulağımı ısırdığını hissettim. Bu acının keskinliği, kaza sırasında vücuduma saplanan cam kırıklarının acısını anımsattı bana. Helen bacaklarını araladı, bu ciddi görünüşlü doktorun kalçalarını hoş bir biçimde sararak bacaklarının arasını örten naylon kumaşı okşamaya başladım. Yüzüne baktım, ağzını kendi kendini yutmaya çalışır gibi açmıştı, ellerini göğüslerine götürdüm. Bir kazada yaralanınca çılgına dönerek saçma sapan konuşmaya başlayan biri gibiydi. Sağ göğsünü sutyeninden çıkarıp parmaklarımı sıcak meme uçlarına bastırdı. İki göğsünü de sırayla öptüm, dişlerimi uyarılmış meme uçlarında gezdirdim.

Helen, bu cam, metal ve deriden oluşan çardağın içinde beni bedeniyle kavradı, elini gömleğimden içeri sokup meme uçlarıma dokundu. Parmaklarını penisimin üstüne koydum. Dikiz aynasından tamir kamyonunun bize yaklaştığını görebiliyordum. Yanımızdan geçerken savurduğu toz ve egzoz dumanı arabamın kapılarına çarpıp dağıldı. Bu heyecan dalgasıyla ilk meni penisime doldu. Kamyon on dakika sonra geri döndüğünde doyuma ulaşmak üzereydim. Helen

üzerime çömeldi, dirseklerini başımın iki yanında koltuğa koydu. Ben sırtüstü uzandım, döşeme derisinin sıcaklığını ve kokusunu hissediyordum. Elimle Helen'ın eteğini beline kadar kaldırdım, artık kalçalarının kıvrımlarını görebiliyordum. Onu yavaşça kendime doğru çektim, penisimi klitorisine bastırdım. Vücudunun her bir öğesi, dirseklerimin altındaki köşeli diz kapakları, sutyeninden fırlamış sağ göğsü, meme ucunun alt kısmındaki küçük ben arabamla çerçevelenmişti. Penisimi rahminin ağzına doğru ittirdiğimde, içeride ölü bir aletin, Helen'ın rahim diyaframının varlığını hissettim, arabanın içine göz gezdirdim. Bu küçük alan, Apollo kapsülünde gerçekleşen ilk eşcinsel ilişkide olduğu gibi, garip biçimlerde birbiriyle birleşen köşeli kontrol panelleri ve yuvarlak hatlı insan bedenleriyle sıkış tıkıştı. Helen'ın kalçama bastırdığı baldırları, omzuma gömdüğü sol yumruğu, benimkine yapışmış ağzı, yüzük parmağımla okşadığımda şeklini ve ıslaklığını hissettiğim anüsü iyicil bir teknolojinin aletleriyle -kalıptan çıkmış gösterge, direksiyon kolonunun çıkıntılı kaplaması ve el freninin gösterişli tutma koluyla- kaplanmıştı. Altımda döşeme derinin sıcaklığını hissettim, elimle Helen'ın nemli perinesini okşadım. O benim sağ testisimi sıktı. Çevremdeki plastik malzemelerin, aşınmış antrasitin rengi, vulvasının ağzında ayrılan tüylerle aynı tondaydı. Yolcu bölmesi, cinsel birleşmemizden yalnızca kan, meni ve motor soğutucusundan oluşan bir cüce yaratacak bir makine gibi sarmıştı ikimizi. Parmağımı rektumuna soktum, penisimin vajinasında hareket ettiğini hissettim. Bu narin zarlar, burnunun dilimle yaladığım ıslak, orta bölmesindeki mukoza gibi, gösterge tablosunun camına ve sapasağlam yerinde duran yuvarlak hatlı ön cama yansıyordu.

Helen sol omuzumu ısırdı, gömleğime ağız şeklinde kan izi çıkmıştı. Hiç düşünmeden elimin içiyle başının yanına vurdum.

"Affedersin!" Soluk soluğa kalmıştı. "Kımıldama lütfen!" Penisimi yeniden vajinasına soktu. Poposunu iki elimle sıkı sıkıya tutarak doyuma ulaştım. Helen Remington bana yukarıdan ciddi gözlerle, sanki bir hastayı hayata döndürmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu. Ağzının çevresindeki nemli parıltı, sabahları arabanın ön camında oluşan çiy tanelerini anımsatıyordu. Leğen kemiklerini benimkine yaslayarak poposunu hızlı hızlı ileri geri oynattı, sonra bir Land-Rover tozu dumana katarak yanımızdan gürültüyle geçerken torpidoya yaslandı.

Araba geçip gidince penisimin üstünden kalktı, menim kasıklarımdan aşağı aktı. Direksiyonun arkasına oturdu, eliyle ıslak penisimi tutuyordu. Sevişmemizde kullanabileceği bir şeyler arıyormuş gibi arabanın içine bakınıyordu. İkindi güneşiyle aydınlanan yüzündeki izi silinmeye başlayan yara, bir alana sonradan eklenmiş başka bir bölgenin gizli sınırları gibi, içindeki

dürtüleri açığa çıkarıyordu. Onu bir şekilde yatıştırmam gerektiğini düşünerek, sol göğsünü sutyeninden çıkarıp okşamaya başladım. Göğsünün tanıdık geometrisi beni yeniden harekete geçirdi, içi değerli taşlarla süslü gösterge tablosuna, direksiyon kutusunun çıkıntılı bölmesine, kontrol düğmelerinin krom uçlarına bakmaya başladım.

Arkamızdaki servis yolunda, beyaz gövdesiyle çukurlara gire çıka yol alan bir polis arabası belirdi. Helen oturdu ve göğsünü usta bir el hareketiyle sutyenine yerleştirdi. Çabucak giyindi, el aynasına bakarak makyajını yenilemeye koyuldu. O hevesli cinselliği, başladığımız kadar çabuk kayboluvermişti.

Ama, bomboş yan yollarda, çıkmaz sokaklarda ve park alanlarında park ettiğim arabamın daracık iç bölmesinde gerçekleşen bu kişiliksiz eylemlerin, bu sevişmelerin Helen Remington için bir sorun kaynağı olmadığı apaçık ortadaydı. Daha sonraki haftalarda onu Northolt'ta kiraladığı dairesinden aldığımda ya da havaalanındaki göçmen ofislerinin dışındaki salonda beklediğimde, tüberkülozlu bir Pakistanlı'nın kendini savunmaya çalışmasını hoşgörüyle dinleyen bu beyaz önlüklü, duygusal kadınla herhangi bir cinsel ilişkiye girmiş olduğuma inanamıyordum.

İşin ilginç yanı yalnızca arabanın içindeyken sevişebiliyorduk. Kiraladığı dairenin geniş yatak odasında uyarılamıyordum bile, Helen da saldırgan ve uzak bir tavır alıyor, hiç durmadan işinin sıkıcı yanlarından söz ediyordu. Arabama bindiğimizdeyse, bizim görmediğimiz ve bizi görmeyen seyircilerle dolu şeritlerde yol alırken birbirimizi baştan çıkarıyorduk. Helen, her seferinde bana ve bedenime, gittikçe artan bir şefkatle yaklaşıyor, hatta onunla ilgili endişelerimi yatıştırmaya çalışıyordu. Her sevişmemizde kocasının ölümünü yineliyor, arabanın metal ve deriden oluşan yolcu bölmesinde, ağzımız ve baldırlarımız, meme uçlarımız ve dilimiz yüzlerce görünüme bürünürken, Helen'ın vajinasına, kocasının bedenine özgü bir imgenin tohumlarını atıyorduk.

Catherine'in, bu yapayalnız kadın doktorla sık sık görüştüğümü fark etmesini bekledim, ama o, beklentimin aksine, Helen Remington'la üstünkörü ilgileniyordu. Catherine kendini yeniden evliliğine adamıştı. Kazadan önce, cinsel hayatımız neredeyse bütünüyle soyuttu, ancak birtakım hayal ürünü oyunlar ve sapkınlıklar aracılığıyla sevişebilirdik. Sabahları yataktan kalktığında, kendi kendine hizmet eden usta bir tamirciyi andırırdı: Baştan savma bir duş alır; geceleyin biriken çişini yapar; rahim diyaframını çıkarıp yağlar, sonra yeniden yerine otururdu (öğle tatilinde nerede, nasıl ve hangi pilotlarla ya da havayolu yöneticisiyle sevişiyordu?); kahveyi yaparken de haber programı yayınlanırdı...

Artık bütün bunlar geride kalmış, yerine az sayıda ama gün geçtikçe artan ilgili ve şefkatli davranışlar gelmişti. Ofise geç kalmayı göze alarak benimle yattığı zamanlarda, içinde Dr. Helen Remington'la seviştiğimiz arabayı düşünerek doyuma ulaşabiliyordum.

IX

Şirin karışıklıklarla dolu bu mutlu ve evcimen dönem, otobanların korkulu meleği Robert Vaughan'ın yeniden ortaya çıkmasıyla sona erdi.

Catherine, havayollarının düzenlediği bir konferansa katılmak üzere üç günlüğüne Paris'e gitmişti, ben de sırf meraktan Helen'i, Northolt'taki stadyumda güçlendirilmiş sıradan arabalarla yapılacak bir yarışa götürdüm. Shepperton Stüdyoları'nda Elizabeth Taylor'ın oynadığı film üzerinde çalışan birkaç gösteri sürücüsü, arabalarını üstünde "cehennem sürücüleri" yazan afişlerle süslemişlerdi. Stüdyoda ve bizim ofiste fazla biletler elden ele dolaşıyordu. Öldürdüğüm adamın dul karısıyla yaşadığım ilişkiyi onaylamayan Renata, büyük olasılıkla alaycı bir jest olarak, bana iki kişilik bilet verdi.

Helen'la ikimiz yarı boş tribünlerde oturup, parçaları değiştirilmiş arabaların birer birer pistteki yerlerini almasını seyrettik. Futbol sahasından bozma bir alanın çevresinde canı sıkılmış bir grup insan toplanmıştı. Spikerin sesi tepemizde gürlüyordu. Her eleme yarışının sonunda, sürücülerin eşleri yarı gönüllü, yarı gönülsüz bağrışmaya başlıyorlardı.

Helen hemen yanımda, kolunu belime dolamış, yüzünü omzuma yaslamış oturuyordu. Yüzü, bozuk egzozların çıkardığı gürültüden ifadesini yitirmişti.

"Çok garip, bütün bunların çok daha fazla ilgi çekeceğini sanırdım."

"Asıl gösteriyi para vermeden seyredebiliriz." Sarı renkli program listesini gösterdim. "Bu daha ilginçtir herhalde: Olağandışı Bir Araba Kazasının Canlandırılışı'."

Pist temizlendi, beyaz kısa direkler bir yol kavşağının çizgilerini oluşturacak biçimde yan yana dizildi. Altımızdaki cepte, gümüş renkli metallerle süslü bir ceket giymiş, iri yarı, üstü başı yağ içkideki bir adamı, kapısız bir arabanın sürücü koltuğuna bağlamaya çalışıyorlardı. Omuz hizasındaki sarıya boyalı saçları arkadan kırmızı bir bezle kuyruk yapılmıştı. Keskin hatlı yüzünde işinden

atılmış bir sirk işçisinin donuk ve açgözlü bakışları vardı. Bu adamın stüdyoda dublör olarak çalışan, Seagrave adında eski bir araba yarışçısı olduğunu anımsadım.

Kazanın -geçen yaz Northolt Çevre Yolu'nda yedi kişinin öldüğü zincirleme kazanın- canlandırılmasında beş araba görev almıştı. Araçlar alandaki yerlerini alırken, spiker seyircilerin ilgisini çekmeye çalışıyordu. Yüksek sesle yaptığı yorumlar, kaçmak istercesine boş tribünde yankılanıyordu.

Seagrave'in arabasının çevresinde dolanıp durarak, motor sesleri arasında, ön camın bulunması gereken boşluktan talimatlar yağdıran, asker ceketi giymiş, uzun boylu fotoğrafçıyı gösterdim.

"Yine Vaughan. Hastanede seninle de konuşmuştu."

"Fotoğrafçı mı bu adam?"

"En iyisinden."

"Araba kazaları üzerine bir araştırma yaptığını sanmıştım. Kazayla ilgili hatırladığım ne varsa anlatmamı istemişti."

Vaughan'ın stadyumdaki görevi bir tür film yönetmenliğiydi. Sanki Seagrave onu üne kavuşturacak bilinmeyen bir yıldızmış gibi, kararlı bir tavırla cama yaslanmış, Seagrave'e saldırgan el kol hareketleriyle, şiddet ve çarpışma içerikli yeni bir koreografiden söz ediyordu. Seagrave arkasına yaslanmış, sigara kâğıdına sarılmış esrarını içiyordu, kemerini ve direksiyon kolonunun eğimini ayarlarken sigarasını Vaughan'a uzattı. Sarıya boyalı saçları stadyumdaki herkesin ilgi odağı olmuştu. Spiker, Seagrave'in hedef aracı kullanacağını, patinaj yapan bir kamyonun Seagrave'in aracına çarparak onu karşıdan gelen dört arabanın üstüne savuracağını anons etti.

Vaughan bir ara onu bırakıp spikerin arkamızda bulunan bölmesine gitti. Kısa süreli bir sessizlik oldu, ardından spiker, sanki büyük bir zafer haberi verirmiş gibi, Seagrave'in, kamyonu kullanması için en yakın arkadaşını seçtiğini söyledi. Bu son dramatik haber de seyircinin heyecanlanmasına yetmedi, ama Vaughan halinden memnun görünüyordu. Koltukların arasından aşağı inerken, yaralı dudakları garip bir gülümsemeyle aralanmıştı. Helen Remington'la beni bir arada görünce, sanki bizler aşağıda gerçekleştirdikleri anormal gösterilere eskiden beri meraklıymışız gibi elini salladı.

Yirmi beş dakika sonra, beyin sarsıntısı geçiren Seagrave'i otoparka taşırlarken, Vaughan'ın Lincoln'ünün arkasında, arabamın içinde oturuyordum. Kazanın yeniden canlandırılışı fiyaskoyla sonuçlanmıştı -patinaj yapan kamyonun çarptığı Seagrave'in aracı, doğrudan boğanın boynuzlarına koşan

miyop bir matador gibi, kamyonun tamponuna geçmişti. Kamyon onu karşıdan gelen arabaların üstüne fırlatmadan önce yaklaşık elli metre sürüklemişti. Bu ağır ve korunmasız çarpışma Helen'i, beni ve bütün kalabalığı ayağa kaldırmıştı.

Yalnızca Vaughan soğukkanlılığını koruyordu. Serseme dönmüş sürücüler, arabalarından fırlayıp Seagrave'i direksiyonun ardından kurtarmaya çalışırlarken, Vaughan hızlı adımlarla tribüne yaklaşıp Helen Remington'ı emir verir gibi yanına çağırdı. Cürufun üstünden geçip onun arkasından gittim, ama Vaughan beni görmezden gelip Helen'i teknisyenlerin ve seyircilerin arasından sürükledi.

Seagrave yağlı ellerini gümüş renkli sürücü giysilerine sürterek temizleyecek ve önünü el yordamıyla bularak yürüyecek denli kendinde olsa da, Vaughan, Helen'i birlikte Norholt Hastanesi'ne gitmeleri konusunda ikna etti. Yola çıktığımızda, Vaughan'ın arkaya ek projektör takılmış tozlu Lincoln'üne yetişmekte zorluk çektim. Seagrave arka koltukta, Helen'ın yanına yığılmışken, Vaughan, dirseği açık pencerenin üstünde, eliyle arabanın tavanına vurarak, gece karanlığında son hızla gidiyordu. Bu gelişigüzel tavrıyla beni yoldan çıkarıp çıkaramayacağını denediğini düşündüm; trafik ışıklarına geldiğimizde dikiz aynasından arkasına yanaşmamı izledi, sonra hızlı bir kalkış yaptı. Northolt'taki üstgeçitte hız sınırının epeyce üstüne çıkıp, gayet sakin, devriye gezen bir polis arabasını hatalı bir şekilde solladı. Sürücüsü farlarını yakıp söndürdü, Seagrave'in saçları arasında kan lekesi gibi duran kırmızı bez parçasını ve benim ısrarlı farlarımı görünce duraksadı.

Üstgeçitten çıkıp Northolt'un batısındaki asfalt yoldan havaalanının banliyölerinden birine geldik. Birbirinden tel çitlerle ayrılan küçük bahçelerde tek katlı evler vardı. Bu bölgede genellikle alt sınıf havayolu personeli, otopark görevlileri, garsonlar ve eski hostesler oturuyordu. Çoğu vardiyalı çalıştığından, öğleden sonraları ve akşamları uyuyorlardı, biz boş sokaklardan geçerken camların perdeleri sıkı sıkı çekilmişti.

Hastane girişine saptık. Vaughan, ziyaretçilere ayrılan otoparkı geçti, arabayı acil kapısına doğru sürüp, danışman hekimler için ayrılan alana park etti. Sürücü koltuğundan fırladı, sonra Helen'a arabadan inmesini işaret etti. Seagrave, sarı saçlarını arkaya doğru düzelterek isteksizce arka koltuktan indi. Hâlâ dengesini koruyamıyordu, iri bedenini ön camla kapının arasına dayadı. Nereye baktığı belli olmayan gözlerini ve zedelenmiş başını görünce, bunun yalnızca daha öncekileri izleyen başka bir beyin sarsıntısı olduğunu anladım. Vaughan başını tutmasına yardım ederken, yağ bulaşmış ellerine tükürdü, Vaughan'ın koluna tutunarak Helen'ın arkasından acil bölümüne girdi.

Geri dönmelerini bekliyorduk. Vaughan karanlıkta, arabasının kaportasında oturuyordu, bir bacağı ön farın ışığını kesiyordu. Huzursuzca yerinden kalkıp arabanın çevresinde gezinmeye başladı, koğuşlarına giden akşamcıların bakışlarına aldırmadan başını dimdik tutuyordu. Onunkinin arkasına park ettiğim arabamın içinde oturmuş Vaughan'ı izlerken, bu adamın böyle bir anda bile, yanından geçenlere karşı acıklı bir hava takındığını, görünmeyen televizyon kameralarının kendisini çekmesini beklermiş gibi, spotların önünde poz verdiğini görebiliyordum. Bütün ani davranışlarında öfkeli bir aktörün varlığını hissetmek mümkündü, bu da ona duyduğum tepkiyi tiksindirici bir biçimde azaltıyordu. Çizik içindeki beyaz tenis ayakkabılarının üstünde sıçrayarak arabasının arkasına dolaştı ve bagajı açtı.

Farlarının yakındaki fizyoterapi bölümünün cam kapısına yansıması dikkatimi dağıtmıştı, arabadan inip Vaughan'ın bagajda fotoğraf makineleri ve flaşlar arasında bir şeyler aramasını seyrettim. Elde taşınan bir film kamerası çıkarıp bagajı kapattı, sonra direksiyonun arkasına geçti, bir bacağı poz verir gibi siyah asfaltın üstünde duruyordu.

Yolcu kapısını açtı. "Buraya gel Ballard. İşleri Remington'un karısının sandığından uzun sürecek."

Lincoln'ün ön koltuğuna geçip yanına oturdum. Kamerasının vizöründen bakıyor, acil girişini izliyordu. Yerde, pislik içinde bir yığın kaza yapmış araba fotoğrafı vardı. Vaughan'da beni en çok rahatsız eden şey baldırlarının ve kalçalarının garip duruşuydu, sanki cinsel organlarını arabanın gösterge tablosuna sokmaya çalışır gibiydi. Vaughan kamerayla çevreye bakarken kastığı baldırlarını, sıkıştırdığı poposunu izliyordum. Birden, hiç düşünmeden uzanıp penisini avuçlamak, ucunu gösterge kadranlarına tutmak istedim. Vaughan'ın güçlü bacağının gaz pedalına bastığını hayal ettim. Meni parçacıkları hız göstergesindeki aralıkları kaplıyor, kıvrılıp bükülen beton yolda ilerlerken ibre de yükseliyordu.

Vaughan'la bu akşamki tanışıklığımız bir sonraki sene onun öldüğü ana dek devam etti, ama aramızdaki ilişkinin gidişatı, doktorların otoparkında Seagrave'le Helen'i beklediğimiz o kısa sürede belirlenmişti bile. Yanında otururken, ona duyduğum düşmanlığın, yerini saygıya, hatta belki de itaatkârlığa bıraktığını hissettim. Vaughan'ın arabasını kullanışı bütün davranışlarını etkiliyordu -sırasıyla saldırgan, şaşırmış, duygusal, kaba, ilgili ve acımasız olabiliyordu. Lincoln'ün ikinci vitesi çalışmıyordu, Vaughan'ın sonradan açıkladığına göre Seagrave'le katıldıkları bir araba yarışında parçalanmıştı. Kimi

zaman, Batı Caddesi boyunca sol şeritte trafiğe takılınca arabanın içinde öylece oturuyor, vitesin hız kazanmasını bekleyerek saatte zar zor on beş yirmi kilometre yol alıyorduk. Vaughan bazen felçli biri gibi davranıyor, kendi dışındaki birtakım güçlerin arabanın kontrolünü ele almasını beklermişçesine, bir kör gibi direksiyonla boğuşuyordu, kırmızı ışıkta duran bir taksinin arkasına son hızla yaklaşırken ayakları çaresizce asılı kalıyordu. Arabayı son anda durduruyor, sürücülüğüyle dalga geçiyordu.

Tanıdığı kadınlara karşı davranışlarını da yine aynı saplantı halindeki oyunlar belirliyordu. Helen Remington'la genellikle kaba ve alaycı bir havayla konuşuyor, ama başka bir zaman kibar ve saygılı oluyordu. Havaalanındaki otellerin tuvaletlerinde bana sularını açıyor, Helen'ın, Seagrave'in karısını, küçük oğlunu, hatta belki de kendisini tedavi edip edemeyeceğini öğrenmeye çalışıyordu. Sonra, aklı başka bir şeye takılınca, Helen'ın işini ve mesleki yeteneklerini büsbütün aşağılıyordu. Aralarında geçen ilişkiden sonra bile Vaughan'ın duyguları, şefkatten uzun süreli can sıkıntısına kadar çeşitlilik gösteriyordu. Helen göçmen ofisinden çıkıp bize doğru yürürken direksiyonun ardında oturuyor, yaralanmayı umduğu bir yer düşünmeye çalışırken gözleri dalıp gidiyordu.

Vaughan film kamerasını direksiyonun kenarına dayadı. Arkasına yaslandı, bacaklarını açıp bir eliyle testislerini düzeltti. Kollarının ve göğsünün beyazlığı, derisinde benimki gibi iz bırakan yaralar, vücuduna, arabanın içindeki aşınmış deriler gibi sağlıksız ve metalik bir parlaklık katmıştı. Cildindeki bu bir keskinin neden olduğu oyukları andıran açıkça anlamsız çentikler, yolcu bölmesinin ezilip insan bedeniyle bütünleştiğini, parçalanan gösterge tablolarının, çatlayan dişli lövyesinin ve park lambasını yakan düğmenin et üstünde bir tür çivi yazısı oluşturduğunu ortaya koyuyordu. Bütün bunlar, acı ve heyecan, erotizm ve arzu dolu bir dilin tanımına tamı tamına uyuyordu. Vaughan'ın farlarından yansıyan ışık, sağ meme ucunun çevresinde beş yaradan oluşan yarım daireyi, uzanıp göğsünü tutacak bir el için hazırlanmış çizgiyi aydınlatıyordu.

Acil bölümünün tuvaletinde, Vaughan'ın hemen yanındaki pisuardaydım. Yaralı olup olmadığını merak ederek penisine baktım. İşaret parmağıyla orta parmağının arasında tuttuğu penisinin ucunda, sanki dolup taşan meninin akıp çıkabileceği küçük bir kanal gibi uzanan keskin bir çentik vardı. Kaza yaptığı arabanın hangi parçası, doyuma ulaştığı anda hangi krom aletin ucu bu penisi böyle çizmişti? Oraya buraya koşuşturan insanların arasından geçip Vaughan'ı arabasına dek izlerken, bu yaranın neden olduğu bütün o korkunç heyecanları

düşünüp durdum. Yaranın yana doğru hafif eğikliği, tıpkı Lincoln'ün ön cam çerçevesindeki eğiklik gibi, Vaughan'ın, zihnimin boşluklarında dolambaçlı ve saplantılı yollardan geçişini açıklıyordu.

X

Otoyol boyunca akşam trafiğine takılan arabaların farları, gökyüzünü ufukta asılı fenerler gibi aydınlatıyordu. Üç yüz elli dört yüz metre solumuzdaki pistten bir uçak kalktı, ürkek motorlarıyla karanlık gökyüzüne asılmıştı. Pisti çevreleyen çitlerin arkasında, eğimsiz çimenlerin üzerinde uzun metal direkler sıralanmıştı. Geniş bir alana yayılan ışıklar, kocaman bir metropolün yalnızca bir bölgesini pırıl pırıl aydınlatır gibiydi. Bizden başka kimsenin geçmediği yan yolda Vaughan'ın arabasını izliyordum. Havaalanının güney uçlarında, havayolunda çalışanlar için yapılmış üç katlı evlerin, inşaatı tamamlanmamış otellerin ve benzin istasyonlarının bulunduğu, daha yeni yeni gelişmekte olan karanlık bir bölgede yol alıyorduk. Bir çamur denizinin ortasına kurulmuş boş bir süpermarketin önünden geçtik. Yol kenarı boyunca, inşaatların önündeki çakıl tepeleri, Vaughan'ın farlarından çıkan ışıkta yükseliyordu.

Uzakta, bu yol üstündeki eğlence merkezini çevreleyen bir dizi sokak lambası belirdi. Şehir sınırlarının hemen dışında, Stanwell'in batısı yakınlarında hurdalıkların, araba mezarlıklarının, küçük tamirhanelerin ve kaportacıların bulunduğu bir alan vardı. Hurdaya dönmüş arabalarla dolu iki katlı bir TIR'ın yanından geçtik. Vaughan'ın arabasının arka koltuğunda oturan Seagrave, bitkin beynine tanıdık bir uyarıcı ulaşmış gibi oturduğu yerde doğruldu. Hastaneden dönerken yol boyunca başını arka koltuğa yaslamıştı, sarıya boyalı saçları farlarımın ışığında naylon bir yapağı gibi parlıyordu. Helen Remington, Seagrave'in yanında oturuyor, zaman zaman arkasına dönüp bana bakıyordu. Seagrave'i evine bırakmakta ısrar etmişti, Vaughan'a güvenmediği belliydi.

Seagrave'in garajıyla dükkânının bulunduğu avluya saptık. Burada eski arabaları yenileyip güçlendiriyor, ısmarlama arabalar yapıyordu; ama popüler bir araba yarışçısı olduğu kısa dönem boyunca çok daha iyi zamanlar görmüştü elbette. Dükkânın kirli camlarının ardında, 1930'lu yıllara özgü Brooklands

marka bir yarış arabasının fiberglas kopyası duruyordu, arabanın koltukları solmuş flamalarla doluydu.

Ayrılacağımız ana dek, Helen Remington'la Vaughan'ın Seagrave'i oturma odasına götürüşünü seyrettim. Araba yarışçısı, bir an kendi evini tanıyamadan, ucuz yapay deriden yapılmış mobilyalara göz gezdirdi. Koltuklardan birine uzandığı sırada karısı, Helen'a, sanki hastasının durumundan o, yani doktor sorumluymuş gibi dert yanıyordu. Vera Seagrave, bilinmeyen bir nedenle Vaughan'ı olup bitenlerden ötürü suçlamıyordu, oysa -daha sonra gördüğüm ve onun da bildiğinden emin olduğum gibi- Vaughan, kocasını göz göre göre bir denek olarak kullanıyordu. Vera Seagrave otuz yaşlarında, tedirgin görünüşlü, hoş bir kadındı, saçlarını taklit afro peruk gibi yaptırmıştı. Bacaklarının arasından küçük bir çocuk bizi izliyordu; çocuğun tombul parmakları, annesinin mini eteğinden görünen baldırlarındaki iki uzun yara izi üstünde geziniyordu.

Vaughan, Helen'i sorguya çeken Vera Seagrave'i bir an için belinden tutarak, karşıdaki ikili kanepede oturan üçlünün yanına geçti. Vaughan'ın ilk programlarını da çekmiş bir televizyon yapımcısı olan adam, Vaughan Seagrave'in geçirdiği kazayı anlattıkça başını sallıyordu, ama beyni, içtiği esrarın etkisiyle -ten kokusuyla karışan duman odanın içine yayılmıştı- bu konuyla ilgili bir program yapma olasılığı üzerinde düşünemeyecek kadar bulanmıştı. Kanepede, adamın yanında keskin yüz hatları olan genç bir kadın başka bir esrarlı sigara hazırlıyordu; kadın küçük bir parça plakayı yaldızlı bir kâğıda sararken, Vaughan arka cebinden pirinç bir çakmak çıkardı. Kadın plakayı ısıttı, sonra plakanın tozunu, kucağındaki sarma makinesinde duran açık sigara kâğıdına boşalttı. Stanwell'de çocuklara sosyal yardım sağlayan bir kuruluşta toplum görevlisi olarak çalışan bu kadın, Vera Seagrave'in eski bir dostuydu.

Kadının bacaklarında mantar yarasına benzeyen izler vardı, diz kapaklarında halka biçiminde, soluk renkli çukurlar oluşmuştu. Yaralarına baktığımı fark etti, ama bacaklarını kapamaya yeltenmedi. Kanepenin üstünde, hemen yanında metal bir çubuk vardı. Kıpırdadığı zaman, her iki ayağının da üst kısmından demir desteklere tutturulmuş olduğunu gördüm. Belini dimdik tutuşundan, bir çeşit korse de giydiğini tahmin ettim. Sigarayı makineden çıkarırken kuşku dolu gözlerle bana bakıyordu. Bu düşmanca tepkinin, benim, kendisi, Vaughan ve Seagraveler'in aksine bir araba kazasında yaralanmamış olduğumu sanmasından kaynaklandığını düşündüm.

Helen Remington kolumu tuttu. "Seagrave..." dedi kanepeye yayılmış sarı saçlı sürücüyü göstererek. Seagrave kendini toplamış, neşe içinde küçük oğluyla

oynuyordu. “Görünüşe bakılırsa yarın stüdyoda dublörlük yapacakmış. Onu durdurabilir misin?”

“Karısına sor. Ya da Vaughan’a; burada onun borusu ötüyor gibi.”

“Sormasak daha iyi olur sanırım.”

Televizyon yapımcısı, “Bütün kadın oyuncuların yerine Seagrave oynayacakmış,” dedi. “Şu güzel sarı saçlara bir baksanıza. Ya kadın esmer olursa ne yapıyorsun Seagrave?”

Seagrave oğlunun minik penisine bir fiske vurdu. “Bunu kıçına sürtüyorum. Önce biraz esrar alacaksın, küçük sıkı bir fitil yapacaksın, sonra da yuvasına sokacaksın. Bir fiyatına iki uçuş birden.” Düşünceli düşünceli kirli ellerine baktı. “Hepsini şu sürmek zorunda olduğumuz arabalara atmak isterdim. Sen ne dersin Vaughan?”

“Bir gün atacağız.” Dublöre bakarken Vaughan’ın sesinde şaşırtıcı bir itaat havası belirmişti. “Yapacağız bunu.”

“Takmamız gereken o lanet olası ucuz kayışlarla mı?” Seagrave, Vaughan’ın uzattığı gevşek sarılmış sigaradan bir nefes çekti. Dumanı ciğerlerinde tutup bahçenin dibinde kocaman bir tepe oluşturmuş sahipsiz arabalara baktı. “Onların zincirleme bir kaza geçirdiğini düşünebiliyor musun Vaughan? Gerçekten ilginç bir yuvarlanma olurdu. Ya da burun buruna bir çarpışma. Durmadan bunları hayal ediyorum. Senin bütün düşündüğün de bu Vaughan.”

Vaughan yüzünü buruşturup Seagrave’i yatıştırırcasına gülümsedi. “Haklısın, tabii. Kiminle başlıyoruz?”

Seagrave dumanların arasından gülümsedi. Kendisini sakinleştirmeye çalışan karısını görmezden gelip Vaughan’ın gözlerinin içine baktı. “Kiminle başlayacağımı biliyorum...”

“Belki.”

“...O koca salakların mahvoluşunu görebiliyorum.”

Vaughan, sanki Seagrave’in ondan baskın çıkmasından korkmuş gibi birden arkasına döndü. Yüzündeki ve alnındaki yara izleri yüzüne alışılmadık bir ifade vermişti. Televizyon yapımcısıyla Gabrielle adındaki sakat genç kadının birbirleriyle sigara değiş tokuş ettiği kanepeye göz attı.

Helen’i arabamda beklemeye karar verip gitmek için kalktım. Vaughan arkamdan kapıya kadar geldi. Kolumu sıkı sıkı tuttu.

“Şimdi gitme Ballard. Bana yardım etmeni istiyorum.”

Bana bakarken, Vaughan’ın, en çok istediğimiz ve en çok korktuğumuz şeyleri vererek bizi denetlediği duygusuna kapıldım.

Vaughan’ı koridorun sonundaki fotoğraf stüdyosuna kadar izledim. Beni odanın ortasına çağırıp kapıyı kapattı.

“Bu yeni bir proje Ballard.” Odanın içinde kendinden emin bir tavırla dolanıyordu. “Yarı uğraş olarak televizyona özel bir dizi program hazırlıyorum.”

“N.C.L.’den ayrıldın mı?”

“Elbette ayrıldım, bu proje çok önemli.” Şirketle bağlantısı olmadığını belirtir gibi başını salladı. “Bir devlet laboratuvarı, ruhsal olsun, başka yönden olsun böylesine bir şeyin altından kalkabilecek donanıma sahip değildir.”

Odanın duvarlarına tutturulmuş ya da tezgâhın üstündeki emaye kapların arasına saçılmış yüzlerce fotoğraf vardı. Büyütecin çevresindeki yerler, banyo edilip üstündeki şekiller ortaya çıkınca bir kenara fırlatılmış fotoğraflarla doluydu. Vaughan odanın ortasındaki masanın çevresinde dolaşıp deri kaplı bir albümün sayfalarını karıştırırken ayağımın dibindeki atılmış fotoğraflara baktım. Çoğu, otoyolda kaza yapmış, çevresi polisler ve seyircilerle sarılmış arabaların ve ağır araçların ya da çarpılmış radyatör panjurlarının ve ön camların acemice çekilmiş fotoğraflarıydı. Bunların da pek çoğu hareket halindeki bir arabadan çekilmişti, önlerinden geçen kameramana itiraz eden öfkeli polislerin ve ambulans görevlilerinin bulanık yüz ifadeleri seçilebiliyordu.

İlk bakışta bu fotoğraflarda hiç insan görülmüyordu, ama pencerenin yanındaki metal lavabonun üstünde altı orta yaşlı kadının büyütülmüş fotoğrafları asılıydı. Vera Seagrave’in yirmi yıl sonra alacağı hale ne kadar benzediklerini görünce çok şaşırdım. Başarılı bir işadamının karısını anımsatan, omuzlarına tilki kürkü atmış, bakımlı bir kadından, menopoza girmiş bir süpermarket kasiyerine ve gabardin üniforma giymiş bir yer göstericiye kadar çok çeşitli kadınlar vardı fotoğraflarda. Öteki fotoğrafların aksine, bu altı fotoğraf son derece titizlikle, ön camlar ve kapılardan zum kullanılarak çekilmişti.

Vaughan, albümden rasgele bir sayfa açıp bana uzattı. Ben masa lambasını ayarlarken kapıya yaslanıp beni izlemeye koyuldu.

İlk otuz sayfa, o sırada Seagraveler’in kanepesinde oturup içtikleri sigaraları sarmakta olan genç kamu görevlisi Gabrielle’in geçirdiği kazayı, hastaneye götürülüşünü ve iyileşme dönemini belgeleyen fotoğraflara ayrılmıştı. Gabrielle’in küçük spor arabası, şans eseri, benim kaza yaptığım alanın yakınlarında, havaalanı altgeçidininin girişinde havayolu otobüslerinden biriyle çarpışmıştı. Gabrielle’in, derisi bir çığdan kopup gelen bir parça gibi sarkmış sivri çeneli yüzü yağlı koltuğa düşmüştü. Kaza yapan arabanın çevresinde bir grup polis, ambulans görevlileri ve izleyiciler vardı. İlk fotoğrafların ön

planında, elinde kesici aletler bulunan bir itfaiyeci, ön camın sağ pervazını kesip ayırıyordu. Genç kadının yaraları henüz belli değildi. Garip bir cinsel saldırı bekler gibi, elinde fener tutan itfaiyeciye bakıyordu. Sonraki fotoğraflarda, yüzünü bir maske gibi kaplayan çürükler, ikinci bir kişiliğin çizgileri, yalnızca orta yaşların sonlarına doğru ortaya çıkan ruhunun gizli yüzü gibi belirmeye başlamıştı. Çürüklerin, geniş ağzının çevresinde oluşturduğu düzgün çizgiler beni şaşırtmıştı. Bu hastalıklı çöküntüler, başından bir yığın kötü ilişki geçmiş, bencil, evde kalmış bir kadınınkiler gibiydi. Sonraki fotoğraflarda kollarında ve omuzlarında daha çok çürük belirmişti, direksiyonun ve gösterge tablosunun izleri bedenine çıkmıştı; sanki bu âşıklar, gittikçe artan soyut bir çaresizlik içinde birtakım gösterişli araçlarla onu öldüresiye dövmüşlerdi.

Vaughan, hâlâ arkamda kapıya yaslanmış duruyordu. Onunla karşılaştığımdan beri bedeni ilk kez bu kadar rahatlamış görünüyordu, albümüne dalıp gitmemle manyakça hareketleri de sona ermişti. Sayfaları çevirdim. Vaughan, bu kadınla ilgili oldukça detaylı bir fotoğraf dosyası hazırlamıştı. Kadın kayarak, havayoluna ait otobüsün arkasına vurduktan yalnızca birkaç dakika sonra Vaughan'ın şans eseri kaza yerinden geçtiğini düşündüm. Korku içindeki yolcular otobüsün arka camından, bu yaralı genç kadının, kendi koltuklarının altındaki korunmasız çıkıntıya bir heykel gibi sürükleyip soktuğu hurdaya dönmüş spor arabaya bakıyorlardı.

Sonraki fotoğraflarda kadın arabadan çıkartılıyordu, beyaz eteği kana bulanmıştı. Yüzü, kendisini arabanın kan içindeki sürücü koltuğundan, kuzu kanıyla dolu bir kurnada vaftiz edilen Güney Amerikalı deli bir tarikat üyesini çıkarırmış gibi kaldırmaya çalışan itfaiyecinin koluna yaslanmıştı. Şapkasız bir polis sedyenin bir ucundan tutmuştu, kadının sol baldırı polisin çenesini yana ittirmişti. Bu ikisinin arasında kadının kasıklarının koyu gölgesi görünüyordu.

Sonraki sayfalarda spor arabayı hurdalıkta gösteren bir fotoğrafla sürücü ve yolcu koltuklarının üstünde kuruyup kalmış kan lekelerinin yakın çekim fotoğrafları vardı. Bu fotoğraflardan birinde Vaughan arabaya tutkulu ve alaycı bir tavırla bakıyordu, penisi kot pantolonunun dar ağında belli oluyordu.

Son fotoğraf kümesinde genç kadın kromdan yapılmış bir tekerlekli sandalyede oturuyordu, bir arkadaşı sandalyeyi bakım enstitüsünün güllerle kaplı çimenliğine doğru sürüyordu, bir başka fotoğrafta kadın bir okçuluk toplantısında parlak aracını kendisi itmeye çalışıyor, sonuncusundaysa sakatlar için yapılmış bir arabanın direksiyonunda ilk derslerini alıyordu. Ayaklarla idare edilen karmaşık frenleri ve vitesleri nasıl kullandığını görünce, bu feci şekilde yaralanmış genç kadının kazadan sonra iyileşmeye başladığı süre içinde ne denli

değiştiğini fark ettim. Kaza yaptığı arabanın içinde yatarken çekilen fotoğraflarında, simetrik yüzü ve yumuşak derisi, evcil ve edilgen bir hayat sürdüğünü, ucuz arabaların arka koltuklarında bedeninin bütün gerçek olanaklarını kullanmadan küçük çapta sevişmelerle idare ettiğini ortaya koyan, geleneksel tanımlara uygun genç bir kadın görünüyordu. Onun, orta yaşlı bir sosyal yardım görevlisinin arabasında, kendi cinsel organlarıyla gösterge tablolarının oluşturduğu birleşimin, ilk kez araba kazasında ortaya çıkabilecek bir erotizm ve fantezi birlikteliğinin, dizkapaklarının ve kasıklarının etli bölümlerinin arasındaki vahşi evliliğin farkında olmadan oturduğunu hayal ediyordum. Hoş cinsel hayaller kuran bu uyumlu genç kadın, çarptığı spor arabasının kırık çizgilerinde yeniden doğmuştu. Üç ay sonra, sakatlar için yapılan yeni arabasında fizyoterapi doktorunun yanında otururken krom pedalları, sanki bunlar klitorisinin uzantılarıymış gibi tutuyordu. Kötürüm bacakları arasındaki bölgenin, yanındaki bedeni kaslı genç adamın sürekli bakışları altında olduğunu çok iyi biliyordu. Adamın gözleri nemli bacak aralarında dolaşırken vites kolunu hareket ettirmeye çalışıyordu. Hurdaya dönmüş spor arabası onu özgür ve sapkın cinsiyetli bir yaratığa dönüştürmüş, eğrilip bükülmüş bölmelerinde ve sızıntı yapan motor soğutucusunda cinsiyetinin çarpık olasılıklarını bulup çıkarmıştı. Sakat bacakları ve hissiz baldır kasları büyüleyici sapkınlıkların birer modeli gibiydi. Camdan Vaughan'ın fotoğraf makinesine baktığında, zeki bakışları kendisiyle gerçekten ilgilenildiğinin farkındaydı. Ellerini, sağlıksız parmakları göğsünü işaret edecek şekilde direksiyonda ve hız pedalında tutuşu, bir mastürbasyon törenine özgü öğeleri andırıyordu. Güçlü yüzünün bozulmuş alanları arabanın şekli kaymış panolarını taklit eder gibiydi, sanki bu çarpuk çurpuk torpido gözünün ahlâksız birtakım eylemlerle dolu bir seçki, alternatif bir cinselliğin anahtarını sunduğunu fark etmemişti. Keskin ışıkta fotoğraflara bakmaya devam ediyordum. Hiç düşünmeden hayalimde bu kadının fotoğraflarını çekmeye başladım: Bacaklarının karmaşık aletlerle, palangalarla ve ayaklıklarla desteklendiği çeşitli cinsel eylemler; fizik tedavi doktoruyla birlikte, bu uzlaşımcı genç adamı bedeninin yeni parametreleriyle kandırıp, yirmi birinci yüzyılın çok çeşitli teknolojileriyle ortaya çıkan birtakım becerilerin tam bir kopyası niteliğinde cinsel bir uzmanlık alanı geliştirdiği eylemler. Orgazm sırasında omurgasının çevresinde kasılan kaslarını, kassız baldırlarında diken diken olan tüylerini düşünerek, fotoğraflarda görünen biçimli firma madalyonuna, yan cam pervazlarına bakıyordum.

Vaughan hiç konuşmadan kapıya dayanmış durmaya devam ediyordu.

Sayfaları çevirdim. Albümün bundan sonraki sayfaları, tahmin ettiğim gibi, benim yaptığım kazaya ve iyileşme sürecime ayrılmıştı. Ashford Hastanesi'nin acil bölümüne taşındığımı gösteren ilk fotoğrafa baktığımda, Vaughan'ın ben hastaneye getirildiğimde orada olduğunu anladım -sonradan Vaughan'ın, araba radyosunun VHF bandından ambulans yayınlarını dinlediğini öğrendim.

Fotoğraflar benden çok Vaughan'ın kayıtlarını andırıyor, fotoğrafı çekilen kişiden çok fotoğrafçının kendi görüşlerini ve endişelerini yansıtıyordu. Hastane yatağımda, o zaman farkında olduğumdan daha çok bandajla sarılmış bir halde yatarken, açık camdan zum kullanılarak çekilen fotoğraflarım dışında, öteki fotoğrafların hepsinde hemen hemen aynı manzara -havaalanının çevresindeki otobanda ve üst geçitteki trafikte yol alan, çıkmaz sokaklara ve âşıklar şeridine park edilmiş duran araba- hâkimdi. Vaughan beni hurdalıktan havaalanının resepsiyonuna, kat otoparkından Helen Remington'ın evine kadar her yerde izlemişti. Bu dikkatsizce tab edilmiş fotoğraflara bakınca, bütün yaşamım arabanın içinde ya da yakınında geçmiş gibi görünüyordu. Vaughan'ın benimle hemen hemen hiç ilgilenmediği apaçık ortadaydı, onu ilgilendiren kırk yaşındaki bir televizyon reklamcısının ne yaptığı değil, kimliği belirsiz bir insanla arabası arasındaki etkileşim, adamın cilalı selüloz boyalı panellere ve deri koltuklara değen bedeni, gösterge tablosuna gölgesi vuran yüzüydü.

Bu fotoğraf kayıtlarının ana teması, arabam ve teknoloji manzarası sayesinde iyileşmeye başladığım sırada karım, Renata ve Helen Remington'la yaşadıklarımdı. Bu incelikten yoksun fotoğraflarda, Vaughan, kazadan beri girdiğim ilk cinsel ilişkide yaralı bedenimi kararsızlıkla hareket ettirişimi birtakım karelere hapsetmişti. Karımın spor arabasının vitesine götürdüğüm elimi, krom vites kolunun ezdiği kolumun iç tarafını, karımın baldırlarının beyaz iç kısımlarına bastıran bileğimi; Renata'nın sol meme ucuna götürdüğüm yarı hissiz dudaklarımı, göğsünü bluzundan yukarı kaldırırken arka camın önüne düşen saçlarımı; kapalı siyah arabasının yolcu koltuğunda eteği beline kadar çıkmış bir halde bacaklarını iki yanıma atıp üstüme oturan, penisim vulvasına girdiği sırada yaralı dizlerini deri koltuğa sıkıca bastıran Helen Remington'ı, mutlu kalçalarımızdan yükselen buğular gibi bir dizi bulanık elips oluşturan gösterge tablosunun eğik açısını yakalamıştı.

Vaughan, umut vaat eden bir öğrenciye yardım etmeye hazır bir öğretmen gibi başımda bekliyordu. Ben, dudaklarımı Renata'nın göğsüne yapıştırdığım fotoğrafa bakarken, Vaughan bana doğru eğildi, ama aklı başka yerdeydi. Kenarları motor yağı lekesiyle kaplı, tırnağı kırık başparmağıyla krom pencere eşiğiyle genç kadının aşırı gerilmiş sutyen askılarının oluşturduğu birleşimi

işaret etti. Bir fotoğraf yanılsamasıyla bu ikisi metal ve sentetik karışımı bir askı oluşturmuştu, öyle ki biçimsiz meme ucu benim ağzıma giriyormuş gibi görünüyordu.

Vaughan'ın yüzü ifadesizdi. Ergenlik sivilceleri boynunda takımada gibi izler bırakmıştı. Beyaz kot pantolonundan, meni ve motor soğutucusu karışımı, keskin ama kötü olmayan bir koku yükseliyordu. Albüm sayfalarını çeviriyor, zaman zaman sıradışı açılarla çekilmiş bir fotoğrafı göstermek için albümü havaya dikiyordu.

Vaughan'ın albümü kapatıp kaldırmasını seyrederken, neden en azından bir öfke gösterisine girişmediğimi, yaşamıma saygısızca müdahale etmesinden ötürü neden onunla tartışmadığımı anlamaya çalışıyordum. Ama Vaughan'ın herhangi bir coşkudan ya da kaygıdan yoksun oluşu etkisini çoktan göstermişti. Belki de bu şiddet ve cinsellik dolu fotoğraflar bilinçaltımdaki birtakım gizli erotik eşcinsel öğelerin ortaya çıkmasına neden olmuştu. Sakat kadının çarpılmış bedeni, tıpkı çarpılmış arabalar gibi bütünüyle yeni bir cinselliğin olanaklı olduğunu ortaya koyuyordu. Vaughan, yaptığım araba kazasına olumlu bir tepkiyle yaklaşma gereksinimini dile getirmişti.

Vaughan'ın uzun baldırlarına ve diri poposuna baktım. Vaughan'la girilebilecek ilişki ne kadar cinsellik dolu görünse de, erotik boyuttan tamamen yoksundu. Yine de bu eksiklik Vaughan'la cinsel bir ilişkiye girmeyi bütünüyle olanaklı kılıyordu. Arabasının arka koltuğunda uzanırken penisimi rektumuna sokmam, Vaughan'ın çektiği fotoğraflarda görüldüğü kadar özellikle biçimlendirilmiş ve soyutlanmış bir olay olurdu.

Televizyon yönetmeni sallana sallana kapıya geldi, parmaklarının arasında açılmış bir sigara tutuyordu.

"Vaughan, şunu sarabilir misin? Seagrave mahvetti." Sigaradan bir nefes çekip bana baktı. "Sorgu merkezi ha? Vaughan her olayı bir suça çevirir."

Vaughan yağlamakla uğraştığı bir kamera ayağını yere koyup tütünü ustaca sigara kâğıdına doldurdu, avcunda kalan haşhaş tanelerini silkeledi. Yaralı ağzından bir sürüngeninki gibi dışarı fırlayan diliyle kâğıdı yaladı. Dumanı içine çekti.

Bense pencerenin altındaki masanın üstünde duran yeni banyo edilmiş bir fotoğraf yığınına bakıyordum. Fotoğraflarda Londra'daki otellerden birinin önünde limuzininden inerken objektife yakalanan film yıldızının tanıdık yüzü görülüyordu.

"Elizabeth Taylor... onu mu izliyorsun?"

"Henüz değil. Onunla tanışmalıyım Ballard."

“Projenin bir parçası olarak mı? Sana yardımcı olacağını pek sanmam.”

Vaughan birbirinden farklı uzunluktaki bacakları üstünde odanın içinde dolanıyordu.

“Şu sıra Shepperton’da çalışıyor. Onu bir Ford reklamında kullanmıyor musunuz?”

Vaughan konuşmamı bekliyordu. Herhangi bir kaçamaklı sözüm üzerine bile harekete geçeceğini biliyordum. Seagrave’in beyin sarsıntısıyla ilgili fantezisini hatırlayınca -film yıldızları onu kendi kullandıkları arabaları çarpmaları için zorluyordu- sorusunu yanıtlamamaya karar verdim.

Düşündüklerimi yüzümden okuyan Vaughan kapıya yöneldi. “Sana Doktor Remington’ı çağırayım. Bunu yeniden konuşacağız Ballard.”

Elime, muhtemelen sakinleştirici bir araç olarak, bir yığın Danca seks dergisi tutuşturdu. “Şunlara git bir göz at; çok daha profesyonelce. Sen ve Doktor Remington’ın bayağı hoşuna gidebilir bence.”

Gabrielle, Vera Seagrave ve Helen bahçedeydiler, sesleri havaalanından kalkan bir uçağın gürültüsüyle boğulmuştu. Gabrielle iki kadının arasında yürüyordu, kelepçeli bacakları görgü okulunda okuyan kızların yürüyüşlerini taklit eder gibiydi. Solgun yüzü sokak lambalarının sarımsı kahvemsi ışığını andırıyordu. Helen, Gabrielle’i sol dirseğinden tutuyor, onu diz boyu çimenlerin arasında yavaşça ilerletiyordu. Birden Helen Remington’la geçirdiğim onca zaman boyunca, onunla ölmüş kocası hakkında hiç konuşmadığımızı fark ettim.

Dergideki renkli fotoğraflara bakmaya başladım, fotoğrafların her birinde araba şu ya da bu biçimde ön plana çıkmıştı -sessiz bir çimenliğin ortasına park edilmiş üstü açık bir Amerikan arabasının çevresinde grup seks yapan çiftler; Mercedes’inin arka koltuğunda sekreteriyle çırılçıplak görünen orta yaşlı bir işadamı; yol kenarında yaptıkları bir piknikte birbirlerini soyan homoseksüeller; iki katlı bir araç taşıyıcısındaki arabalara girip çıkarak motorize olmuş âlem yapan yeniyetmeler; ve sayfalar boyunca gösterge tablolarından ve pencerelerden yayılan ışık, üstüne bir karnın ya da baldırın yansıdığı derinin parlaklığı, bu arabaların her bir köşesinden dışarı taşan tüy yığınları.

Seagrave küçük oğluyla oynarken, Vaughan oturduğu sarı koltuktan beni izliyordu. Seagrave gömleğinin düğmelerini açıp göğsünü parmaklarının arasında sıkarmış gibi yaparak çocuğun ağzını meme ucuna bastırdığı zaman Vaughan’ın bu olayı tarafsız ama ciddi bir tavırla seyrettiğini anımsıyorum.

XI

Vaughan’la karşılaşmam ve yaptığım kazayı belgeleyen o fotoğraf albümü, sarsıntılı düşlerle dolu anılarımı yeniden canlandırdı. Bir hafta sonra bodrum katındaki garaja indiğimde arabayı Shepperton stüdyoları yönünde süremediğimi fark ettim; araç sanki bir gece içinde tek yönlü bir Japon oyuncağına dönüşmüştü, ya da benim zihnim gibi, yalnızca havaalanındaki üstgeçidin ayaklarına işaret eden güçlü bir topaçla donatılmıştı.

Catherine ’in uçuş dersine gitmesini beklerken, arabamı otoban yönünde sürmeye başladım ve birkaç dakika içinde yoğun bir trafiğe takıldım. Dizi dizi arabalar ufuk çizgisine kadar uzanıyordu, burada Londra’nın batısına ve güneyine uzanan tıkalı yollarla birleşiyordu. Biraz daha ilerlediğimde, oturduğum apartmanı gördüm. Oturma odasının balkon parmaklıklarının gerisinde Catherine’in bir oraya bir buraya gidip geldiğini, not defterine bir şeyler karalayarak iki üç telefon görüşmesi yaptığını görebiliyordum. Ummadığım bir biçimde beni taklit ettiğini düşündüm. O evden çıkar çıkmaz geri döneceğimi, balkonda iyileşmeye başladığım dönemdeki gibi uzanacağımı biliyordum. Apartmanın yakınlarında öylece otururken birden trafikte bekleyen binlerce araçtan onlarcasından görülmüş olduğunu fark ettim, bu araçlardakilerin çoğu sargılar içindeki bu kişinin kimliğini merak etmiş olmalıydı. Bu insanların gözünde ben korkunç bir totem, araba kazasında hiçbir zaman iyileşmeyecek bir beyin sarsıntısı geçirmiş ve her sabah balkona oturtularak kendi beyninin ölümüne neden olan bu manzarayı izlemeye zorlanan eve mahkûm bir geri zekâlıyı andırıyor olmalıydım.

Trafik yavaşça Batı Caddesi’ndeki kavşağa doğru akıyordu. Yüksek apartman bloklarının camla kaplı yüzeyleri aramıza girince Catherine’i gözden yitirdim. İşin tuhaf yanı, hiçbir endişe duymuyordum. Otoyolda bundan önce yaptığım gezilerde, tepemdeki trafik ışıklarının üstüme çökmesi gibi kötü bir şeylerin

olacağı duygusu bütünüyle kaybolmuştu. Bu kalabalık yollarda bir yerlerde Vaughan'ın varlığını hissetmek, beni bu yaklaşan felakete bir çözüm bulunabileceğine inandırmıştı. Çektiği fotoğraflardaki cinsel ilişkiler, arabaların radyatör panjurları ve gösterge tabloları, dirsekle krom pencere pervazının, vulvayla pusula dolabının birleşimleri bu çok çeşitli ürünlerin yarattığı yeni bir mantığın olasılıklarını, heyecanla olasılıklar birlikteliğinin şifrelerini özetler nitelikteydi.

Vaughan beni korkutuyordu. Seagrave'i duygusuzca sömürmesi, aklı başından beş karış havada olan bu dublörün üzerinde şiddet dolu fantezi oyunları denemesi, beni, çevresindeki her durumdan yararlanmak için aklına gelen her şeyi yapabileceğine inandırmıştı.

Trafik Batı Caddesi kavşağına yaklaştıkça hızlandım, sonra sağdaki ilk kavşaktan güneye dönüp Drayton Parkı'na doğru yol almaya başladım. Garaja dönerken apartman havaya dikilmiş camdan bir tabut gibi göğe yükseliyordu.

Daireye döndüğümde huzursuzluk içinde dolanıp, Catherine'in telefon görüşmelerini kaydettiği not defterini aramaya başladım. Aşıklarından gelen mesajları yok etmek istiyordum; kıskandığımdan değildi, ama bu kaçamaklar Vaughan'ın bizim için planladıklarını boş yere suya düşürebilirdi.

Catherine bana karşı bıkıp usanmadan cömert ve şefkatli davranıyordu. Beni Helen Remington'ı görmeye öylesine zorluyordu ki, bazen birtakım güçlü lezbiyen duygularla, gizli jinekolojik şikâyetlerinden söz edebileceği bir görüşme ayarlamaya çalıştığını düşünüyordum -ilişkiye girdiği kıtalararası uçuş pilotları büyük olasılıkla Helen Remington'ın ofisine toplanan o korkunç göçmenlerden daha çok hastalık taşıyordu.

Bütün bir sabahı havaalanı yakınlarındaki yollarda Vaughan'ı arayarak geçirdim. Batı Caddesi boyunca benzin istasyonlarının park alanlarında durup akan trafiği seyrettim. Vaughan'ın şehre gelen bir pop yıldızının ya da politikacının peşinden koştuğunu görmeyi umarak Okyanus Terminali'nin gözlem platformunda oyalandım.

Uzakta trafik ağır ağır üstgeçide doğru ilerliyordu. Bilmediğim bir nedenle Catherine'in bir keresinde, dünyada akla gelebilecek bütün çiftleşmeleri yaşamadıkça asla tatmin olmayacağını söylediği geldi aklıma. Bu beton ve demir karışımı yığınların, trafik ışıkları ve yan yollarla inceden inceye işlenmiş manzaranın bir yerlerinde Vaughan yaralı dirseğini pencere eşiğine dayamış, arabasının içinde bir haberci gibi oradan oraya gidiyor, kirli bir ön camın ardında şiddet ve cinsellik yüklü hayaller kurarak otobanlarda geziniyordu.

Vaughan’ı aramaktan vazgeçip Shepperton stüdyolarına dönmeye karar verdim. Arızalanmış bir kamyon stüdyonun girişini kapatmıştı. Sürücü camdan sarkmış, kapıcılara bağırıyordu. Kamyonun arkasında, uzun kaportası bir çarpışma sırasında yamulmuş siyah bir Citroen Pallas duruyordu.

“Şu kahrolası araç,” dedi arabamı park ederken yanıma gelen Renata. “Bunu sen mi ısmarladın James?”

“Taylor’ın oynadığı reklam filmi için gerekiyordu; bugün öğleden sonra bir kaza sahnesi çekilecek.”

“Bana Taylor bu arabayı sürecek deme sakın.”

“Başka bir arabayı sürecek; bu, kazadan sonraki sahneler için kullanılacak.”

O gün öğleden sonra, makyajcının omzunun üstünden, çarpışmaya uğramış Citroen’in direksiyonu ardında her zamankinden daha hoş ve korunaklı görünen film yıldızına bakarken, Gabrielle’in sakat bedeni geldi aklıma. Az uzaktaki ses yönetmeni ve ışıkçılar kadına sanki gerçek bir kaza seyrediyormuş gibi bakıyorlardı. Sakinleştirici bir espri anlayışı olan makyajcı kız -acil koğuşundaki hemşirelerden öylesine farklıydı ki- sanal yaralar yapmak için bir saatten fazladır uğraşıyordu.

Filmin yıldızı, alnından aşağı kırmızı bir şal gibi sarkan dantelimsi kan izleri son birkaç fırça darbesiyle tamamlanırken, sürücü koltuğunda hiç kıpırdamadan oturuyordu. Ufak ellerinde ve kollarının dirseklerine kadar olan bölümünde sanal çürükler mavi gölgeler halinde çizgi çizgi uzanıyordu. Bir kaza kurbanının hareketlerini taklit etmeye başlamıştı bile, parmaklarının ucuyla dizlerindeki koyu kırmızı çizgilere dokunuyor, baldırlarını sanki yapışkan plastikten kaçınmaya çalışıyormuş gibi koltuktan havaya kaldırıyordu. Neye dokunduğunu fark etmeden direksiyona tutunuşunu seyrediyordum.

Ezilmiş ön panelin altında, torpido gözünde tozlu bir süet kadın eldiveni vardı. Ölüm makyajına bürünmüş olarak arabanın içinde oturan film yıldızı bu arabayı gerçekten çarpıp yaralanan kişinin -Fransız sevdalısı taşralı bir ev kadını, belki de Fransız Havayollarında çalışan bir hostes- kim olduğunu merak ediyor muydu? Bu yaralı kadının davranışlarını, sıradan bir kazada meydana gelen yaralanmaları, kısa sürede unutulup giden kan lekelerini ve yara dikişlerini kendi mükemmel kişiliğinde dönüştürerek içgüdüsel bir tavırla mı taklit ediyordu? Çarpışma sırasında hasara uğramış arabanın içinde, cemaatinden küçük ve önemsiz bir grubun kanlarıyla kendisi için hazırlanmış tapınakta yaşayan bir tanrıça gibi oturuyordu. Arabadan yalnızca elli altmış metre ötede ses yönetmeninin yanında duruyordum, bedeninin ve kişiliğinin eşsiz çizgileri

çarpılmış arabayı başka bir varlığa dönüştürüyor gibiydi. Sol ayağı arabanın dışında yerdeydi, arabanın içi sanki saygısını göstermeye çalışırmış gibi bu kadının çevresinde biçimini kaybetmişti.

Ses yönetmeni birden arkasına dönerken, mikrofonun ayağıyla dirseğime çarptı. Benden özür dilediği sırada üniformalı bir kapıcı beni itekleyerek yanımdan geçti. Stüdyonun dışında kurulan yapma otoyol kavşağının karşı tarafında kavga çıkmıştı. Amerikalı genç yönetmen yardımcısı deri ceket giymiş siyah saçlı bir adamla tartışıyor, adamın elindeki fotoğraf makinesini almaya çalışıyordu. Güneş ışığı bir an için kaybolunca Vaughan'ı fark ettim. Başka bir Citroen'in üstüne yaslanmış yapımcıya bakıyordu, arada sırada yaralı eliyle adamı başından savmaya çalışıyordu. Seagrave, Vaughan'ın yanında kaportanın üstünde oturuyordu. Sarı saçları başının üstünde toplanmıştı, kot pantolonunun üstüne sarı kahve renkte süet bir kadın mantosu giymişti. Polo yakalı kırmızı kazağının altında içi iyice doldurulmuş bir sutyen iki iri memenin hatlarını çiziyordu.

Seagrave'in yüzü film yıldızının yüzüne benzeyecek şekilde boyanmıştı, rimel ve pudra soluk yüzüne renk vermişti. Yüzünün bir kadınınkine benzemesini sağlayan bu kusursuz makyajla film yıldızının korkunç bir taklidiydi, kadının o anda yüzünde bulunan yara izlerinden bile çok daha kötücüldü. Sarı saçlarının üstüne peruk takmış ve film yıldızıyla aynı giysileri giymiş olan Seagrave'in bu el değmemiş Citroen'i, içinde kadının sevgilisi yerine geçen bir mankenin oturtulduğu üçüncü bir araca çarpacağını düşündüm.

Seagrave gösterişli maskesinin ardından Vaughan'ı seyrederken, bu çarpışmada belli belirsiz yaralanmış gibi görünüyordu. Bir kadınınki gibi görünen dudakları, pırıl pırıl parlayan gözleri ve başının tepesine toplanmış sarı boyalı saçlarıyla, yatak odasında sarhoş bir haldeyken basılan yaşı geçkin bir travestiyi andırıyordu. Vaughan'a, sanki kendisini her gün film yıldızının kılığına sokuyormuş gibi kırgın gözlerle bakıyordu.

Vaughan fotoğraf makinesini vermek zorunda kalmadan yönetmen yardımcısıyla kapıcıyı yatıştırmıştı. Yaralı dudaklarında bir gülümseme belirmişti; Seagrave'e şifreli bir işaret gönderdi, sonra prodüksiyon ofislerine yöneldi. Yaklaştığımı fark edince bana eliyle işaret etti.

Vaughan'ın arkasında artık unuttuğu Seagrave, Citroen'in içinde delirmiş bir cadı gibi oturuyordu.

"Seagrave iyi mi? Bir fotoğrafını çeksen iyi olur."

"Çektim zaten." Vaughan fotoğraf makinesini sağ kalçasına dayadı. Üstündeki

beyaz deri ceketle, dönek bir bilim adamından çok yakışıklı bir aktöre benziyordu.

“Hâlâ araba sürebiliyor mu?”

“Araba düz bir çizgi boyunca gittiği sürece evet.”

“Vaughan, onu bir doktora götürmelisin.”

“Bu her şeyi mahvedebilir. Hem harcayacak zamanım da yok. Helen Remington baktı ya.” Vaughan film setine arkasını döndü. “Yol Araştırmaları Laboratuvarı’na giriyor. Bir hafta sonra halka açık bir gün var; hep birlikte gideceğiz.”

“Bu eğlenceye katılmasam da olur.”

“Hayır Ballard; seni son derece sakinleştirecek. Televizyon dizilerindeki en önemli sahnelerdendir.”

Otoparka doğru yürümeye başladı.

Film yıldızının kılığına giren Seagrave’in hastalıklı ama gizli kişiliğinde özetlenen, kurguyla gerçek karışımı bu yoğun çelişkiler bütün gün aklımdan çıkmadı, beni almaya gelen Catherine’e karşı davranışlarımı bile etkiledi.

Catherine Renata’yla tatlı tatlı sohbet etti, ama kısa süre sonra duvarlarda çektiğimiz bir reklam filminde kullanılan ısmarlama lüks spor arabaların fotoğraflarını görünce şaşkına döndü. Akrilik boyalarla canlı ve pastel renklerde boyanmış bu sembolik kuyruklu araba, radyatör panjuru, ön panel ve kaporta fotoğrafları onu büyülemişe benziyordu. Renata’ya hoşgörülü davranması beni şaşırtmıştı. Catherine’i iki genç editörün taslak kesimler üzerinde çalıştığı kesim odasına götürdüm. Sanırım Catherine, böylesi bir görsel bağlamda Renata’yla aramda cinsel bir birlikteliğin kaçınılmaz olduğuna, kendisi de bu ofiste çalışsa ve tampon parçalarının fotoğraflarıyla uğraşmak zorunda kalsa, yalnızca bu iki genç editörle değil, aynı zamanda Renata’yla da ilişkiye girebileceğine ikna olmuştu.

Catherine bütün günü Londra’da geçirmişti. Dışarıdaki arabaya girdiğimizde, bileklerinden gelen parfüm kokusunu duyabiliyordum. Catherine’de dikkatimi ilk çeken şey aşırı derecede temiz görünmesiydi; sanki büyüleyici bedeninin her bir santimetre karesini özellikle temizlemiş, gözeneklerini teker teker açmıştı. Porseleni andıran yüzü, reklam filmlerinde güzel bir kadının yüzüne yaptıkları gibi özene bezene yapılmış makyajı zaman zaman bütün kimliğinin bir uydurmacadan başka bir şey olmadığını düşünmeme neden oluyordu. Bu güzel genç kadının, bu mükemmel Ingres[2] taklidinin ardındaki çocuğu gözümün önüne getirmeye çalıştım.

Edilgenliği, her durumu hiç direnmeden kabullenişi Catherine’in ilgimi en çok

çeken yanıydı. Havaalanındaki otellerin sahipsiz yatak odalarında gerçekleşen ilk sevişmelerimiz sırasında, bulduğum her deliğini dikkatle incelerdim, dişlerinin arasına sıkışmış bir et parçası bulmak amacıyla parmaklarımı dişetlerinde gezdirir, kulak kirinin tadına bakmak için parmağımı kulağına sokar, burun deliklerini ve göbeğini, en sonunda da vulvasını ve anüsünü incelerdim. Tırnağımın içine kaçacak küçük kahverengi bir dışkı parçasına ulaşmak için işaret parmağımı anüsünün dibine kadar sokmak zorunda kalırdım.

İkimiz de kendi arabalarımıza binip eve doğru yola koyulduk. Otoyolda kuzeye uzanan yan yolda Catherine'in trafik ışıklarında durup ellerini direksiyona koyarak dinlenişini seyrettim. Sağ işaret parmağıyla ön camdaki yapışkanlı eski bir etiketi çıkarmaya çalışıyordu. Yanında durup, frene basarken kasılan kalçalarını seyretmeye başladım. Zihnimde nemli vulvasını her bir gösterge tablosuna ve şeritlere bastırıyor, göğüslerini kapı pervazlarına ve kelebek camlarına sürtüyor, anüsünü deri koltukların üstünde daireler çizerek gezdiriyor, ufak ellerini göstergelere ve pencere eşiklerine yerleştiriyordum. Yanımızdan hızla geçen arabalar Catherine'in sümüksü dokularıyla aracımın, benim kendi metal gövdemin birleşimini kutluyordu. Son derece sapkın bir sevişme eylemi bir tören edasıyla onu bekliyordu.

Bu hayalim beni neredeyse hayrete düşürmüşken, birden Vaughan'ın Lincoln'ünün Catherine'in spor arabasının yalnızca birkaç metre gerisinde olduğunu fark ettim. Vaughan yanımdan geçmiş, Catherine'in bir hata yapmasını bekler gibi arkasından gidiyordu. Catherine şaşırmıştı, yan şeritteki bir havayolu otobüsünün önüne sığındı. Vaughan otobüsün yanından gitmeye başladı, kornaya basıp farlarını yakıp söndürerek otobüs şoförünü kendisine yol vermeye zorladı, sonra yeniden Catherine'in arkasına geçti. Bense orta şeritten gidiyor, bir yandan da Vaughan'a bağırıyordum, ama Vaughan Catherine'e işaret ediyor, farları arka tamponuna vuruyordu. Catherine hiç düşünmeden küçük arabasını bir benzin istasyonuna sokup, Vaughan'ı sert bir U dönüşü yapmaya zorladı. Arabasının tekerlekleri acı acı öttü, sırlı çiçek saksılarıyla dolu yapma bir çiçek tarhının çevresinde savruldu, ama arabamla onun yolunu kestim.

Bütün bu olanlardan son derece heyecanlanan Catherine kırmızı yakıt pompalarının arasında oturmuş, çakmak çakmak olmuş gözlerle Vaughan'a bakıyordu. Onlara yetişmeye çalışırken harcadığım çabayla bacaklarım ve göğsüm ağrımaya başlamıştı. Arabadan inip Vaughan'ın yanına gittim. Bana sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu; havaalanından kalkan uçakları seyrederken bir yandan da yaralı ağzında sakız geveliyordu.

"Vaughan, kendini lanet olası bir gösteride mi sanıyorsun sen!"

Vaughan eliyle beni yatıştırmaya çalışır gibi bir hareket yaptı. Geri vitese taktı. “Hoşuna gitti Ballard. Bu bir çeşit kompliman. İnanmazsan ona sor.”

Geri geri giderek kocaman bir daire çizdi, istasyondan çıkarken neredeyse bir benzinciyi eziyordu, sonra ikindi trafiğine karıştı.

XII

Vaughan haklıydı. Catherine'in cinsel fantezileri gün geçtikçe onun üzerine odaklanmaya başlamıştı. Geceleri yatak odamızda yan yana uzanırken, tıpkı onun bizi terminal binalarının lobilerinde izlediği gibi, mabedimizden geçip Vaughan'a yaklaştığımızı hissediyorduk.

"Biraz daha esrar almalıyız," Catherine yatak odasının camlarına vuran trafik ışıklarını seyrediyordu. "Seagrave bu film yıldızlarıyla neden bu kadar çok ilgileniyor? Onlara çarpmak istediğini söylemiştin değil mi?"

"Bu fikri onun aklına Vaughan soktu. Seagrave'i bir çeşit denek olarak kullanıyor."

"Ya karısını?"

"Onu da parmağında oynatıyor."

"Peki ya seni?"

Catherine bana arkasını dönmüştü, poposunu kasıklarıma dayamıştı. Penisimi hareket ettirirken yaralı göbeğimin üstünden, bir oyuncak bebeğinki kadar temiz olan popo arasına baktım. Ellerimle memelerini tutuyordum, göğüs kafesi kol saatimi koluma bastırıyordu. Catherine'in böyle hiç karşı çıkmadan duruşu yanıltıcıydı; uzun süredir birlikte olduğumuzdan bunun erotik bir fantezinin başlangıcı, yeni bir cinsel avın yavaş ve dairesel hareketlerle beklenişi olduğunu gayet iyi biliyordum.

"Beni parmağında oynatıyor mu? Hayır. Ama kişiliğinin ne merkezli olduğunu anlamak çok güç."

"Yani bütün o fotoğrafları çektiği için ona kızmıyor musun? Sanki seni kullanıyormuş gibi."

Catherine'in sağ meme ucuyla oynamaya başladım. Ama buna henüz hazır değildi, elimi yeniden göğsünün üstüne koydu.

"Vaughan insanları içine alıyor. Bütün o stilinde hâlâ televizyoncu kişiliğinin

izleri hâkim.”

“Zavallı adam. Şu birlikte olduğu kadınlar... bazıları daha çocuk yaşta.”

“Hep aynı konuya takılıp kalıyorsun. Vaughan’ın ilgilendiği seks değil ki, teknoloji.”

Catherine başını bildik bir yoğunlaşma hareketiyle yastığa gömdü.

“Vaughan’dan hoşlanıyor musun?”

Elimi yeniden meme uçlarına götürüp onları uyarmaya başladım. Poposunu penisime doğru itti. Sesi alçak, kalın bir tonda çıkıyordu.

“Ne yönden?” diye sordum.

“Seni büyülüyor, öyle değil mi?”

“Vaughan’da bir şey var. Saplantılarında bir şey var.”

“O gösterişli arabası, arabayı sürüş şekli, yalnızlığı. Arabanın içinde birlikte olduğu bütün o kadınlar. İçerisi meni kokuyor olmalı...”

“Kokuyor.”

“Onu çekici buluyor musun?”

Penisimi vajinasından çıkarıp anüsüne dayadım, ama Catherine penisimi çabuk bir el hareketiyle yeniden vulvasına soktu.

“Çok soluk benizli biri, her yeri yarayla kaplı.”

“Yine de onu düzmek ister miydin? Arabasının içinde?”

Penisime dalga dalga koşturan orgazmımı geciktirmeye çalışıyordum.

“Hayır. Ama bu adamda bir şey var, özellikle de arabayı sürüşünde.”

“O şey seks... seks ve o araba. Penisini gördün mü hiç?”

Catherine’e Vaughan’ı anlatırken sesimin bedenimizin seslerini bastırdığını fark ettim. Zihnimde Vaughan imgesini oluşturan öğeleri bir bir saymaya başladım: Arabadan inerken ağırlığını kalçasının bir tarafına verdiğinde aşınmış kotunun içinde sıkışan sert poposu; direksiyonun ardında boş boş otururken neredeyse kasıklarının arasındaki üçgen bölgeyi sergileyecek gibi görünen soluk tenli karnı; pantolonunun nemli ağından direksiyonun alt kenarına bastırdığı yarı uyarılmış penisi; sert hatlı burnundan çıkarıp kapı panosunun çentik çentik derilerine sürdüğü küçük pislik parçaları; işaret parmağında sigara çakmağını bana uzattığı sırada gördüğüm beni; aşınmış mavi bluzunun altından belli olan sert meme uçları; aramızdaki koltuğun üstünde kuruyup kalmış meni lekelerini kazımaya çalıştığı kırık tırnağı.

Catherine, “Sünnet olmuş mu?” diye sordu. “Anüsü neye benziyor biliyor musun? Hadi anlat bana.”

Vaughan’la ilgili açıklamalarım benden çok Catherine’in işine yarıyordu. Catherine başını yastığa iyice gömdü, sağ eliyle elimi, çılgınca dans eder gibi

meme ucuna bastırıyordu. Vaughan'la cinsel bir ilişkiye girme fikri beni de heyecanlandırmıştı, ama anlattığım bu ilişkide sanki ben değil de başka biri vardı. Vaughan, bende yalnızca arabasının içindeyken ya da otoyolda yol alırken eşcinsel birtakım duygular uyandırıyordu. Çıplak bir memenin yuvarlak hatları, yastık gibi yumuşacık bir popo, nemli bir vulvanın çevresinde daire şeklindeki tüylü bölge gibi tanıdık birtakım anatomik uyarıcılarla birleşimi, Vaughan'ı, arabasının içindeki duruşlarında olduğu kadar çekici kılmıyordu. Arabanın, özellikle de otoyolları arşınladığı, amblemlerle kaplı kendi arabasının dışında, Vaughan hiçbir şekilde ilgimi çekmiyordu.

"Vaughan'la ilişkiye ne derdin? Penisini anüsüne şöyle hızlıca sokmak ister miydin? Hadi, anlat biraz. Ne yapardın, anlat bana. Vaughan'ı o arabanın içinde nasıl öperdin? Pantolonuna uzanıp fermuarını nasıl açardın, sonra penisini nasıl çıkarırdın? Penisini öper miydin, yoksa hemen emmeye mi kalkardın? Hangi elinle tutardın? Bir penisi hiç ağzına aldın mı?"

Catherine kendini fanteziye iyiden iyiye kaptırmıştı. Vaughan'la olanın kim olduğunu hayal ediyordu, benim mi kendinin mi?

"... meninin nasıl bir tadı vardır, bilir misin? Meninin tadına baktın mı hiç? Bazı meniler ötekilerden daha tuzludur. Vaughan'ın menisi epey tuzlu olmalı..."

Catherine'in yüzünü kaplayan saçlarına, doyuma ulaşmaya yaklaştıkça hızlı hızlı hareket eden kalçalarına baktım. Catherine ilk kez homoseksüel bir ilişkiye girdiğimi hayal ediyordu, fantezinin yoğunluğu beni şaşırtmıştı. Doyuma ulaştığında bütün bedeni zevkten titriyordu. Uzanıp sarılmama fırsat kalmadan menimin vajinasından dışarı akması için yüzükoyun uzandı, sonra yataktan kalkıp çevik adımlarla banyoya gitti.

Catherine sonraki hafta boyunca, azgınlık dönemindeki bir kraliçe arı gibi havaalanının bekleme salonlarında gezinip durdu. Vaughan'ın sapkın bakışlarla göz hapsine aldığı Catherine'i arabamdan izlerken, kasıklarımda birtakım duyguların kabardığını hissediyor, penisimi direksiyona sıkıca bastırıyordum.

XIII

“Geldin mi?”

Helen Remington, sanki zorla hayata döndürmeye çalıştığı bir hastasıymışım gibi, elini endişeyle omzuma götürdü. Ben arabanın arka koltuğunda uzanırken çabucak üstünü giyindi, mağaza vitrinindeki mankenin üstüne bir giysi sokuveren satıcı gibi eteğini kalçasına yerleştirdi.

Yol Araştırmaları Laboratuvarı’na giderken, havaalanının batısında kalan depoların arasında durmayı önermiştim. Bundan önceki hafta boyunca Helen bana olan ilgisini yitirmişti, sanki beni ve çarpışmayı artık varlığını reddettiği geçmişine gömmüştü. Birçok insanın yas tuttuktan sonra yaşadığı karışık bir döneme girmek üzere olduğunu biliyordum. İki arabanın çarpışması ve kocasının ölümü ona yeni bir cinselliğin kapılarını aralamıştı. Kocasının ölümünü izleyen ilk aylarda ardı ardına birçok ilişkiye girmişti, sanki bütün bu adamların cinsel organlarını eline ve vajinasına alması kocasını hayata döndürecek, rahminde bir araya gelip karışan menileri ölü adamın, zihnindeki imgesinin yok oluşunu çabuklaştıracaktı.

Benimle ilk sevişmesinden sonra, kendisine başka bir sevgili daha bulmuştu, Ashford Hastanesi’nde okuyan bir patoloji öğrencisiydi bu. Bundan sonra da birçok adamla ilişkiye girmişti: bir kadın meslektaşının kocası, stajyer bir radyolog, garajında çalışan bir servis müdürü. Hiç utanma duygusuna kapılmadan rahatça anlattığı bu ilişkilerde dikkatimi çeken nokta hepsinin araba içinde gerçekleşmesiydi. Hepsi de havaalanındaki kat otoparkında, geceleri garajının yağlama bölgesinde ya da kuzeye uzanan dolambaçlı otoyol üzerindeki ceplerde, arabasının içinde gerçekleşmişti, sanki yalnızca arabanın varlığı bir cinsel duygu uyandırıyordu. Kocasının ölümüyle arabanın ona bedeninin yeni olanaklarını sunduğunu düşünüyordum. Yalnızca arabanın içindeyken doyuma ulaşabiliyordu. Yine de bir akşam, Northolt’taki kat otoparkında arabanın arka

koltuğunda birlikte uzanırken, Helen'ın düşmanlık ve öfkeyle kasıldığını hissettim. Elimi kasıklarının altındaki karanlık üçgen bölgeye götürdüm, karanlıkta bu nemli bölge gümüş gibi parlıyordu. Kollarını üstümden çekip çıplak göğüslerim bu camdan ve metal bıçaklardan yapılmış kapana kıstıracak gibi arabanın içini incelemeye başladı.

Issız depolar gün ışığında gizli bir sualtı dünyası gibi çevremizi sarmıştı. Helen camını kapatıp kalkmakta olan bir uçağın sesini kesti.

"Bir daha buraya gelmeyeceğiz; başka bir yer bulman gerekecek."

Benim de hevesim aynı ölçüde kaçmıştı. Vaughan bizi izlemediği, hareketlerimizin ve tensel bölgelerimizin fotoğrafını çekmediği sürece, doyuma ulaşmak kısır, atık bir suyun boşalmasından öte bir anlam taşımıyordu.

Zihnimde Helen'ın arabasının içini canlandırdım, arabanın sert krom ve deri malzemeleri menimle hayat buluyor; tavan ışıkları, yerleri ve çimenlerle nemlenmiş rahat koltukları sarmaşıklarla ve egzotik çiçeklerle dolu bir çardağa dönüşüyordu.

Otoyolda gittikçe hızlanan Helen'a bakarken, birden onu nasıl incitebileceğimi merak ettim. Onu kocasının öldüğü kaza noktasına götürmeyi düşündüm - belki bu, bana yeniden cinsel bir ihtiyaç duymasını sağlayabilir, benim ve bu ölü adam için duyduğu erotik düşmanlığı alevlendirebilirdi.

Laboratuvarın dış kapısından girerken Helen direksiyona yüklenmişti, incecik kolları tuhaf bir biçimde direksiyonu sıkıca kavramıştı. Bedeni ön camın pervazları ve direksiyon milinin açısıyla garip bir geometrik şekil oluşturmuştu, sanki genç ve kötürüm Gabrielle'in hareketlerini taklit ediyordu.

Otoparktan çıkıp test sahasına doğru yürümeye başladık. Hemen bizi karşılayan araştırma görevlisiyle yol boyunca bakanlığın arabalardaki yalpa çubuğuna ilişkin kararları hakkında konuştu. Kaza geçirmiş arabalar iki sıra halinde kenara çekilmişti. Ezilmiş bölmelerde plastik mankenler oturuyordu, yüzleri ve göğüsleri çarpışmayla parçalanmış', kafatasları ve karın bölgelerine renkli yara izleri yapılmıştı. Helen, ön camın bulunması gereken boşluktan bu mankenlere tedavi etmeyi umduğu hastalarıymış gibi bakıyordu. Zarif giysiler giyip çiçekli şapkalar takmış ziyaretçilerin arasında dolaşırken, Helen pencerelerden elini uzatıyor, mankenlerin plastik kollarını ve başlarını okşuyordu.

Bu hayal ürünü mantık bütün gün boyunca devam etti. Pırıl pırıl ikindi güneşinin altında yüzlerce ziyaretçi, mankenleri, bir arabayla motosikletin arka

arkaya çarpışmasında rol alan sürücüyle yolcuları canlandıracak plastik varlıklardan öte bir şey olarak görmüyordu.

Bu bedensizlik hissi, kendi kaslarımın ve kemiklerimin olmadığı düşüncesi Vaughan ortaya çıktığında daha da arttı. Teknisyenler, motosikleti, çelik raylarda fırlatılıp yetmiş metre ötedeki arabaya çarpacak olan bir kızağa zincirliyorlardı. Her iki araçla, bir dizi ayaklı tezgâhın üstüne yerleştirilmiş kayıt aletleri arasında spiral kablolar uzanıyordu. İki film kamerası çekime hazır bekliyordu, bunlardan biri pisti görüyordu, objektifi çarpışma noktasına çevrilmişti, ötekisi ayaklı bir desteğin üstünden aşağıya bakıyordu. Bir video aleti, arabanın motor bölmesindeki alıcıları ayarlamakla uğraşan teknisyenlerin görüntüsünü küçük bir ekrana yansıtmaya başlamıştı bile. Arabanın içinde dört mankenden -anne, baba, iki de çocuk- oluşan bir aile oturuyordu, başlarına, göğüslerine ve bacaklarına teller tutturulmuştu. Kaza anında bedenlerinde açılacak yaralar önceden işaretlenmişti: yüzlerinde ve göğüslerinde kızıl ve mor renklere boyanmış karmaşık geometrik şekiller. Teknisyenlerden biri direksiyonun ardındaki mankeni son bir kez düzeltti, ellerinin açısını ayarladı. Üst düzey bir bilimadamı olan spiker mikrofonla konuklara bu deneme kazayı izlemeye geldikleri için hoşgeldiniz diyor, arabanın içindekileri şakayla karışık tanıştırıyordu: “Charlie ve Greta’nın, çocukları Sean ve Brigette’le dolaşmaya çıktıklarını düşünün...”

Pistin öteki ucunda birkaç teknisyen motosikleti hazırlıyor, yalan çekim kamerasının raylardan aşağı inecek kızağa iyice tutturulup tutturulmadığını kontrol ediyordu. Ziyaretçiler -bakanlık yetkilileri, yol güvenlik mühendisleri, trafik görevlileri ve eşleri- sanki araba yarışı seyredecekmiş gibi çarpışmanın gerçekleşeceği noktada toplanmışlardı.

Vaughan otoparktan çıkıp farklı boydaki uzun bacaklarıyla kocaman adımlar atarak yaklaştıkça, herkes dönüp siyah deri ceket giymiş bu adamın motosiklete doğru yürüyüşüne baktı. Bir an Vaughan’ın motosiklete atlayıp aracı raylardan bizim üstümüze süreceğini düşündüm. Ağzındaki ve alnındaki yara izleri havayı kılıç yaraları gibi yarıyordu. Teknisyenlerin plastik motosiklet sürücüsü “Elvis”i aracına bindirmelerini izlerken birden duraksadı, bize doğru yaklaşıp Helen Remington’la beni çağırdı. Kızgın bakışlarla seyircilere şöyle bir göz attı. Hem kendi dehşetli evrenine bütünüyle bağlı, hem de dış dünyadaki her çeşit deneyime açık olduğu garip kişiliği beni bir kez daha cezbetmişti.

Vaughan kalabalığı yararak bize yaklaştı. Sağ elinde bir yığın dergi ve broşür taşıyordu. Ön sıradaki koltuğundan kendisine bakan Helen Remington’a eğildi.

“Seagrave’i gördün mü?”

“O da mı gelecekti?”

“Vera bu sabah arayıp söyledi.” Vaughan bana dönüp elindeki broşürleri gösterdi. “Bulduğun bütün kâğıtları topla Ballard. Bunları dağıtıyorlar: ‘İnsan Fırlatma Mekanizmaları’, ‘Kaza Anında İnsan Yüzünün Dayanma Dereceleri’, ‘.....’ ”. Son teknisyen de arabanın yanından ayrılınca Vaughan başını sallayıp *sotto voce*[3] yorumda bulundu: “Yol Araştırmaları Laboratuvarı’nda sanal kaza teknolojisi son derece gelişmiş. Bu dekoru kullanarak Mansfield’in, Camus’nün, hatta Kennedy’nin geçirdiği kazaları tıpı tıpına gerçekleştirebilirler.”

“Araba kazalarının sayısını azaltmaya çalışıyorlar, çoğaltmaya değil.”

“Bu da başka bir bakış açısı tabii.”

Spiker konuklara susmalarını söyledi. Kaza denemesi başlamak üzereydi. Vaughan beni unutmuş, gözlüklerinin ardında uyuklayan sabırlı taşralı bir dikizci gibi ileriye atılmıştı. Tanıtım broşürlerinin ardına gizlediği sağ eliyle, pantolonunun üstünden penisini kurcalıyordu. İşaret parmağını aşınmış kumaşından neredeyse içeri sokup penisinin ucunu sıkıyordu. Bütün bu süre boyunca pistin her yanını dikkatle inceliyor, bütün ayrıntılarla tek tek ilgileniyordu.

Katapultu fırlatan elektrikli vinçler rayları titretmeye başladı, kablolar gerildi. Vaughan’ın eli kasıklarına uzandı. Yetkili teknisyen motosikletten birkaç adım gerileyip katapultun yanındaki yardımcısına eliyle işaret etti. Vaughan tüm dikkatini önümüzdeki araba ve içinde kilisedeymiş gibi bir hizada dimdik oturan dört plastik yolcu üzerinde yoğunlaştırmıştı. Başını çevirip omzunun üstünden bana baktı, yüzündeki ifade benim de olayla ilgilendiğimden emin olmak ister gibi sert ve coşkuluydu.

Motosiklet gürültüyle pistten inmeye başladı, kablolar metal raylara çarpıp şangırdıyordu. Sürücü manken dimdik oturuyordu, yüzüne çarpan hava çenesini yukarı kaldırmıştı. Elleri direksiyona bir kamikaze pilotununkiler gibi zincirlenmişti. Uzun boynuna ölçüm aletleri yapıştırılmıştı. Manken ailenin dört üyesi önündeki aracın içinde aynı boş bakışlarla oturuyordu. Yüzleri şifreli simgelerle işaretlenmişti.

Birden rayların yanında, çimenlerin üstünde savrulan kabloların keskin sesi ortalığı kapladı. Motosiklet arabanın ön bölümüne çarptığı anda şiddetli bir metal patlaması oldu. Her iki araç da seyircilerin şaşkın bakışları arasında yana savruldu. Motosikletle sürücüsü arabanın kaportasına fırlayıp ön cama çarptığı ve parçalara ayrılıp arabanın tavanına savrulduğu sırada, ister istemez Vaughan’ın omzuna tutunup kendime gelmeye çalıştım. Araba çelik kabloların üstünde beş metre sürüklendi. Sonunda rayların üstünde durdu. Kaporta, ön cam ve tavan darbenin etkisiyle çarpılmıştı. Arabanın içinde altüst olmuş aile

bireyleri birbirlerinin üstüne devrilmişti, ön koltuktaki başı kopmuş kadın yolcunun bedeni çatlamış ön cama yapışmıştı.

Teknisyenler seyircileri yatıştırmaya çalışarak, arabadan elli metre ötede yan yatan motosiklete koştular. Motosiklet sürücüsünün parçalarını topluyor, adamın bacaklarını, başını kollarının altına sıkıştırıyorlardı. Yüzünden ve omuzlarından kopan fiberglas parçaları deney arabasının çevresindeki cam parçalarının arasına gümüş renkli bir kar yığını, ölüm konfetileri gibi saçılmıştı.

Spiker yeniden hoparlörden seyircilere seslendi. Ne söylediğini izlemeye çalıştım, ama beynim sesleri algılamıyordu. Bu sanal kazanın çirkin ve şiddet yüklü etkisi, metal ve cam patlaması, pahalı bir teknolojinin ürünü olan eserlerin göz göre göre yok edilmesi beni serseme çevirmişti.

Helen Remington kolumu tuttu. Bana gülümseyip, sanki bir çocuğu zihinsel birtakım engellerden geçmeye zorlarmış gibi yüreklendirici bir tavırla başını salladı. “Ampex’te yeniden görebiliriz. Yavaş çekim gösteriyorlarmış.”

Kalabalık ayaklı tezgâhlara doğru yürümeye başladı, insanlar sakinleşmiş, sesleri yeniden çıkmaya başlamıştı. Arkamı dönüp Vaughan’ın bize katılmasını bekledim. Vaughan boşalan koltukların arasında duruyor, gözlerini hurdaya dönmüş arabadan ayırmıyordu. Karnının altında bir meni göleti pantolonunun önünü karartmıştı.

*

Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle yanımızdan ayrılan Helen Remington’ı umursamadan Vaughan’ı seyretmeye başladım, ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Çarpılan araba, parçalanan mankenler ve Vaughan’ın dışavuran cinselliğiyle karşılaşınca, kendimi bir anda sınırları zihnimin içinde karmaşık bir dünyaya uzanan bir bölgede dolanırken buldum. Vaughan’ın arkasında durup kaslı sırtına, siyah ceketinin içinde sallanan sert omuzlarına baktım.

Konuklar Ampex makinesinde motosikletin arabaya çarpışını bir kez daha seyrediyorlardı. Çarpışma anından bölümler yavaş çekim yeniden gösteriliyordu. Motosikletin ön tekerleği, rüyalara özgü büyük bir sessizlikle arabanın tamponuna çarpıyordu. Çember yamulunca, lastik patlayıp sekiz şeklini aldı. Motosikletin arkası havaya kalktı. Elvis adı verilen manken oturduğu yerden fırladı, hantal bedeni sonunda yavaş çekimle huzura kavuşturulmuştu. Birçok başarılı dublör gibi ayakları pedalların üstündeydi, kolları ve bacakları gerilmişti. Başı havaya dikilmişti, çenesi aristokratlara yaraşır küçümser bir

tavırla ileri uzanıyordu. Motosikletin arka tekerleği havaya kalkmıştı ve sürücüye arkadan vuracakmış gibi görünüyordu, ama sürücü ayaklarını büyük bir ustalıkla pedallardan çekip bedenini yatay bir konuma getirmişti. Elleri hâlâ gidona bağlıydı, ama motosiklet takla atarken gidondan kurtuldu. Metal kablolar bileğini kesti, başı bir yelkenlinin pruvası gibi öne uzandı, sürücü önündeki arabanın ön camına doğru yatay dalışa geçti. Göğsü arabanın kaportasına çarptı, kaportanın cilalı selüloz boyalı yüzeyini bir sörf tahtası gibi çizdi.

Araç ilk çarpışmanın etkisiyle geri kayarken, arabanın içindeki dört kişi de kendi aralarında ikinci bir çarpışmaya kurban gitti. Pürüzsüz yüzleri, arabalarının kaportasına uçarcasına savrulan bu bedeni daha yakından görmek ister gibi ön cama yapışmıştı. Hem sürücü hem de kadın yolcu ön cama yuvarlanmışlar, alınlarını motosiklet sürücüsüyle aynı anda cama çarpmışlardı. Çevrelerinde cam parçaları bir kaynaktan fışkırırcasına dört bir yana dağılmıştı, mankenlerin bedenleri, sanki bir olayı kutlarmış gibi çok daha olağandışı bir konuma kavuşmuştu. Motosiklet sürücüsü süslü ön camı kırarak yatay uçuşuna devam etti, yüzü dikiz aynasıyla parçalandı. Dirseği pencere pervazına çarptığı anda kolu kopup omurgasının yüz metre ötesinde, hurdaya dönen motosikletin parçalarına ve cam kırıklarına karıştı. Sağ kolu çatlamış ön cama çarptı, önce sileceğin keskin kenarına takılan eli kolundan ayrıldı, sonra eliyle dirseği arasında kalan bölüm camı kırarak ön koltukta oturan kadın yolcunun yüzüne çarptı ve kadının sağ yanağını kopartıp beraberinde götürdü. Motosiklet sürücüsünün bedeni havalı bir slalom hareketiyle yana savruldu, kalçaları ön cam çerçevesinin sağına çarparak bunu ortadaki kaynak noktasında iki büklüm etti. Bacakları arabanın çevresine savruldu, kaval kemikleri yan kapılara çarptı.

Şekilden çıkan motosiklet takla atarak arabanın tepesine çöktü. Gidonu ön cam boşluğundan içeri geçerek ön koltuktaki kadın yolcunun kafasını uçurdu. Ön tekerlek ve krom çatal kanatlar tavanı çökertti, yerinden fırlayan tekerlek zinciri öne savrulan motosiklet sürücüsünün başını yaraladı. Bedeninden kopan parçalar arabanın arka tekerleğine çarpıp geri sekti ve sanki uzun süre donmuş bir halde kaldıktan sonra birden çözülmüş gibi tuzla buz olan camın yerlere saçılan parçalarının arasına karıştı. Bu arada, arabanın sürücüsü yerinden fırlayan direksiyona çarpıp koltuktan aşağı, direksiyon kolonunun altına kaymaya başladı. Ellerini ensesine kaldırmış biçimde duran başı kopmuş karısı ön panele yuvarlanmıştı. Başı deri koltuğa sıçramış, oradan arka koltuktaki çocukların arasına fırlamıştı. Çocuklardan Brigitte adındaki daha küçük olanı başını arabanın tavanına kaldırmış ve annesinin başı arka cama çarpıp sol kapıdan dışarı çıkmadan önce arabanın içinde oradan oraya savrulurken ellerini

dehşetle havaya kaldırmıştı.

Araba yavaşlayıp sürüklenmeye devam ederek durdu. İçindeki dört yolcu cam parçacıklarıyla işlenmiş alanda yığılıp kaldı. Anlamsız el kol hareketleri sona ermiş, yeniden duygudan yoksun bir insana dönüşmüşlerdi. Cam parçalarından oluşan yığın çevrelerinde son bir kez savruldu.

Otuz kırk kişilik seyirci grubu gözlerini ekrana dikmiş, bir şey olmasını bekliyordu. Biz seyretmeye devam ederken, bedenimizin dışındaki tinsel varlıklarımız arkamızda sessizce bekliyor, elleri ve yüzleri çarpışma yavaş çekimde yeniden canlandırılırken hiç kıpırdamadan duruyordu. Rollerimizin tersine çevrilmesiyle, arabanın içindeki mankenlerden daha gerçek değildik artık. Yanımda duran ipek giysiler içindeki bakanlık görevlisi eşine baktım. Kendinden geçmiş bir halde filmi seyrediyor, sanki kazada kendisinin ve çocuklarının parçalandığını hayal ediyordu.

Konuklar çay standına doğru ilerlediler. Vaughan'ın arkasından çarpılan arabanın yanına gittim. Koltukların arasında durup sakızını çimenlerin arasına fırlattı. Kaza denemesinden ve ağır çekim filmden benden çok daha fazla etkilendiğini biliyordum. Helen Remington tek başına oturmuş bizi izliyordu. Vaughan hurdaya dönmüş arabaya bakıyordu, sanki arabayı kucaklayıverecekti. Elini parçalanan kaportanın ve tavanın üstünde gezdirdi, yüz kasları kelepçe gibi kasılıp gevşiyordu. Eğilip arabanın içine göz gezdirdi, mankenleri sırayla inceledi. Onlara bir şey söylemesini bekliyordum, gözlerim çentik çentik olmuş kaporta ve tampondan Vaughan'ın poposuna kaydı. Bu arabanın ve içindeki ailenin yok oluşu, Vaughan'ın bedeninin cinselliğinin açığa çıkmasına olanak tanımıştı; her ikisi de onlara yüklediğimiz anlam ve heyecan duygusundan soyutlanmış kavramsal eylemlerdi.

Vaughan sürücünün yüzündeki pul pul olmuş fiberglas parçacıklarını eliyle temizledi. Arabanın kapısını açıp koltuğa ilişti, tek eliyle yamulmuş direksiyonu tutuyordu.

"Hep çarpılmış bir araba kullanmak istemişimdir.''

Şaka yaptığını düşündüm, ama Vaughan gayet ciddi görünüyordu. Sakinleşmişti, sanki bu şiddet yüklü olay bedenindeki gerilimi söküp almış ya da bunca zamandır bastırdığı bütün şiddet davranışlarını ele geçirmişti.

"Pekâlâ," dedi elindeki cam parçalarını silkelerken. "Artık gidiyoruz, sizi eve bırakayım." Duraksadığımı görünce, "İnan bana Ballard, kazaların hepsi birbirine benzer."

Zihnimde benimle onun, Helen Remington'la Gabrielle'in arasında, fiberglastan yapılma motosiklet sürücüsü ve mankenlerin işkenceyi andıran

ölümlerini yeniden canlandıracak bir dizi cinsel pozisyon tasarladığımın farkında mıydı? Vaughan otoparkın yanındaki tuvalette pisuarın önünde durup son damlaları yere damlatırken yarı yarıya sertleşmiş penisini göstermekten kaçınmıyordu.

Laboratuvardan uzaklaşır uzaklaşmaz yeniden eski saldırgan tavrına büründü, yanından gelip geçen arabalarla iştahlanmışa benziyordu. Koca arabayı otoyola çıkan yol boyunca sürerken, kendininkinden daha küçük bütün arabaların tamponlarına kadar sokuluyor, arabaları yolundan kaçırıyordu.

Gösterge tablosuna hafifçe vurdum. "Bu araba on yıllık bir Continental. Kennedy suikastının özel bir kaza olduğunu düşünüyorsun sanırım."

"Aynısı canlandırılabilir."

"Peki ama neden Elizabeth Taylor? Bu arabayla ortalıkta dolaşırken onu tehlikeye atmıyor musun?"

"Kime karşı?"

"Seagrave'e; bu adamın bir tahtası eksik."

Otoyoldaki son şeritlerden çıkmak üzereydik, ama Vaughan uyarı işaretlerine karşın hızını kesmeye yeltenmemişti bile.

"Vaughan, bu kadın hiç araba kazası geçirmiş mi?"

"Büyük bir şey geçirmemiş; demek ki, her şey geleceğinde saklı. Tek bir çarpışmada ölebileceğini düşünsene, bütün hayallerimiz ve fantezilerimiz altüst olurdu. Peki ya onunla aynı çarpışmada ölecek olan adam..."

"Seagrave bu fikrine katılıyor mu?"

"Kendince."

Ana kavşaklardan birine yaklaşmıştık. Yol Araştırmaları Laboratuvarı'ndan ayrıldığımızdan beri Vaughan frene ilk kez basıyordu. Araba sağa savrulup adanın çevresinde dönmekte olan bir taksinin yoluna çıktı. Vaughan gaza basıp korna ve acı acı öten tekerlek sesleri arasında taksinin önüne geçti. Açık penceresinden taksi sürücüsüne bağırdı ve hızla güneye, dar bir şerit halinde uzanan yan yola girdi.

Sakinleştiğimizde Vaughan arka koltuğa uzanıp bir evrak çantası çıkardı.

"Programa çıkaracağım insanları bu anket sorularına göre seçiyordum. Bak bakalım unuttuğum bir şey var mı?"

XIV

Büyük bir arabayla Londra'ya doğru yol alırken Vaughan'ın hazırladığı anketleri okumaya başladım. Anketleri dolduran kişiler Vaughan'ın dünyasından kesitleri temsil ediyordu: önceden çalıştığı bir laboratuvarın iki bilgisayar programcısı, genç bir diyetisyen, birkaç hostes, Helen Remington'ın çalıştığı klinikteki bir tıp teknisyeni, bunların yanında Seagrave ve karısı Vera, televizyon yapımcısı ve Gabrielle. Anketi dolduran her kişiden istenen kısa özgeçmişten gördüğüm -ve beklediğim- kadarıyla hepsi de küçük ya da büyük bir araba kazasına uğramıştı.

Her bir ankette politika, sahne, spor, hukuk, bilim ve sanat dünyasından ünlü kişilerin bulunduğu bir liste yer alıyordu, anketi dolduranlardan bu ünlü kişilerden birinin öleceği bir araba kazası canlandırmaları isteniyordu. Listeye şöyle bir göz attığımda söz konusu kişilerin çoğunun hâlâ hayatta olduğunu gördüm; içlerinden bazıları, aslında yalnızca bir iki tanesi kaza geçirerek ölmüştü. Bu ünlü kişilerin adları sanki gazete ve dergi başlıklarına, televizyon haberlerine ve belgelerine şöyle bir göz gezdirip çıkarılmış gibiydi.

Ama olası ölüm ve yaralanma biçimleri, aksine, uzun ve yoğun bir araştırma sonucu elde edilmiş gibi görünüyordu. Arabayla içindeki insanlar arasında akla gelebilecek her türlü şiddet dolu yüzleşmeye rastlanabiliyordu: yolcu fırlatma mekanizmaları, diz ve kalça kemiği yaralanmaları, önden ve arkadan çarpışmalarla şekilden çıkan yolcu bölmeleri, göbeklerde, yan yol kesişimlerinde, yan yolların otoyola bağlandığı kavşaklarda meydana gelen kazalarda ortaya çıkan yaralanmalar, çarpışan arabaların iç içe geçmiş mekanizmaları, arabaların takla atması sonucu meydana gelen ağır yaralanmalar, yuvarlanırken tavan bölmeleri ve kapı eşikleriyle parçalanan eklemler, torpido ve cam çerçevesinin yüzde açtığı yaralar, dikiz aynalarının ve güneşliklerin neden olduğu baş ve beyin yaralanmaları, zincirleme çarpışmalarda meydana gelen ani sarsıntılar, yakıt deposunun parçalanıp patlaması sonucu çıkan yangınlardaki

birinci ve ikinci derece yanıklar, direksiyon kolonunun saplanmasıyla oluşan göğüs yaraları, emniyet kemerinin yanlış bağlanmasının neden olduğu karın bölgesi yaralanmaları, ön koltuktaki yolcularla arka koltuktaki yolcuların ikinci kez çarpışmaları, ön camdan fırlayan yolcuların kafatası ve bel kemiğinden yaralanmaları, çeşitli ön camların patlamasıyla kafatasında meydana gelen yaralanmalar, çocukların ve kucaktaki bebeklerin yaralanması, protez eklemlerin neden olduğu yaralanmalar, kumanda panosu çalışmayan arabalarda meydana gelen yaralanmalar, tek bir ya da birkaç uzvun birden kopması, kasetçalar, yiyecek tepsisi, radyolu telefonlar gibi özel araba aksesuvarlarının neden olduğu yaralanmalar, firma madalyonu, emniyet kemeri tokası ve kelebek camı mandalının neden olduğu yaralanmalar.

Son olarak Vaughan'ı en çok ilgilendiren yaralanmalara -araba kazalarında meydana gelen cinsel yaralara- yer verilmişti. Olası seçeneklerin görüldüğü bu fotoğraflar son derece özenle çekilmiş, adli tıp dergileri ve plastik cerrahi kitaplarından kesilmiş, elden dağıtılmış monografilerden fotokopiyle çoğaltılmış, Ashford Hastanesi'ne gittiği zamanlarda çaldığı ameliyathane raporlarından alınmıştı.

Vaughan bir benzin istasyonuna saparken, girişin üstündeki neonlardan çıkan kızıl ışık bu garip yaralarla dolu fotoğrafların üstüne yansımıştı: genç kızların pusula dolaplarıyla parçalanan göğüsleri, orta yaşlı ev kadınlarının ön cam bölmesinin krom panjurlarıyla patlayan silikonları, torpido ambleminin kestiği meme uçları; direksiyon, ön cam ve kapı dikmeleri, koltuk yayları, el freni parçaları ve kasetçalar düğmelerinin kadın ve erkek cinsel organlarında neden olduğu yaralanmalar. Vaughan, arabanın arka tarafında benzin istasyonunda çalışan kızın yanında durmuş, onunla vücudu hakkında şaka yollu konuşurken, camdan vuran ışığın altında kesilmiş penisler, parçalanmış vulvalar ve ezilmiş testislerle dolu fotoğraf yığınına bakıyordum. Fotoğrafların çoğunda yaranın kaynağını açıklamak üzere, arabanın yaralanmaya neden olan bölümü de görülebiliyordu: Ortadan yarılmış bir penisin acil koğuşunda çekilmiş fotoğrafının yanında bir el freni resmi, ağır derecede morarmış bir vulvanın yalandan çekilmiş fotoğrafının üstünde bir direksiyon metali ve fabrika amblemi vardı. Parçalanmış cinsel organlarla araba bölmelerinin ve gösterge tablosunun birleşmesi rahatsız edici modüller, acı ve arzu dolu birimler oluşturuyordu.

Kişiliğin gizli kalmış yönlerini ortaya çıkardığında daha da korkunç görünen benzer birleşimlere yüzde meydana gelen yaralanmalarda da rastladım. Bu yaralar panelin metal kenarları, korna sapları, dikiz aynaları ve göstergelerden yansıyan ışıkla ortaçağ elyazmaları gibi aydınlatılmıştı. Burnu kırılan bir adamın

yüzü, kromdan yapılmış bir marka ambleminin hemen yanında duruyordu. Gözleri görmeyen zenci bir kadın hastanede bir sedyenin üstüne uzanmıştı, hemen yanında kadının görüntüsünün yerini alan bir ayna vardı.

Daha önce doldurulmuş olan anketleri karşılaştırırken, Vaughan'ın seçtiği kişilerin araba kazalarına ne gibi farklı bakış açılarıyla yaklaştıklarını görüyordum. Vera Seagrave'in seçimleri rasgele yapılmıştı, sanki insanların ön camdan fırlaması, arabaların takla atıp yuvarlanması ve birbiriyle çarpışması arasında fark olduğunu bilmiyormuş gibiydi. Bu yanıtların en rahatsız edici olanları Seagrave'in verdikleriydi -zihninde canlandırdığı bütün çarpışmalarda hayal ürünü kurbanlarının aldığı yaralar yalnızca cinsel organlarda meydana gelen ağır yaralardı. Vaughan'ın denekleri arasından yalnızca Seagrave listedeki bütün öteki politikacıları, sporcuları ve televizyon karakterlerini bir yana atıp kendisine beş film yıldızından oluşan küçük bir hedef grup seçmişti. Seagrave bu beş kadınla -Garbo, Jayne Mansfield, Elizabeth Taylor, Bardot ve Raquel Welch- cinsel sakatlıklardan bir mezbaha kurmuştu.

Az ötemizde kornalar çalıyordu. Londra'nın batısındaki banliyölerin yakınında ilk yoğun trafiğe takılmıştık. Vaughan sabırsızlıkla direksiyonda tempo tutuyordu. Ağzındaki ve alnındaki yaralar ikindi güneşi altında belirgin bir yama, gelecek nesil yaraların işaretli alanlarını oluşturuyordu.

Vaughan'ın anket sayfalarını çevirmeye başladım. Jayne Mansfield ve John Kennedy, Camus ve James Dean'in fotoğrafları renkli kalemlerle işaretlenmiş, boyunları ve cinsel bölgeleri daire içine alınmış, göğüsleri ve yanakları gölgelenmiş, ağızları ve karınlarının bir ucundan ötekine uzunca çizgiler çekilmişti. Jayne Mansfield bir reklam fotoğrafında sol bacağını dışarı çıkarmış arabasından iniyordu, sağ baldırını, iç kısmının büyük bir bölümü görünecek kadar yukarı kaldırmıştı. Davetkâr gülücükler saçarak öne çıkardığı göğüsleri neredeyse üstü örtülü ön camla kapı arasındaki pervaza değiyordu. Anketi dolduranlardan Gabrielle, Jayne Mansfield'ın sol göğsü ve çıplak baldırına hayalinden yaralı bölgeler işaretlemiş, boğazına renkli kalemlerle çizgi çekmiş, arabanın bedeniyle birleşeceğini düşündüğü bölümlerini belirginleştirmişti. Bu fotoğrafların çevresindeki boş alanlar Vaughan'ın kargacık burgacık bir el yazısıyla aldığı notlarla kaplıydı. Birçoğunun sonuna, sanki Vaughan'ın aklından daha başka ölüm yöntemleri geçiyormuş, yanıtlardan bazılarını akla uygun, bazılarım ise çok uç noktada buluyormuş gibi soru işareti konmuştu. Albert Camus'nün içinde öldüğü arabanın solmuş fotoğrafı üstünde inceden inceye oynanmıştı, gösterge tablosu ve ön camın üstüne "burun kemiği", "yumuşak damak" ve "sol elmacık kemiği" yazılmıştı. Ön panelin alt bölümünde bir alan

Camus’nün cinsel organlarına ayrılmıştı, göstergelerin üstü çaprazlama taranmış, sol boşlukta birtakım anahtar sözcüklere yer verilmişti: “Penis ucu,” “testis torbası,” “idrar yolu,” “sağ testis”. Çatlamış ön camı arabanın ezilmiş kaportasına açılıyordu, parçalanmış metaller bir kemer şeklini almış, motoru ve radyatörü kapatmaz hale gelmişti, üstü uzun, V şeklinde benekli beyaz bir renkle kaplanmıştı: “Meni”.

Anketlerin sonunda Vaughan’ın son kurbanları yer alıyordu. Elizabeth Taylor Londra’daki bir otelin önünde şoförünün kullandığı limuzininden iniyor ya da arka koltuğun derinliklerinde kocasının omzunun üstünden bakıp gülümsüyordu.

Vaughan’ın hesapladığı bacak uzunluğu ve yaralanma boyutundaki matematiksel bağıntıyı düşününce film yıldızının baldırlarını ve dizlerini, krom kapı çerçeveleri ve kabin kapaklarını incelemeye başladım. Vaughan’ın ya da onun gönüllü deneklerinin çılgın bir dublör yarışçı gibi garip birtakım pozisyonlarda bu kadının üstüne çıkabileceğini, bindiği arabaların her türlü pornografik ve erotik olasılığın, akla gelebilecek her çeşit cinsel ölümün ve sakatlığın ortaya çıktığı bir araç olabileceğini düşünmeye başladım.

Vaughan dosyayı elimden alıp çantaya kaldırdı.

Trafik iyice tıkanmış, Batı Caddesi’ne çıkan yollar kentten akın akın gelen araçlarla günün ilk yoğun trafiğine yakalanmıştı. Vaughan pencereye yaslanmıştı, parmaklarını, uçlarında kalan son meni kokusunu içine çekmek ister gibi burnuna götürmüştü. Karşı yönden gelen uyarı farları, otoyol boyunca uzanan lambalar, yol üstündeki yerlerin ışıkları tozla kaplı arabasının direksiyonu başında oturan bu avcı adamın yalnız yüzünü aydınlatıyordu. Yanımızdan geçen arabaların sürücülerine bakıp, Vaughan’ın tanımladığı biçimiyle nasıl bir yaşam sürdüklerini hayal etmeye çalıştım. Vaughan için bu insanlar çoktan ölmüştü bile.

Trafik, ölümün bu büyük akşam provasında Batı Caddesi’ndeki kavşağa dek, altı şerit boyunca uzanıyordu. Kırmızı kuyruk lambaları çevremizde ateş böcekleri gibi yanıp sönüyordu. Vaughan direksiyonu hafifçe tutmuş, yüzünde yenilgiye uğramış bir ifadeyle, pusula dolabının havalandırma borusuna sıkışmış kimliği belirsiz orta yaşlı bir kadının solmuş pasaport fotoğrafına bakıyordu. Yolun kenarından yeşil biyeli üniformalarıyla işbaşı yapmaya giden iki yer gösterici kadın geçerken, Vaughan yerinde doğrulup, gözlerini pusuya yatmış bir canininki gibi kararlı bakışlarla kadınların yüzüne dikti.

Vaughan kadınları incelerken, meni lekesi içinde kalmış pantolonuna baktım, insan vücudundan çıkan her türlü sıvıyla lekelenmiş olan bu araba beni heyecanlandırmıştı. Aklıma anketlerdeki fotoğraflar geldi, bu fotoğrafların

benimle Vaughan arasındaki bir cinsel birlikteliğin mantığını gayet iyi tanımladıklarını biliyordum. Uzun bacakları, sıkı kalçaları ve poposu, kanundaki ve göğsündeki yaralı kaslar, iri meme uçları, arabanın içindeki düğmelerin ve panel çıkıntılarının arasında bekleyen sayısız yaralanmayı davet ediyordu. Bütün bu hayali yaralar Vaughan'ın teniyle benim tenimin cinsel birlikteliğine bir örnek oluşturuyordu. Araba kazasının sapkın teknolojisi her türlü sapık harekete olanak tanıyordu. Otoyol boyunca yol alan binlerce aracın onlarcasında, başımızın üstünde göğe yükselen dev uçaklarda, en mütevazı makinelerde ve ticari malzemelerde saklı iyicil bir psikopatoloji bizi ilk kez kendisine çağırıyordu.

Vaughan kornaya basıp sağ şeritte giden sürücüleri, kendisine öteki şerite geçmesi için yol vermeye zorluyordu. Geçer geçmez otoyolun yüksek kenarına kurulmuş süpermarketin park alanına saptı. Endişeli gözlerle bana bakıyordu.

"Zor bir gün geçirdin Ballard. Kendine bir içki al. Seni arabayla biraz gezdireyim."

XV

Vaughan'ın alaycılığının sınırı var mıydı? Bardan döndüğümde Lincoln'ün canıma yaslanmış, torpido gözündeki tütün kutusunda sakladığı esrarla son dört sigarayı sarmaya çalışıyordu. Yüzlerinin sert hatlarından okul öğrencisi olmadıkları anlaşılabilen iki havaalanı fahişesi camdan Vaughan'la tartışıyorlardı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Vaughan aldığım iki şarap şişesini elimden çekip aldı. Sigaraları pusula dolabının üstüne koyup genç kadınlarla konuşmaya devam etti. Anlaşılmaz bir biçimde saat ve ücret üzerinde tartışıyorlardı. Kadınların ve süpermarketin yanından geçip giden arabaların sesini duymazdan gelip, batıdaki çevreyolunun karşısındaki Londra Havaalanından kalkan uçağı, gökyüzünde takımyıldızı gibi kayan büyük yeşil ve kırmızı ışıkları seyrediyordum.

İki kadın arabanın içine bakıp bana şöyle bir göz attılar. Vaughan'ın benim için seçtiği daha uzun boylu olanı aptal bakışlarını başımın üstünde bir yerlere diken bir sarışındı. Plastik çantasıyla beni işaret etti:

"Araba kullanabilecek mi bu?"

"Elbette; birkaç duble içki adama yolunu daha iyi buldurur."

Vaughan şarap şişelerini küçük halterler gibi çevirip kadınları arabaya soktu. Kısa siyah saçları ve bir oğlan çocuğunki gibi daracık kalçaları olan ikinci kız arabanın kapısını açarken Vaughan ona şişelerden birini uzattı. Sonra kızın çenesini kaldırıp elini ağzına soktu. Kızın ağzındaki sakızı çıkarıp karanlığa doğru fırlattı. "Önce şundan kurtulalım; kıçımda balon şişirmeni istemem."

Bana tamamıyla yabancı kontrol düğmelerine alışmaya çalışarak motoru çalıştırdım ve market sahasından çıkıp yan yola saptım. Üstümüzde trafik Batı Caddesi boyunca Londra Havaalanı'na kadar uzanıyordu. Vaughan şarap

şişelerinden birini açıp ön koltukta yanımda oturan sarışına uzattı. Sardığı dört sigaradan ilkini yaktı. Bir dirseğini siyah saçlı kızın baldırları arasına koymuştu, kızın açılan eteğinin altında kara bir kasık bölgesi ortaya çıkmıştı. Şişenin mantarlarını çıkarıp ıslak ağzını kızın beyaz dişlerine dayadı. Dikiz aynasından kızın Vaughan'a karşı koymaya çalıştığını görebiliyordum. Kız, sigaranın dumanını içine çekti, eli Vaughan'ın kasıklarındaydı. Vaughan arkasına uzanıp sıradan bakışlarla kızın küçük hatlarını incelemeye başladı, kızı, karmaşık aletlerle yapılması gereken bir jimnastik hareketinin uyumunu ve sonuçlarını hesaplamaya çalışan bir akrobat gibi baştan aşağı süzmüştü. Sağ eliyle pantolonunun fermuarını açtı, kalçalarını kaldırıp penisini dışarı çıkardı. Kız, bir eliyle Vaughan'ın penisini tuttu, öteki eliyle ben trafik ışıklarında hızla geçerken şarap şişesini kontrol etmeye çalışıyordu. Vaughan yaralı parmaklarıyla kızın bluzunun düğmelerini açtı, kızın küçük göğüsleri ortaya çıktı. Vaughan kızın göğsünü inceliyor, meme ucunu başparmağıyla işaret parmağı arasında tutuyor, bunu elinde sanki tuhaf bir laboratuvar aleti varmış gibi garip bir biçimde sıkarak çekiyordu.

Yirmi metre ötemde arabaların stop lambaları parıldıyordu. Arkamızdaki kuyrukta bekleyen arabalar kornalarını çalıyordu. Farları yanıp sönmeye başlayınca vitesi değiştirip arabayı bir anda hızlandırdım. Vaughan'la kız arka koltukta yuvarlandılar. Arabanın içi yalnızca gösterge ışıkları, sokak lambaları ve yanımızdan geçen arabaların stop lambalarıyla aydınlanıyordu. Vaughan kızın göğüslerini sıkmayı bırakmış, ovuşturmaya başlamıştı. Yara izleriyle dolu dudaklarıyla sigaradan derin bir nefes çekti. Şarap şişesini alıp kızın ağzına dayadı. Kız şarabı yudumlarken, Vaughan kızın bacaklarını kaldırıp ayaklarını koltuğun üstüne çıkardı, sonra penisini baldırlarının arasına sürtmeye başladı; penisini zaman zaman siyah koltuk derisine değdiriyor, sonra kızın topuklarına ve ayak bileğine bastırıyor, sanki hem arabanın hem de bu genç kadının ortak olacağı bir cinsel birleşmeye geçmeden önce bu iki maddenin sürekliliğinden emin olmaya çalışıyordu. Vaughan arka koltuğa uzanmış, sol kolunu kızın başının üstünden geçirerek bu yaylı koltuğun siyah derisini kavrıyordu. Elini bileğiyle dik açı oluşturacak biçimde tutarak krom tavanın geometrisini inceliyor, sağ eliyle kızın baldırlarını ve poposunu okşuyordu. Ayaklarını poposunun altına toplayarak çömelmiş olan kız, bacaklarını açıp küçük kasıklarını ve vulvasını gösterdi. Vaughan, küllükten yükselen sigara dumanı arasında sakin sakin kızın vücudunu inceliyordu.

Vaughan'ın yanındaki kızın küçük, ciddi yüzü yanımızdan gelip geçen arabaların farlarıyla aydınlanıyordu. Arabanın içine yanık reçine kokusu

sinmişti. Başını içerideki yoğun duman yüzünden dönmeye başlamıştı. Bu neredeyse hareketsiz duran araç kuyruklarının ötesinde bir yerlerde şıkır şıkır parlayan havaalanı vardı, ama ben arabayı orta şeride doğru sürmekten başka bir şey yapamıyordum. Yanımdaki sarışın kadın şarap şişesinden bir yudum almamı önerdi. İstemediğimi söyleyince başını omzuma yaslayıp direksiyonla oynamaya başladı. Elini baldırımda hissedince kolumu boynuna doladım.

Yeniden duruncaya kadar bekledim, sonra dikiz aynasını arka koltuğu görebileceğim şekilde ayarladım. Kız dizlerini omuzlarına dek yukarı kaldırmış, mekanik bir biçimde ikinci sigarasını içiyordu, Vaughan başparmağını kızın vajinasına, işaret parmağını rektumuna sokmuştu.

Sol eliyle kızın göğsünü tutup meme ucunu yüzük ve işaret parmaklarıyla küçük bir koltuk değneğini tutar gibi destekliyordu. Kızın bedenindeki bu parçaları elinden bırakmadan, kızın elini penisinin üstüne koyarak kalçalarını öne arkaya hareket ettirmeye başladı. Kız, Vaughan'ın parmaklarını vulvasından çıkarmaya çalışınca, Vaughan kızın elini dirseğiyle indirip parmaklarını sıkı sıkı kızın içinde tutmaya devam etti. Bacaklarını uzatıp, kalçaları yolcu koltuğunun kenarına gelecek şekilde döndü. Sol dirseğine dayanarak kızın eliyle oynamaya devam etti, ileri düzeyde bir arabanın tasarım ve elektronik yapısını, hız ve yönünü kullanan bir dizi pozisyonla şiddetli bir dans sahneliyormuş gibiydi.

Seks ve teknolojinin bu birlikteliği, havaalanına ayrılan üstgeçidi geçip kuzeye uzanan şeritte yol almaya başladığımızda doyum noktasına ulaştı. Araba uzun süre sonra ilk kez saatte otuz beş kilometreye ulaştığında Vaughan parmaklarını kızın vulvası ve anüsünden çıkarıp kalçalarını çevirdi ve penisini kızın vajinasına soktu. Arabalar üstümüzdeki geçitte art arda yol alırken tepemizde cadde ışıkları parıldıyordu. Dikiz aynasında hâlâ Vaughan'la kızı görebiliyordum, bedenleri, arkadaki arabanın Lincoln'ün siyah gövdesine ve içerideki metallerin yüzlerce noktasına yansıyan ışığıyla aydınlanıyordu. Krom kül tablasında kızın sol göğsünü ve uyarılmış meme ucunu görebiliyordum. Cam oluğunun altındaki deri bölümde Vaughan'ın baldırları ve kızın karnı garip bir anatomik birleşim oluşturuyordu. Vaughan kadının iki bacağını yana açarak üstüne oturttu, penisini yeniden vajinasına soktu. Vaughan'la bu genç kadın arasında geçen cinsel birleşmenin hız göstergesi, saat ve devir sayacına yansıyan üçlü görüntüsü, ışıklı göstergelerin oyuklarında gerçekleşiyor, etkisi hız göstergesinin ibresi hareket ettikçe kayboluyordu. Ön panelin çıkıntıları ve direksiyon kolonuna kızın inip kalkan poposunun düzinelerce imgesi yansıyordu. Arabayı üstgeçidin geniş alanında saatte seksen kilometre hızla sürerken, Vaughan eğilip genç kadını arkamızdaki arabaların farlarından vuran

ışığa doğru kaldırdı. Kadının dik göğüsleri, hızı gittikçe artan arabanın krom ve camlı parçalarına yansıyordu. Üstgeçide yüz metrelik aralarla yerleştirilmiş olan lambaların her birinin önünden geçerken Vaughan'ın leğen kemiği çevresindeki kaslar gerilip gevşiyordu. Bu lambalardan her birine yaklaşırken Vaughan kalçalarını kıza doğru ittiriyor, penisini vajinasına sokuyor, sarı ışık arabanın içine dolarken elleriyle kızın poposunu iki yana çekip anüsünü meydana çıkarıyordu. Üstgeçidin çıkışına geldik. Stop lambalarından süzülen kırmızı ışıklar karanlık havayı alevlendiriyor, Vaughan'la genç kadını pembeye boyuyordu.

Arabayı kontrolden çıkarmamaya çalışarak rampadan inip kavşağa yaklaştım. Vaughan'ın kasılmalarının temposu değişmişti, genç kadını üstüne yatırmış, bacaklarını bacaklarına yapıştırmıştı. Arka koltukta çaprazlamasına uzanıyorlardı, Vaughan kadının önce sol, sonra sağ meme ucunu ağzına alıyor, parmağını anüsüne götürüp yanımızdan geçen arabaların sıklığına göre rektumunu okşuyor, kendi hareketlerini arabanın tavanında oynaşan ışığa uydurmaya çalışıyordu. Başını omzuma koymuş olan sarışın kızı ittim. Arkamda süren cinsel eylemi arabayı sürüş biçimimle denetim altına alabileceğimi fark etmiştim. Vaughan yol kenarında yanından geçtiğimiz her şeye oyun oynar gibi farklı tepkiler gösteriyordu. Londra Havaalanından ayrılıp otoyoldan kente doğru yol alırken Vaughan'ın hareketleri hızlandı, sanki beyninin içinde bir radar aleti yüksek ofis blokları yüzünden parazitleniyormuş gibi kızın poposunu elleriyle aşağı yukarı indirip kaldırıyordu. Orgazmın sonunda koltuğumun neredeyse tam arkasında duruyordu, bacaklarını iki yana açmış, başını arka koltuğa yaslamıştı, kızı kalçalarının üstünde taşırken poposunu ileri geri oynatıyordu.

Yarım saat sonra havaalanına dönüp arabayı Okyanus Terminali'nin karşısındaki kat otoparkının karanlık bir köşesine park ettim. Kız, sonunda arabanın arka koltuğunda bitkin bir halde uzanan Vaughan'ın üstünden kalkmayı başardı. Beceriksiz hareketlerle üstünü başını düzeltti, bir yandan da Vaughan'la ön koltukta oturan mahmur sarışına söyleniyordu. Vaughan'ın menisi kızın sol bacağından arabanın siyah deri koltuğuna akıyordu. Fildişi renkli küçük kürecikler koltuğun eğimlerinden ortasına doğru süzülüyordu.

Arabadan inip kadınlara paralarını ödedim. Neon ışıklı salonlara doğru uzaklaşırlarken arabanın yanında bekledim. Vaughan otoparkın terasına bakıyor, gözleri kendisiyle siyah saçlı kızın arasında olup bitenleri anlamaya çalışır gibi eğimli katları izliyordu.

Vaughan sonraları araba kazalarının olasılıklarını genç fahişenin bedeninin

sınırlarını ortaya çıkardığı aynı sakinlik ve sevecenlikle keşfetmeyi öğrendi. Sık sık, Vaughan'ın çarpışma sırasında gerçekleşen ölümlerin fotoğraflarını inceleyişini, insanların yanmış yüzlerine korkunç bir endişeyle bakışını, yaraların ve yaralı bedenlerin çatlamış ön cam ve panellerle birleşme parametrelerini hesaplayışını izliyordum. Bu yaralanma biçimlerini kendi sürüş şeklinde de taklit ediyor, havaalanından topladığı genç kadınlara aynı serinkanlılıkla bakıyordu. Bu kadınların bedenlerini kullanarak kaza kurbanlarının biçimsiz anatomilerini yineliyor, kızların kollarını omuzlarından aksi yöne kibarca büküyor, dizlerini göğsüne bastırıyor, tepkilerini görmek için sabırsızlanıyordu.

XVI

Bütün dünya yara çiçekleri açmaya başlamıştı. Film stüdyolarındaki ofisimin penceresinden park alanının ortasında, arabasının içinde oturan Vaughan'ı seyrediyordum. İnsanlar arabalarını Vaughan'ın tozla kaplı limuzininin çevresinden tek tek alarak evlerine dönüyorlardı. Vaughan stüdyoya bir saat önce gelmişti. Renata bana Vaughan'ı gösterdikten sonra bir süre onu görmezden gelmeyi başarmıştım, ama park alanındaki bütün öteki arabaların birer birer eksilmesi bütün dikkatimi alanın tam ortasında tek başına duran bu arabaya yöneltmişti. Vaughan, Yol Araştırmaları Laboratuvarı'na gittiğimiz günden sonraki üç gün boyunca her öğleden sonra stüdyoya gelmişti -görünüşte Seagrave'i görmeye geliyordu, ama asıl amacı onu film yıldızıyla tanıştırmamı sağlamaktı. Bir önceki gün Batı Cadddesi'ndeki bir benzin istasyonunda karşılaştığımızda ona yardım etmeyi kabul ettim, Vaughan'ı başımdan atmanın hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Artık beni bütün gün boyunca hiçbir çaba harcamadan izleyebiliyor, havaalanı girişlerinde, benzin istasyonlarının ön sahalarında saatlerce bekliyordu, kimi zaman bilmeden onun yoluna çıktığımı düşünmeye başlamıştım.

Vaughan'ın varlığı arabayı kullanışımı da etkiliyordu, sanki ikinci bir kaza geçirmeyi, ama bu kez bunun Vaughan'ın gözleri önünde olmasını bekliyordum. Havaalanından kalkan dev uçaklar bile bedenimi yaralayacak heyecan ve erotizm, ceza ve arzu araçlarıydı. Otoyollardaki yoğun trafik havayı boğuyordu, neredeyse bu araçları egzoz kaplı asfalt yola detaylı bir psikolojik testin bir parçası olarak Vaughan'ın çektiğine inanıyordum.

Renata ofisten ayrılınca Vaughan arabasından indi. Park alanını geçip ofise girişini seyrettim, neden beni seçtiğini merak ediyordum - çarpışma noktasına uzanan bir yol boyunca, Vaughan ya da onun seçtiği bir kurbanla birlikte hedef konumunda bir araba sürdüğümü görebiliyordum.

Vaughan dışarıdaki ofislerden geçerken, arabaların radyatör panjurlarının ve ön cam montajlarının satış için büyütülmüş fotoğraflarına göz atıyordu. Üstünde arabayı ben kullandığım gün sevişirken giydiği aynı eski kot pantolonu vardı. Alt dudağında, ısırıp koparmaktan küçük bir yara oluşmuştu. Garip bir biçimde büyülenmiş gözlerim bu minicik deliğe takılmıştı, Vaughan'ın benim üzerimde kısmen yüzündeki ve göğsündeki yara izlerine kazınmış, kaza sayesinde kazanılmış cinsel egemenliğinin farkındaydım.

"Vaughan, sıkıldım artık. Bu ofise girip çıkmak bile çok zor, bir de hemen hemen hiç tanımadığım bir yapımcının peşinden koştuğum düşünülürse... Her neyse, bu kadının senin anketlerinden birini doldurma olasılığı yüzde sıfır."

"Bırak da ben vereyim."

"Biliyorum, onu büyüleyebilirsin, ama..."

Vaughan bana arkasını dönmüştü, kırık azı dişiyle yarasını deşiyordu. Bedenimin ve beynimin isteği dışında hareket eden ellerimi, beline nasıl sarılacağımı bilemeden havaya kaldırmıştım. Vaughan bana yüzünü döndü, yaralı ağzında onu yeni çekeceği televizyon dizisi için yetenek sınavından geçiriyormuşum gibi yüzüne kondurduğu sakinleştirici bir gülümseme vardı. Afallamış ve imalı bir ses tonuyla konuşuyordu, sanki içtiği esrardan beyni bulanmıştı: "Ballard, bu kadın şimdiye dek test ettiğim bütün deneklerin fantezilerinde bir numara çıktı. Zamanımız kısıtlı, ama sen kendine kafayı öylesine takmışsın ki, bunu göremiyorsun bile. Bu kadının tepkilerine ihtiyacım var."

"Vaughan, kadının bir araba kazasında ölmesi çok küçük bir olasılık. Kıyamete kadar peşinden koşacak değilsin ya!"

Vaughan'ın arkasında dururken, poposunun arasına giren kotuna baktım, bu araba tamponları ve ön cam parçalarını gösteren fotoğrafların bir anda arabaya dönüşmesini, Vaughan'ın bedenini, başıboş bir köpek gibi ellerimin arasına alabilmeyi ve bu olasılıklar arasında yaralarını bir bir iyileştirmeyi diledim. Radyatör panjurlarının ve ön panel parçalarının Vaughan'la benim çevremi sardığını hayal ettim, ben Vaughan'ın kemerini açıp kotunu aşağı indiriyordum, arka tamponun en güzel parçalarından biri Vaughan'ın rektumuna giriyor, penisim iyicil bir teknolojinin tüm olasılıklarına kavuşuyordu.

"Vaughan..."

Film yıldızını bir arabaya yaslanırken gösteren bir reklam fotoğrafına bakıyordu. Kurşunkalemlerinden birini almış, film yıldızının bedeninin bazı bölgelerini tarıyor, koltuk altlarını ve göğüs yarığını daire içine alıyordu. Sigarasını kül tablasının kenarında unutmuş, kör gibi fotoğraflara bakıyordu.

Vücudundan rektumdan gelen sümüksü bir akıntı ve motor soğutucusu karışımı rutubetli bir koku yükseliyordu. Kalemle resmin üstünde derin oyuklar açmaya başladı. Taralı alanlar gittikçe vahşi bir hal alan darbeleriyle delik deşik olmuş, kalemin kırılan ucu resmin arkasındaki kartonu delmişti. Arabanın içinde çeşitli noktaları işaretliyor, kalemi direksiyon ve ön panel alanlarına batırıp çıkarıyordu.

"Vaughan!" Kolumu omzuna attım. Bedeni her an doyuma ulaşacakmış gibi titriyordu, sol elini karate yapar gibi tutarak kasıklarına götürmüştü, sağ eliyle fotoğraflara dokunurken, sol eliyle pantolonunun üzerinden uyarılmış penisini kurcalıyor, sanki canını acıtmaya çalışıyordu.

Vaughan zar zor kendine gelip koluma yaslandı. Gözlerini film yıldızının, üstü onun ölümü için yakıştırdığı çarpma noktaları ve yaralarla kaplı sakat fotoğraflarına dikmişti.

Kolumu tedirginlikle Vaughan'ın omzundan indirdim. Kaslı karnı yara izleriyle kafes gibi işlenmişti. Kalçasının sağında yara izleri, parmaklarımın uzanmasını bekleyen bir girinti, yıllar önce olup unutulmuş bir araba kazasında damgalanmış bir şablon oluşturmuştu.

Boğazımdaki balgamı kontrolüm altına alarak bel çukurunda belli belirsiz bir daire oluşturan beş çıkıntıyı gösterdim. Parmaklarını teninin yalnızca birkaç santim ötesine uzandığında Vaughan hiç tepki vermeden beni izliyordu. Göğsü ve karnı yara izi içindeydi. Sağ meme ucu parçalanmış, sonra biçimsizce yeniden kaynamıştı ve her an dimdikti.

Akşam karanlığında otoparka doğru yürüyorduk. Kuzeye uzanan otoyol boyunca trafik, ölmek üzere olan birinin atardamarlarındaki kan gibi ağır ağır akıyordu. Boş otoparkta Vaughan'ın Lincoln'ünün önüne iki araba park edilmişti; biri devriye arabasıydı, öteki Catherine'in beyaz spor arabasıydı. Polislerden biri Lincoln'ün tozlu camlarından içeriye bakmaya çalışıyordu. Ötekisi Catherine'in arabasının yanında durmuş onu sorguluyordu.

Polisler Vaughan'ı fark edince onu yanlarına çağırdılar. Vaughan'a duyduğum eşcinsel ilgiden dolayı beni sorguya çekeceklerini sanıp suçlu suçlu arkamı döndüm.

Polisler Vaughan'la konuşurken Catherine yanıma geldi.

"Havaalanının yakınlarında bir kaza olmuş, Vaughan'dan şüpheleniyorlar. Bir yayaya çarpmışlar; polisler adamın kasten ezildiğini düşünüyor."

"Vaughan yayalarla ilgilenmiyor."

Polisler duymak istediklerini duymuş gibi arabalarına döndüler. Vaughan

başını bir periskop gibi havaya dikmiş, zihinlerinin yüzeyinde bir şeyler tarar gibi polislerin ardından bakıyordu.

Vaughan'ın yanına giderken Catherine, "Vaughan'ı sen bırakırsan daha iyi olacak." dedi. "Ben arkanızdan gelirim. Senin araban nerede?"

"Evde. Bu trafikte çıkmayı gözüm yemedi."

"Ben de sizinle geleyim." Catherine, dalgıç gözlüğünün ardından bakar gibi gözlerini kısmış beni inceliyordu. "Arabayı sürebileceğinden emin misin?"

Vaughan beni beklerken uzanıp arabanın arka koltuğundan beyaz bir süveter aldı. Deri ceketini çıkartırken üstüne vuran ışık, sol koltuk altından kasıklarına kadar göğsünde ve karnında bir takım yıldızı gibi uzanan beyaz yara izlerini ortaya çıkardı. Karmakarışık sevişmelerden, arabaların ön ve arka koltuklarında gerçekleşen garip birtakım pozisyonlardan kalma el izleri sanki ileride benim zevk almamı sağlamak için bedeninde özellikle yer etmişti, ben de aramızda geçecek her türlü sapkın anal ve oral pozisyonda Vaughan'ın bedenindeki bu el izlerinin bir bir üstünden gidecektim.

XVII

Korkunç bir trafiğe yakalanmıştık. Otoyolla Batı Caddesi'nin kesiştiği kavşaktan üstgeçide çıkan rampaya kadar bütün şeritler araçlarla tıka basa doluydu, Londra'nın batısındaki banliyö kasabalarının üstünde batmakta olan güneşin ışınları arabaların ön camlarına vurarak çeşitli renklere ayrışıyordu. Stop lambaları akşam karanlığında parlıyor, kocaman bir havuza benzeyen selüloz boyalı kaportaları kırmızıya boyuyordu. Vaughan yolcu koltuğunda oturmuş, kolunu camdan dışarı sarkıtmıştı. Can sıkıntısıyla kapıyı yumrukluyordu. Sağımızda iki katlı bir havayolu otobüsü insan yüzleriyle kaplanmış bir duvar gibi yükseliyordu. Camlardan bakan yolcular, kromatoryum odalarında yakılmayı bekleyen yan yana dizilmiş ölüleri andırıyorlardı. Yirminci yüzyılın içinde yaşadığımız gezegeninin, daha çok mutluluk verici bir yıldızın yörüngesine oturtmaya yetecek enerjisi, bu kıpırtısız anı yaşayarak tüketiliyordu.

Üstgeçidin yan şeridinden bir polis arabası hızla yokuş aşağı indi, farları yanıp sönüyor, tepesindeki mavi ışık karanlığı bir kırbaç gibi döverek fırıl fırıl dönüyordu. İleride, çıkış şeridinin ucunda iki polis kaldırıma çıkmış, trafiği yönlendirmeye çalışıyordu. Kaldırımın kenarına yerleştirilen üç ayaklı tabelalar belirli aralıklarla "Yavaş... Yavaş... Kaza... Kaza..." uyarısı yapıyordu. On dakika sonra, üstgeçidin doğu ucuna ulaştığımızda, altımızda kalan kaza alanını görebiliyorduk. Arabalar polis arabalarının ışıklarıyla aydınlanan bir alanın çevresinden dolaşıyordu.

Üstgeçidin doğu rampasıyla Batı Caddesi'nin kesiştiği kavşakta üç araba birbiriyle çarpışmıştı. Bir polis arabası, iki ambulans, bir de çekici arabaların çevresini sarmıştı. İtfaiyeciler ve polisler, ellerindeki oksiasetilen lambalarını kapılara ve panolara tutarak araçları inceliyorlardı. İnsanlar kaldırımlarda ve Batı Caddesi üzerindeki yaya geçidinin metal korkuluklarında dirsek dirseğe

toplanmaya başlamışlardı. Kaza yapan arabalardan en küçüğü sarı bir İtalyan spor arabaydı, bu araba dingil aralığı uzatılmış siyah bir limuzin tarafından neredeyse yok edilmiş, refüje savrulmuştu. Limuzin beton alandan kendi şeridine dönmüş, radyatör ve yan tekerlek bölmesini bir yön tabelasının metal direğine çarpmıştı, sonra da Batı Caddesi'nden gelip üstgeçide giren bir taksiyle çarpışmıştı. Limuzine arkadan çarpıp yuvarlanan taksi yan yatmış, yolcu bölmesiyle kaporta arasında on beş derecelik bir açı oluşmuştu. Spor araba refüjde ters dönmüş yatıyordu. Bir grup polis ve itfaiyeci arabayı yan yatırmaya, ezilen arabanın içinde bulunan iki kişiyi çıkarmaya çalışıyordu.

Taksinin yanında üç yolcu göğüslerini ve bacaklarını örten birer battaniyenin altında yatıyordu. İlkyardım görevlileri orta yaşlı sürücüyle ilgileniyorlardı, adam arabasının arka tamponuna yaslanmıştı, yüzü ve giysileri, sanki cildinde garip birtakım yaralar varmış gibi kan damlalarıyla kaplanmıştı. Limuzinin yolcuları hâlâ arabanın içinde oturuyorlardı, içerideki cam kim olduklarının anlaşılmasını engelliyordu.

Art arda sıralanmış arabaların yanından geçtik. Catherine kendini ön koltukta yarı yarıya gizlemişti. Ciddi bakışlarla, sıradan inlenin üstünde karmaşık, silahlı bir kavgadaki koreografik kodlar, bir suikast girişiminin resmi gibi duran patinaj izlerini ve kanla karışık yağ birikintilerini izliyordu. Vaughan'sa camdan dışarı sarkmıştı, kollarıyla yaralılardan birini kavrayacakmış gibiydi. Arka koltuktaki bir oyukta ya da çantada bir fotoğraf makinesi bulmuş, hemen boynuna asmıştı. Üç arabayı da sırayla inceliyor, sanki gözleri ve ağzının kenarındaki beyaz yara izleriyle bütün detayların fotoğrafını çekiyor, yamulmuş tamponları ve kırılmış kemikleri anlık sırıtmalara ve garip ifadelere hapsediyordu. Belki de tanıştığımızdan beri ilk kez bu kadar huzurluydu.

Üçüncü bir ambulans siren çalarak karşı şeritten geldi. Motosikletli bir polis önümüze geçti, yavaşlayıp durdu ve ambulansa yol vermem için bana işaret etti. Arabayı durdurup kontağı kapattım, Catherine'in omzunun üstünden bu korkutucu manzarayı seyrediyordum. Çarpılmış limuzin yüz metre ötemizdeydi, genç şoförünün bedeni hâlâ arabanın yanında yerde uzanıyordu. Polislerden biri adamın yüzünü ve saçlarını bir duvak gibi kaplayan kan gölüne bakıyordu. Üç teknisyen ellerindeki kesici aletler ve levyelerle limuzinin arka kapılarını açmaya çalışıyordu. Kilitlenmiş kapıları söküp arka bölmeye hapsolan yolcuları dışarı çıkardılar.

Elli yaşlarında, siyah paltolu ve kırmızı suratlı bir adamla adamdan daha genç, solgun, kansız bir yüzü olan bir kadın arka koltukta hâlâ dimdik oturuyorlardı. Başlarını öne uzatmış, bir kabul törenindeki iki asilzade gibi polislere ve

yüzlerce seyirciye bakıyorlardı. Bir polis uzanıp bacaklarının üstündeki örtüyü çekti, genç kadının çıplak bacaklarını ve adamın görüldüğü kadarıyla bilekten kırılmış taraklı ayaklarını ortaya çıkaran bu tek hamle bütün manzarayı bir anda değiştirdi. Kadının eteği beline çıkmıştı, baldırları sanki özellikle bacak aralarını gösteriyormuş gibi aralanmıştı. Kadın, sol eliyle pencere bandını tutuyordu, beyaz eldivenleri küçük parmaklarının kanıyla lekelenmişti. Polise, en mahrem yerlerine dokunmasını istediği bir saraylının önünde yarı çıplak duran bir kraliçe gibi belli belirsiz gülümsedi. Yanındaki adamın paltosu iki yana açılmıştı, siyah pantolonu ve ayakkabıları görünüyordu. Sağ kalçasını tango öğreten bir dans öğretmeni gibi ileri uzatmıştı. Tek eliyle aranarak kadına doğru dönerken, koltuktan kaydı, bilekleri deri valizlere ve cam kırıklarına çarptı.

Trafik yeniden ilerlemeye başladı. Kontağı açıp arabayı hareket ettirdim. Vaughan fotoğraf makinesini gözüne yaklaştırdı, bir ambulans görevlisi makineyi elinden almaya çalışınca hemen aşağı indirdi. Yaya geçidinin altından geçtik. Vaughan, arabadan iyice sarkıp yaya geçidinin demir korkuluklarına yaslanan bacaklara baktı, sonra arabanın kapısını açıp dışarı atladı.

Ben Lincoln'ü kenara çekerken Vaughan arabaların arasından girip çıkarak yaya geçidine doğru koşuyordu.

Vaughan'ın arkasından kaza yerine döndük. Üstgeçitten aşağı inen arabaların camlarına yüzlerce insan yüzü yaslanmıştı. Seyirciler kaldırımlarda ve refüjlerde, otoyolun yakınındaki alışveriş alanını evlerden ayıran tel örgülerin önünde, üç sıra halinde dizilmişlerdi. Polis, bu muazzam kalabalığı dağıtmak için hiçbir çaba harcamıyordu. Bir grup teknisyen spor arabanın, içerideki yolcuların üstüne çöken metal tavanını sökmeye çalışıyordu. Taksideki yolcular sedyelerle ambulansa taşınmışlardı. Limuzinin şoförü ölmüş, üstü bir battaniyeyle örtülmüştü, bu arada bir doktorla iki ambulans görevlisi limuzinin arkasına binmişlerdi.

Çevremdeki kalabalığa bakındım. Çok sayıda çocuk vardı, kimi ne olup bittiğini daha rahat görebilmeleri için anne babalarının omuzlarına oturtulmuştu. Polislerin arabasının durmadan dönen lambasından çıkan ışık insanların yüzüne yansıyordu. Tel örgülere tırmanmaya başladık. Seyircilerin hiçbirinden tepki gelmedi. Safkan at almaya giden insanların sakin ve ilgili tavırlarıyla kaza yerine bakıyorlardı. Sakin duruşlarında ortak bir anlayış seziliyordu, sanki limuzinin radyatör panjurlarının ve taksinin kaportasının parçalanmasının ve ön camda oluşan çatlakların öneminin bütünüyle farkındaydılar.

Kovboy giysileri içinde on üç yaşlarında bir erkek çocuk Catherine'le arama girmeye uğraşıyordu. Hiç durmadan ağzındaki sakızı çiğniyor, son taksi

yolcularının da sedyeyle ambulansa kaldırılışını seyrediyordu. Elinde süpürge olan bir polis spor arabanın yanında kanla kaplı asfalta kireç döküyordu. Kirece bulanan pıhtıları, bu yaralanmalardaki insan boyutunu kavramaktan korkarcasına dikkatle refüje doğru süpürüyordu.

İnsanlar alışveriş alanından çıkmış bulunduğumuz alana toplanıyorlardı. Tel örgüdeki bir yarıktan içeri giriyorlardı. Limuzindeki iki yolcunun kırılan kapıdan çıkarılışlarını izliyorduk. Genç kadın arka koltuğa uzanmış yatarken hepimizin aklından en canlı cinsel fanteziler, kanla kaplı kaşıkları üzerinde beğeni ve ilgiyle gerçekleştirilen hayali pozisyonlar geçiyordu; kadını seyredenlerden her biri öne çıkıp limuzinin kırılmış arka bölmesine giriyor, penisini kadının vajinasına sokarak şiddet ve arzunun birlikteliğinden doğacak sonsuz nesillerin tohumlarını atıyordu.

Batı Caddesi boyunca, üstgeçidin bütün şeritlerinde trafik kaza yüzünden tıkanmıştı. Bu felce uğramış kasırganın tam ortasında kalmıştım, kendimi inanılmaz derecede rahatlamış hissediyordum, sanki çevremdeki araçlara duyduğum saplantılı ilgim sonunda bitivermişti.

Vaughan, aksine, kazaya olan ilgisini kaybetmiş gibiydi. Fotoğraf makinesini başının üstüne kaldırmış, kalabalığı yararak geçitten aşağı iniyordu. Son altı basamaktan atlayıp yorgun polislerin arasından geçerken Catherine onu izliyordu. Koluma sıkı sıkı yapışmış, gözlerini benimkilerden kaçırarak Vaughan'ın yaralı yüzüne bakıyordu, Vaughan'a duyduğu ilgi beni ne şaşırttı ne de üzdü. Üçümüzün de bu kazadan payımıza düşeni alacağımızı, bulduğumuz olasılıkları kendi yaşamımızda hayata geçireceğimizi çoktan anlamıştım. Kendi bedenim ve Vaughan'ın bedeninde birbirimize ilk sarıldığımızda dokunacağımız yara izlerini, arkamızdaki kazada hayatta kalmayı başaran insanların bedenindeki yaraları ve gelecekteki cinselliklerini belirleyecek bütün olası temas noktalarını gözümün önüne getiriyordum.

*

Son ambulans da siren çalarak uzaklaştı. Seyirciler arabalarına biniyor, tel örgüdeki yarıktan geçip üstgeçide tırmanıyorlardı. Önümüzden deri ceket giymiş bir kız geçti, yanındaki genç adam kolunu kızın beline dolamıştı. Adam elinin tersiyle kızın göğsüne dokunuyor, parmak eklemleriyle meme ucunu okşuyordu. Genç çift flamalarla kaplı sarı bir kumsal arabasına binip korna öttürerek uzaklaştılar. Kamyon şoförlerinin giydiği türden bir ceket giymiş iri yarı bir adam karısını poposundan ittirerek kadının yukarı tırmanmasına yardım

ediyordu. Bu sapkın cinsellik öğeleri havayı bütünüyle kaplamıştı, bizi cinselliğimizi arkadaşlarımızla ve yabancılarla kutlamaya zorlayan bir ayinden dönen cemaat üyeleri gibiydik, tanık olduğumuz bu kanlı veda yemeğini tanımadığımız insanlarla paylaşmak üzere gecenin karanlığına doğru yol alıyorduk.

Catherine, Lincoln'ün arka kaporta paneline dayanmıştı; arabanın krom kuyruğu bacaklarının arasına geçmişti. Yüzünü benden uzağa çevirmişti.

"Kullanabilecek misin? İyisin, değil mi?"

Bacaklarımı iki yana açmış, ellerimle göğüs kemiğimi tutarak, projektörlerle aydınlatılmış havayı içime çekiyordum. Göğsüme ve dizlerime saplanan ağrılarla yaralarımı yeniden hissetmeye başlamıştım. Ellerimle yara izlerimi, bedenime şiddetli ve sıcak bir acı veren o yumuşak başkalaşımları yokluyordum. Bedenim, kendisini ilk kez ölümün kıyısına getiren kapanmış yaralarının üstüne uzanarak keyif yapmaya kalkan hayata döndürülmüş bir adamınki gibi tam da bu noktalarda için için yanmaya başlamıştı.

Lincoln'ün sol ön tekerleğinin yanında diz çöktüm. Siyah jelatin gibi bir madde tamponu ve tekerlek kutusunu kaplamış, lastiğin çamurlu jantlarını lekelemişti. Parmaklarımla bu yapışkan kalıntılara dokundum. Jant kapağında derin bir çöküntü oluşmuştu, iki yıl önce caddede deli gibi koşarken önüme fırlayan bir kurt köpeği arabama çarptığında, benzer çöküntüler benim arabamda da oluşmuştu. Yüz metre ötede durup arabadan inmiştim. Köpeğe çarptığım yere geldiğimde iki kız öğrencinin can çekişen köpeğin önünde avuçlarına kusmakta olduklarını görmüştüm.

Kan lekelerini gösterdim. "Bir köpeğe çarpmışsın herhalde; polis kanı incelemek isterse arabam alıkoyabilirler."

Vaughan yanıma çömelip başını bilgece sallayarak kan lekelerini inceledi. "Haklısın Ballard, havaalanında bütün gece açık bir araba yıkama servisi olacaktı."

Kapıyı açıp binmemi bekledi, sabit bakışlarında düşmanlıktan eser yoktu, sanki gördüğümüz kaza onu sakinleştirmiş ve rahatlatmıştı. Direksiyona geçtim, Vaughan'ın arabanın çevresinden dolanıp yanıma oturmasını bekledim, ama Vaughan arka kapıyı açıp Catherine'in yanına oturdu.

Yola koyulduk, bu kez yanımdaki koltukta Vaughan'ın fotoğraf makinesi duruyordu. Catherine'in bedenindeki en hassas salgı veren yüzeyler sessiz sedasız ilk kimyasalları boşaltmaya başladığında, makinede saklı acı ve heyecan dolu anılar kendilerini karanlık makaraya damıtıyordu.

Havaalanının batısına doğru yol alıyorduk. Dikiz aynasından Catherine'i

izliyordum. Arka koltuğun ortasında dirseklerini dizlerine dayamış oturuyor, omzumun üstünden otoyolda yanından hızla geçtiğimiz ışıkları seyrediyordu. Trafik ışıklarında ilk kez durduğumuzda Catherine'e baktım, bana güven verici bir tavırla gülümsedi. Vaughan Catherine'in arkasında canı sıkılmış bir gangster gibi oturuyordu, sol dizini Catherine'in baldırına dayamıştı. Bir eliyle dalgın dalgın kasıklarını kaşıyordu. Gözlerini Catherine'in ensesine dikmiş, yanaklarıyla omzu arasındaki bölgeyi inceliyordu. Catherine'in hayal kırıcı bulduğu her şeyi manyak bir ruh haliyle kendinde toplayan Vaughan'ı seçebileceği düşüncesi bana bütünüyle mantıklı görünüyordu. Tanık olduğumuz zincirleme kaza onun zihninde de benimkiyle aynı tuzakları ortaya çıkarmıştı.

Havaalanının güneybatı girişinden servis alanına saptım. Çevre yoluyla Batı Caddesi'ne çıkan yan yollar arasındaki bu yarımada araba kiralama şirketlerinin, bütün gece açık kalan kafeteryaların, ofis bloklarının ve benzin istasyonlarının bulunduğu bir alandı. Uçakların ve bakım araçlarının ışıkları ve Batı Caddesi'yle üstgeçit boyunca yol alan araçların farları akşam karanlığını aydınlatıyordu. Catherine'in yüzüne vuran bu sinir bozucu ışıklar, onu bu yaz dönümü kâbusunun bir parçası, elektrikli havanın gerçek bir yaratığı haline getiriyordu.

Otomatik yıkama gişesinin önünde bir dizi araba sırasını bekliyordu. Üç plastik silindir karanlıkta istasyonda park edilmiş bir taksinin yanlarını ve tavanını dövüyor, metal jantlardan köpüklü sular akıyordu. Elli metre ötede, iki gece bekçisi boş yakıt pompalarının yanındaki cam bölmede oturuyor, transistorlu bir radyo dinleyerek mizah dergilerini okuyorlardı. Köpüklü sular taksinin camlarını kaplıyor, şoförle yanında oturan karısı görünmez ve gizemli birer mankene dönüşüyordu.

Önümüzdeki araba birkaç metre ilerledi. Stop lambaları Lincoln'ün içini aydınlatıyor, bizi pembe bir ışığa boğuyordu. Dikiz aynasından Catherine'in arkasına yaslanmış olduğunu gördüm. Omzunu sıkıca Vaughan'ın omzuna dayamış, gözlerini Vaughan'ın meme uçlarının çevresinde ışıklı noktalar gibi parlayan yara izlerine dikmişti.

Lincoln'ü biraz daha ileri aldım. Arkamda yoğun bir karanlık ve sessizlik, yoğunlaşmış bir evren hüküm sürüyordu. Vaughan'ın eli bir yüzeyin üzerinde geziniyordu. Arabanın radyo antenini düzeltiyormuş gibi yaptım. Üstgeçidin altında, benim içinde bulunduğum durumun tam tersi şekilde meydana gelen kaza ve silindirlerin sarsıntısı tepkilerimi benim yerime şekillendiriyordu. Sinir uçlarımdan çok zihnimi etkileyen daha heyecanlı yeni bir şiddetin olanakları, dirseğimi dayadığım pencere kenarının parlak metalinde ve Lincoln'ün içine

çökmüş kaporta kapağında yansıyordu. Catherine'in daha önce hayalimde çok kez canlandırdığım, ama hiçbir zaman tanık olmadığım sadakatsizliklerini ve kaçamaklarını hatırladım.

Görevlilerden biri gişeden ayrılıp yağlama alanındaki sigara makinelerine doğru yürüdü. Adamın ıslak betona vuran gölgesi, otoyoldan geçen arabaların ışıklarıyla aydınlanıyordu. Önümüzdeki arabanın metal jantlarından sular süzülüyordu. Köpükler, arabanın kaportası ve ön camına çarparak içindeki bir erkek iki bayan uçak görevlisini görünmez yapıyordu.

Arkamı döndüğümde Vaughan'ın karımın sağ göğsünü avcunun içine aldığını gördüm.

Dikkatimi kontrol düğmeleri üzerinde yoğunlaştırarak arabayı önümdeki boş alana çektim. Silindirlerden son su damlaları süzülüyordu. Pencereyi açıp ceplerimde bozuk para aramaya başladım. Catherine'in göğsü Vaughan'ın elinde üstten dışarı taşıyordu, meme ucu Vaughan'ın parmakları arasında bir ordu oluşturacak sayıda istekli adamın ağzını, sayısız lezbiyen sekreterin dudaklarını besleyecekmiş gibi kabarmıştı. Vaughan güzel bir benden daha büyük olmayan bu meme ucunu başparmağının etli ucuyla yavaş yavaş okşuyordu. Catherine göğsüne kendinden geçmiş bir halde, onu sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu, göğsünün eşsiz geometrisi onu büyülemiş gibiydi.

Yıkama alanında yalnızca bizim arabamız kalmıştı. İstasyon bomboştu. Catherine koltuğa uzanıp bacaklarını açmış, Vaughan'a doğru uzanmıştı. Vaughan, dudaklarındaki yara izlerini Catherine'in dudaklarına değdiriyordu. Bunun sıradan cinsellikten uzak bir tören, hareket ve çarpışma duygusundan yoksun iki beden arasındaki yakınlaşma olduğunu düşündüm. Vaughan'ın duruşu, karımı koltukta hareket ettirirken kolunu tutma şekli, Catherine'in sol dizini, bedeni bacaklarının arasına girecek biçimde kaldırması, bana karmaşık bir araç kullanan bir sürücüyü, yeni bir teknolojik gelişmeyi kutlayan bir jimnastikçiyi anımsatıyordu. Vaughan'ın elleri ağır bir ritimle Catherine'in baldırlarının arka kısmını keşfediyordu. Vaughan Catherine'in poposunu kavrıyor, iki bacak arasını yaralı ağzına değdirmeden yaklaştırıyordu. Catherine'in bedenini, eklemlerinin ve kaslarının biçimini dikkatle inceleyerek, bir dizi farklı pozisyona sokuyordu. Catherine Vaughan'ın farkında değilmiş gibiydi, sol eliyle Vaughan'ın penisini tutuyor, tüm duygulardan arındırılmış bir iş yapıyormuşçasına parmaklarını anüsünde gezdiriyordu. Sağ eliyle Vaughan'ın göğsüne ve omuzlarına dokunuyor, tenindeki yara izlerini, Vaughan'ın bugüne dek yaptığı kazaların özellikle bu sevişme anı için hazırlamış olduğu temas

noktalarını keşfetmeye çalışıyordu.

Biri bağırdı. Elinde sigarasını tutan bir görevli ıslak karanlığın içinde durmuş, bir uçağı kaldırmak için gerekli talimatları veren görevli gibi el kol işaretleri yapıyordu. Ödeme bölmesine bozuk paralarımı atıp pencereyi kapattım. Arabanın üstüne boşalan sular camları kaplayıp bizi içeri hapsetti. Bu mavi mağaranın içinde Vaughan arka koltuğa çaprazlamasına uzanmıştı. Catherine Vaughan'ın önünde diz çökmüştü, eteğini beline kaldırmış, iki eliyle Vaughan'ın penisini tutuyordu, dudakları Vaughan'ınkilerden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Uzaktaki araçların camlardan akan köpüklü suda kırılan far ışıkları bedenlerini belli belirsiz aydınlatıyor, uzak bir gelecekte kromdan yapılmış bir çardakta sevişen yarı metalik iki insan gibi görünmelerine neden oluyordu. Silindirlerin motoru çalıştı, silindirler Lincoln'ün kaportasını dövüp köpükler saçarak ön cama yaklaşıyordu, camlar bir anda binlerce baloncukla kaplandı. Silindirler arabanın iki yanına ve tavanına ulaştığında, Vaughan poposunu neredeyse koltuktan kaldırarak leğen kemiğini yukarı doğru ittiriyordu. Catherine beceriksiz ellerle vulvasını Vaughan'ın penisinin üstüne yerleştirdi. Silindirlerin gürültüsü arasında ikisi birlikte gidip geliyorlardı, Vaughan Catherine'in göğüslerini avuçluyor, sanki bu iki göğsü tek bir yuvarlağa dönüştürmeye çalışıyordu. Vaughan doyuma ulaştığında Catherine'in soluk alıp verişleri makinenin gürültüsüyle boğulmuştu.

Makine ilk konumuna dönüp kendi kendine durdu, akımla bağlantısını kesti. Silindirler artık tertemiz görünen ön camın az ötesinde sallanıyorlardı. Son köpüklü sular da mazgallara akıyordu karanlıkta. Yaralı ağzıyla havayı içine çeken Vaughan bitkin bir halde arkasına yaslanmış, kafası karışmış gibi Catherine'e bakıyordu. Catherine'in sol bacağını büküp yukarı kaldırışını seyrediyordu, Catherine'in benimle sevişirken yüzlerce kez tekrarladığı bir hareketti bu. Göğüsleri Vaughan'ın parmakları tarafından morartılmıştı, izler bir kazada meydana gelmiş yaralara benziyordu. Uzanıp bu yaraları iyileştirmek, onları bir sonraki sevişmeye hazırlamak, Catherine'in meme uçlarını Vaughan'ın ağzına götürmek, Vaughan'ın penisini koltuğun üstündeki yarıkları izleyerek Catherine'in rektumuna sokmak istiyordum. Arabanın tavanına Catherine'in göğüs ve kalça izlerini çıkarmak, böylece bedenlerinin bu iyi huylu teknolojiyle birleşmesini kutlamak istiyordum.

Camı açıp sayaca bozuk para attım. Sular camlardan süzülürken Vaughan'la karım yeniden sevişmeye başladılar. Catherine Vaughan'ın omuzlarını tutmuş, ona darmadağın olmuş bir sevgili gibi sahiplenici bir tavırla bakıyordu. Vaughan'la yeniden birleşmeye heveslenerek sarı saçlarını yüzünden çekti.

Vaughan Catherine’i arka koltuğa yatırıp bacaklarını açtı, sonra bir yandan klitorisini okşarken, orta parmağını anüsüne götürdü. Ağırlığını kalçasının bir yanına vererek Catherine’in üstüne doğru uzandı, kaza yapan limuzinin içinde otururken bulduğumuz diplomatla genç kadını taklit etmeye çalışıyordu. Catherine’i kendine doğru kaldırıp penisini doğrudan vajinasına soktu, tıpkı ambulans görevlisinin genç kadını arabadan çıkartırken tuttuğu gibi bir eliyle Catherine’in sağ koltuk altını, ötekiyle poposunu kavramıştı.

Silindirler tepemizde gürültüyle hareket ederken Catherine, bütünüyle ne yaptığının bilincinde olduğu anlaşılan bakışlarla gözlerimin içine baktı. Tavrında, her ikimizin de farkında olduğu ve kendisini hazırladığı bir cinsel mantığı kabul ettiğini gösteren alaycı ve şefkatli bir yan vardı. Beyaz köpükler tavandan ve kapılardan sıvı bir dantel oluşturarak süzülürken ön koltukta sessizce oturuyordum. Arkamda Vaughan’ın menisi karımın göğüsleri ve karnında parıldıyordu. Silindirler arabayı dövüp sarsmaya başladı; köpüklü sular az önce temizlenmiş kaportaya akıyordu. Makine yıkamayı her bitirişinde camı açıp sayaca yeniden bozuk para atıyordum. İki görevli gişenin arkasından bizi izliyordu, makineler durdukça transistorlu radyodan çıkan kısık bir ses karanlığı dolduruyordu.

Catherine acıyla bağırdı, Vaughan güçlü eliyle onun ağzını kapattı. Catherine bacaklarını açmış Vaughan’ın kalçasının üstünde oturuyordu, Vaughan bir eliyle Catherine’e vuruyor, ötekiyle sarkık penisini vajinasına sokmaya çalışıyordu. Yüzü öfke ve acıyla gerilmişti. Boynundan ve göğsünden terler süzülüyor, pantolonunun belini ıslatıyordu. Ellerinin darbeleriyle Catherine’in kolları ve kalçalarında geniş çürükler oluşmuştu. Vaughan’dan sıkılan Catherine arka koltuğa sıkıca yapışmıştı. Vaughan Catherine’in morarmış vulvasına boşaldıktan sonra koltuğa çöküp kaldı. Sızlanarak üstünü giyinen kadına duyduğu ilgisini tamamıyla yitirmişti. Yara izi içindeki ellerini koltuğun aşınmış kumaşı üzerinde gezdirdi, menisiyle şifreli bir işaret -astrolojik bir işaret ya da yol kesişimi- çizdi.

Yıkama alanından ayrılırken, karanlıkta silindirlerden yavaş yavaş sular damlıyordu. Arabanın çevresinde oluşan beyaz köpüklü kocaman bir gölet asfalta yayılıyordu.

XVIII

Otoyolda hiç araç yoktu. Hastaneden çıktığımdan beri caddeler ilk kez boştu, sanki Catherine'le Vaughan'ın sevişmeleri bu araçları trafikten sonsuza dek men etmişti. Drayton Parkı'ndaki dairemize giderken, sokak lambaları arka koltukta, yaralı ağzı bir çocuğunki gibi açık uyuyan Vaughan'ın yüzünü aydınlatıyordu. Yüzü bütün saldırganlıklardan arınmış gibi görünüyordu, sanki Catherine'in vulvasına boşalttığı menisi, bütün bunalım duygusunu da alıp götürmüştü.

Catherine, Vaughan'dan kurtulmuş, koltuğun önüne doğru oturmuştu. Omzuma bir eşin şefkatiyle dokundu. Dikiz aynasından yanaklarındaki ve boynundaki izleri, ağzındaki tedirgin gülümseyişini bozan çürüğü gördüm. Bu şekilsizlikler, gerçek güzelliğinin öğelerini damgalıyordu.

Eve vardığımızda Vaughan hâlâ uyuyordu. Catherine'le ikimiz kaportası siyah bir kalkan gibi parlayan tertemiz arabanın yanında durduk. Catherine'i kolundan tutup dengede durmasına yardım ettim, çantası benim elimdeydi. Girişe doğru ilerlerken, Vaughan kendine gelip arka koltuktan indi. Arkasına bile dönüp bakmadan sallana sallana direksiyonun başına geçti. Patinaj yaparak gürültüyle kalkmasını bekledim, ama motoru çalıştırıp sessizce uzaklaştı.

Asansörde Catherine'i kendime çekip Vaughan'ın vurduğu yerleri okşamaya başladım. O gecenin ilerleyen saatlerinde Catherine'in bedenindeki çürükleri inceledim, dudaklarımı ve yanaklarımı bu çürüklere değdirdim, karnını çevreleyen lekelerde Vaughan'ın güçlü fiziğinin izlerini görüyordum. Penisimle, Vaughan'ın elleri ve ağzıyla bıraktığı ham simgeleri izledim. Catherine bir eli sağ göğsünün üstünde, küçük ayaklarını yastığıma koyarak yatakta çaprazlamasına uzanırken üzerine eğildim. Penisimin ucuyla Vaughan'ın karımın bedenine kondurduğu hayali bir araba kazasında meydana gelen temas noktalarına dokunurken, Catherine sakin ve şefkatli bakışlarla beni izliyordu.

Ertesi sabah Shepperton'daki film stüdyolarına giderken, şeritlerde hızla yol

almanın keyfini sürüyor, çevremdeki araçlara bakıp eğleniyordum. Gösterişli ve hareketli asfalt otoyol boyunca, farklı renklerde binlerce araba kırsal bir cennetteki insan başlı atlar gibi yol alıyordu.

Vaughan, Lincoln'ünü benim alanıma park etmiş, stüdyonun otoparkında beni bekliyordu. Parmaklarımdan yalnızca birkaç santim ötede kapıya dayadığı karnındaki yara izleri güneş ışığında parlıyordu. Pantolonunun ağında, karımın vulvasını Vaughan'ın kasıklarına dayadığı noktada halka şeklinde kurumuş bir vajinal akıntı izi oluşmuştu.

Vaughan Lincoln'ün sürücü kapısını açıp binmemi istedi. Direksiyonun başına geçerken Vaughan'la mümkün olduğunca çok vakit geçirmek istediğimi fark ettim. Yüzü bana dönük oturuyordu, kolunu koltuğumun tepesine atmıştı, iri penisi pantolonunun ağından bana doğru yönelmişti. Vaughan'a karşı artık gerçek bir şefkat, kıskançlık, aşk ve gurur duyuyordum. Ona dokunmak, Catherine'le ilk karşılaştığımızda yaptığım gibi baldırlarını kavramak, arabaya gidip gelirken elimi kalçasının üstüne koymak istiyordum.

Kontağı çevirirken Vaughan, "Seagrave gitmiş," dedi.

"Nereye? Kaza sahnelerini çekmeyi bitirmişler mi?"

"Kim bilir? Ortalıkta peruk ve leopar desenli bir ceketle dolaşıyormuş. Catherine'in peşine takılabilir."

Ofisten ayrıldım. İlk gün otoyollarda Vaughan'ın VHF kanalından polis ve ambulans yayınlarını dinleyerek saatlerce Seagrave'i aradık. Vaughan kaza haberlerini dinlerken bir yandan arka koltukta fotoğraf makinesini ayarlamakla uğraşıyordu.

Yollardaki son araç kümelerinin üstüne akşam karanlığı çöktüğünde Vaughan iyiden iyiye ayılmıştı. Onu evine bıraktım, bir apartmanın en üst katında Shepperton'ın güneyindeki nehire bakan tek odalı bir stüdyoydu burası. Oda bir kenara atılmış elektronik aletlerle -elektronik daktilolar, bilgisayar bağlantıları, birkaç osiloskop, teypler ve film kameralarıyla- doluydu. Açık yatağın üstünde balyalar halinde elektrik kabloları vardı. Duvardaki raflara bilimsel kitaplar, teknik dergiler, bilimkurgu kitapları ve kendi yazdığı metinler yığılmıştı. Vaughan dairesini son derece zevksiz döşemişti, metal ve deri koltuklar sanki taşradaki bir mobilya mağazasından rasgele toplanıp yerleştirilmişti.

Bütün bunların yanında dairede asıl egemen olan Vaughan'ın gözle görülür derecede belirgin narsisizmiydi - stüdyonun duvarları, banyo ve mutfak Vaughan'ın fotoğrafları, yaptığı televizyon programlarından sahneler, gazete muhabirlerinden aldığı fotoğraflar, film stüdyosunun dışında makyajcı kızla

eğlenirken ya da yapımcıyla el kol işaretleri yaparken çekilmiş şipşak fotoğraflarıyla kaplıydı. Bütün bu fotoğraflar Vaughan'ın kaza yaptığı dönemden öncesine aitti, bundan sonraki yıllar bütün ivedilikleri hiçliğin ötesinde kalan bir dönem gibi geçici olarak silinmişti sanki. Yine de duş alıp giysilerini değiştirerek odanın içinde dolanırken Vaughan bile bile bu solmakta olan imgelerin içine çekiliyor, sanki bu fotoğraflar bütünüyle ortadan kalkınca kendi varlığının da yok olacağından korkar gibi, resimlerin kıvrılan kenarlarını düzeltiyordu.

O akşam otobanda giderken de Vaughan'ın kendi kendini yakından izleme, kendi dışında gelişen olaylara damgasını vurma çabasına daha yalandan tanık oldum. Vaughan yanımdaki yolcu koltuğuna yaslanmış radyosunu dinliyor, bir yandan da ilk sigarasını yakıyordu. Banyonun ardından bedenine yayılan taze koku yerini önce esrarın, sonra da ilk kaza alanından geçerken pantolonunun ağını nemlendiren menisinin kokusuna bıraktı. Başım yanık reçine kokusuyla dumanlanmıştı, arka sokaklardan geçerek bir sonraki kaza mahalline yol alırken, gözümün önüne dairesinin banyosunda yıkanan Vaughan'ın bedeni, geniş kasıklarından dışarıya iri bir çıkıntı yapan penisi geliyordu. Dizlerindeki ve baldırlarındaki her bir yara izi, bu tehlikeli heyecanlar merdiveninin küçük basamakları gibiydi.

Sabahın erken saatlerinde üç araba kazasına rastlamıştık. Sersemlemiş başım yüzünden hâlâ Seagrave'in peşinde olduğumuzu düşünüyordum, ama Vaughan'ın artık dublör sürücüyle ilgilenmediğini de biliyordum. Bu kazaların üçüncüsünde, polisler ve ambulans görevlileri olay yerinden ayrıldıktan sonra, Vaughan sigarasını bitirip yağla kaplanmış asfaltı dengesiz bir biçimde geçip otoyola yürüdü. Orta yaşlı diş doktoru bir kadının kullandığı büyük bir araba korkulukları aşarak aşağıdaki sahipsiz tarlaya yuvarlanmıştı. Vaughan'ın peşinden gidip çarpılmış korkuluklarda Vaughan'ın aşağı inmesini bekledim. Vaughan dizboyu çimenlerin arasında arabanın çevresinde dolaşıyordu, polisin unuttuğu beyaz bir tebeşiri yerden aldı. İçine göçmüş tavana ve kaportaya batan kırık camların ve metallerin keskin uçlarına dokunuyordu. Bir an durup havaya bir buhar bulutu yayarak, sıcaklığını hâlâ koruyan radyatör panjuruna işedi. Yarı sertleşmiş penisine bakıyordu, sonra bu garip organın nasıl bir şey olduğunu açıklamasına yardım etmemi ister gibi bana bir göz attı. Penisini arabanın sağ ön çamurluğuna dayayıp siyah selüloz boyanın üstüne tebeşirle şeklini çizdi. Dalgın ve memnun bir ifadeyle bu şekle bakarak arabanın çevresinde dolaşmaya, penisinin şeklini kapılara, çatlamış camlara, bagaj kapısının üstüne ve arka tampona çıkarmaya başladı. Penisini metallerden korumak için ellerinin arasında tutarak ön koltuğa oturdu ve aynı şeyleri burada da gösterge tablosu ve

tutamaklar üzerinde yinelemeye başladı, bir çarpışma ya da sevişmenin erotizmini işaretleyerek kendi cinsel organıyla bu orta yaşlı diş doktoru kadının ölmeden önce çarptığı gösterge tablosunun birlikteliğini kutluyordu.

Vaughan'a göre en küçük biçimsel bir ayrıntının, bu araçları süren insanların eklemleri ve duyu organları kadar anlamlı bir organik işlevi vardı. Beni yeşil ışıkta durduruyor, dakikalarca park edilmiş bir arabanın keskin sileceğini ve ön cam montajını seyrediyordu. Amerikan ve Avrupa spor arabaların kaporta hatları Vaughan'a büyük bir haz veriyordu. Yarım saat boyunca bir Buick ya da Ferrari'nin peşinden gidiyorduk, bu arada Vaughan arka paneli ve kaportayı en ince ayrıntısına dek inceliyordu. Vaughan'ın delice bir saplantıyla ön cam pervazlarının eğimini, far siperliklerinin çıkıntısını ve jantının genişliğini görüntülemeye çalıştığı, Shepperton'lı bir işadamına ait bir Lamborghini'nin çevresinde turladığımız için polis tarafından birçok kez durdurulmuştuk. Vaughan tamponların tasarımını, paslanmaz çelik kaportayı, ön cam silecek takımını ve kapı tutamaklarını görünce kendinden geçmişti.

Vaughan Batı Caddesi'ndeki süpermarketlerin otoparklarında kumsalda dolaşır gibi genç bir ev kadınının değiştirdiği Corvette tamponları karşısında büyülenmiş bir halde dönüp duruyordu. Ön ve arka hava kesiciler Vaughan'ı sanki yine bir cennet kuşu görmüş gibi hayallere daldırıyordu. Otoyolda giderken Vaughan sık sık şerit çizgilerinin ötesini işaret ediyor, Lincoln'ün yönünü önümüzde giden bir spor arabanın tavanı güneş ışığının altında parlayacak şekilde ayarlıyor, kısaltılmış bir arka kaporta montajındaki mükemmel orantıların tadını çıkarıyordu. Vaughan, davranışlarında devamlı bir arabanın biçimi ve kendi bedeninin organik öğeleri arasındaki denklemi taklit ediyordu. Arka tamponu kesilmiş İtalyan yapımı bir arabayı izlerken, Vaughan'ın aramızda oturan havaalanı fahişelerinden birine karşı tavırları öylesine abartılı ve yapmacık bir hale gelmişti ki, canı iyiden iyiye sıkılan kadın Vaughan'ın hiç bitmeyen konuşması ve omuz hareketleriyle hayrete düşmüştü. Vaughan'a göre Lincoln'ün ve her akşam bir iki saatliğine çaldığımız bütün öteki arabaların üstünde renkli düğmeler bulunan panellerinin, ben arabayı karanlık otoyollarda sürerken kendisinin arka koltukta soyduğu genç orospuların tenlerinden farkı yoktu. Bu kadınların çıplak baldırları pastel renkli deri panelleri değiştiriyor, hoparlörler sivri göğüslerinin hatlarını kesiyordu.

Arabanın içini kadın bedenleriyle aydınlatılmış bir kaleydeskoba benzetiyordum. Bu bilek ve dirsek, baldır ve kasık antolojisi arabanın hatlarıyla hiç değişmeyen bir birliktelik oluşturuyordu. Bir keresinde Vaughan'la beraber havaalanının güneyindeki çevre yolunda arabayla dolaşıyorduk; arabayı yoldaki

yüksekçe bir kasisten dikkatlice geçirirken, Vaughan'ın stüdyo yakınlarında anlaşıp arabaya aldığı öğrenci bir kızın göğsü bluzundan dışarıya fırlamıştı. Vaughan'la ikimiz araba kasisten geçerken kızın bluzundan ortaya çıkan bu armut biçimindeki beyaz organın mükemmel geometrisini yalıtmıştık.

Vaughan'ın bozuk ve yağlı cildi, otoyolun özenle işlenmiş manzarası içinde gergin ve sakat bir güzelliğe bürünüyordu. Batı Caddesi boyunca elli metre arayla yerleştirilmiş birer köşeli omzu andıran beton direkler, Vaughan'ın yara iziyle dolu fiziğinin parçalarını oluşturuyordu.

Vaughan'ın şoförlüğünü yapıp havaalanında ve çevresindeki otellerin yakınında piyasa yapan fahişelere ve yarım gün çalışan orospulara paralarını ödediğim haftalar boyunca, onun seks ve arabayla ilgili gizli kalmış her yöntemi keşfetmesini izledim. Vaughan'a göre araba bir sevişmenin gerçekleşebileceği en mükemmel ve gerçek yerdi. Vaughan bu kadınların her biriyle ayrı bir biçimde sevişiyor, penisini, yola, trafik yoğunluğuna ve benim sürüş şeklime uygun olarak kadınların vajinasına, anüsüne ya da ağzına sokuyordu.

Zaman zaman Vaughan'ın aklından ileride, yine bu arabanın içinde gerçekleşecek başka sevişmelerde kullanabileceği birtakım cinsel pozisyonlar geçtiğini düşünüyordum. Cinsellikle otoyolu algılama biçimi arasında kurduğu basit denklem bir açıdan Elizabeth Taylor'la ilgili saplantılarıyla da bağlantılıydı. Vaughan bu kadınla seviştiğini ve karmaşık bir araba kazasında birlikte öleceklerini mi hayal ediyordu? Sabahları ve öğleden önceleri film yıldızını otelinden film stüdyolarına kadar izliyordu. Film yıldızını çekeceğimiz araba reklamında oynatma planlarımızın suya düştüğünü Vaughan'a söylememiştim. Vaughan, Elizabeth Taylor'ın otelden çıkmasını beklerken ellerini küçük kıvrımların üstünde gezdirerek arka koltuğu aşındırıyordu, sanki bedeni bilinçdışında yüzlerce hızlı çekim sahnesinde film yıldızının bedeniyle birleşiyordu. Vaughan'ın film yıldızıyla kadının Shepperton'daki stüdyolara giderken geçtiği yolları kapsayan hayali bir sevişmenin kopuk kopuk parçalarını zihninde bir araya getirdiğini fark ettim. Bile bile yaptığı bazı el kol hareketleri, kolunu havalı bir tavırla sanki onu her an koparıp kanlı eklemlerini arkamızdaki arabanın tekerlekleri altına atacakmış gibi arabanın penceresinden dışarı sarkıtışı, dudaklarını bir göğüs ucuna kenetlediğinde ağzının aldığı şekil, zihninde yavaş yavaş çözülen korkunç bir olayın, onu ölüme sürükleyecek çarpışmanın doruk noktası olarak gördüğü bir sevişmenin çok özel provaları gibi görünüyordu.

Bu son haftalar boyunca Vaughan kendi cinselliğini kullanarak gizli bir gezi programında görülecek yerlere dokunmaya, menisiyle bu yakın gelecekteki

olayın geçtiği alanları işaretlemeye kararlı görünüyordu. Gün geçtikçe polisle daha sık karşılaşmaya başlamıştık. Bir gün trafiğin yoğun olduğu bir iş saatinde Vaughan arkamızdaki trafiğin tıkanması pahasına yeşil ışıkta beklememi istedi. Bir polis arabası farlarını yakıp söndürerek yanımıza yaklaştı, arabadaki polis Vaughan'ın kıvrandığını görünce ciddi bir kaza geçirdiğimizi sanmıştı. Vaughan daha önce kaza yapan limuzinin içinde gördüğümüz yaralı elçinin duruşunu taklit edip öne eğilerek, yanında oturan çocuk yaştaki süpermarket kasiyerinin yüzünü kapatmıştı. Polis arabadan inmek üzereyken, Vaughan'ın karşı koymasına aldırmadan son anda gaza basıp oradan uzaklaştım.

Vaughan Lincoln'den sıkılınca, Vera Seagrave'in verdiği maymuncukları kullanarak havaalanındaki park *alanlarına* park edilmiş arabaları ödünç almaya başladı. Sahiplerinin, Paris'e, Stuttgart'a ya da Amsterdam'a giderken günü birliğine park ettikleri bu arabalara biniyor, akşam işimiz bittiğinde aldığımız yere geri bırakıyorduk. Bu andan itibaren kendimi toplayıp Vaughan'a karşı koyacak gücüm kalmamıştı. Vaughan araba kaportaları konusunda ne denli saplantılıysa, ben de Vaughan'ın güçlü bedeni konusunda o denli saplantılı olmuştum, otoyollardan ve trafikten, çaldığımız arabalardan ve Vaughan'ın koyverdiği cinselliğinden oluşan şiddet ve heyecan dolu bir sisteme hapsolduğumu hissediyordum.

Vaughan'ın bu son dönem boyunca arabaya aldığı kadınların gün geçtikçe ten rengi ve görünüş bakımından film yıldızını andırmaya başladığını fark etmiştim. Siyah saçlı öğrenci kız Elizabeth Taylor'ın gençliğini andırırken, öteki kadınlar daha yaşlı hallerini çağrıştırıyordu.

XIX

Vaughan, Gabrielle ve ben Earls Court'ta düzenlenen otoşova gittik. Vaughan sakin ve çapkın tavırlarla Gabrielle'i kalabalığın arasından geçiriyor, yaralı yüzünü sanki bu yaralar Gabrielle'in sakat bacaklarına içten bir karşılıkmış gibi gururla sergiliyordu. Gabrielle standlarda sergilenen, metal ve selüloz boyalı kaportaları başmeleğin ordusundaki askerlerin zırhları gibi parlayan yüzlerce arabanın arasında dolaşıyordu. Topuklarının üstünde dönerek oradan oraya koşturan Gabrielle bu tertemiz araçlardan büyük bir haz alırcasına yara izleriyle kaplı ellerini kaporta boyasının üstünde gezdiriyor, sakat kalçalarını kavgacı bir kedi gibi arabalara sürtüyordu. Mercedes standında görevli genç bir satıcıyı kendisine beyaz spor bir arabayı denemek isteyip istemediğini sorması için baştan çıkarmaya çalışıyordu, genç adam, Gabrielle'e kötürüm bacaklarını ön koltuğa yerleştirmesi için yardım ederken, Gabrielle onun utangaçlığının tadını çıkarıyordu.

Standların üstünde dönen arabaların arasında dolaşıyorduk. Gabrielle otomobil sanayisi yöneticilerinin ve mankenlerin içinde parmaklarının ucuna kalkıp kalkıp iniyordu. Gözlerim bacağındaki kelepçeye, biçimsiz baldırlarına ve dizlerine, sallanıp duran sol omzuna, bedeninin, standların üstünde dönen tertemiz araçları yaralarıyla karşılaşmaya çağırır gibi görünen bölümlerine takılmıştı. Gabrielle küçük bir Japon sedana binerken, uysal bakışları sisli ışıkların arasında bu mükemmel geometrili araçlar kadar yara almamış görünen bedenime takıldı. Vaughan onu bir arabadan ötekine götürüyor, standlara çıkmasına, özel üretilmiş arabalara, arka koltuğunda bu aşırı hareketli teknoloji dünyasının zalim kraliçesi gibi oturduğu limuzinlere binmesine yardım ediyordu.

"Gabrielle'le git Ballard," dedi Vaughan. "Kolundan tut. Buna memnun olacaktır."

Vaughan beni yerine geçmeye zorluyordu. Seagrave'i aramak bahanesiyle

ortadan kaybolunca, Gabrielle'in sakatlar için yapılmış birkaç arabayı incelemesine yardım ettim. Gayet resmi bir tavır takınarak görevlilerle aksesuvarların, fren pedallarının ve elle idare edilen debriyaj kolunun montajı hakkında konuşmaya başladım. Bütün bu süre boyunca, gözlerim Gabrielle'in bedeninin, kötürümler için yapılmış bu kontrol düğmelerinin kâbus gibi teknolojisinde yansıyan parçalarına takılıyordu. Birbirine sürtünen baldırlarını, korsesinin bantlarıyla sıkışan sol göğsünü, leğen kemiklerinin arasındaki yuvarlak açıyı izliyor, elinin kolumda yaptığı baskıyı hissediyordum. Gabrielle ahlâksız bir şeylerin olmasını bekler gibi debriyaj pedalıyla oynayarak ön camın ardından beni süzüyordu.

Gabrielle, Vaughan'a yaptıkları için kızmıyordu, ama onunla küçük arabasının arka koltuğunda, bir yığın garip görünümlü sakat düğmeleriyle çevrelenmiş bir halde sevişen ilk erkek kesinlikle bendim. Elimi iç çamaşırının askıları ve bantları arasında gezdirerek bedeninin her noktasını keşfederken, alışık olmadığım biçimde kalçaları ve bacakları beni bir çıkmaz yola, teninin ve kaslarının garip yüzeylerine çekiyordu. Bedenindeki her bir biçimsiz parça yeni bir şiddetin vereceği heyecanlarla yüklüydü. Keskin hatları, mukozasıyla tüylü derinin beklenmedik birleşmesi, tüyleri ve işlemli kaslarıyla sertleşebilen doku, sapkın olanaklarla dolmaya hazır bir seçki gibiydi. Onunla havaalanının yakınında loş arabasının içinde otururken, elimde tuttuğum beyaz göğsü inmekte olan uçakların ışıklarıyla aydınlanıyor, sanki meme ucunun biçimi ve yumuşaklığı parmaklarımın ırzına geçiyordu. Sevişmelerimiz birbirimizi keşfettiğimiz birer işkence gibiydi.

Havaalanına doğru giderken, Gabrielle'in bu garip görünüşlü kontrol düğmelerini kullanışını seyrediyordum. Pedalların ve debriyaj kollarının karmaşık yapısı tam ona -hatta, alttan alta ilk sevişmesine- göre ayarlanmıştı. Ona yirmi dakika sonra sarıldığımda, tenine sergi salonundaki deri kokusunun sinmiş olduğunu fark ettim. Depoların yakınında inmekte olan bir uçağı seyretmek üzere döndük. Sol omzunu göğsüme dayadığımda bedeninin koltuğa değen noktalarının nemlendiğini, koltuğun derisinde korsesinin ve bantlarının izinin çıktığını gördüm. Arabanın garip geometrisine kayan elimi sol göğsünün üstüne koydum. Direksiyonun altından beklenmedik kontrol düğmeleri çıkıyordu. Direksiyon miline tutturulmuş çelik bir pime, kromdan yapılmış debriyaj pedalı takılıydı. Yere monte edilmiş vites kolunun uzantısı yatay bir biçimde yükseliyor, sürücünün avcunun tersine yerleşmiş kromun dikey kanadını oluşturuyordu.

Bu yeni parametrelerin ve çevremizi saran teknolojinin bilincinde olan

Gabrielle koltuğa uzandı. Ellerini yüzümde ve çenemde parlak metalden görünmeyen bobinler arar gibi gezdirirken, gözleriyle ellerini izliyordu. Sol ayağını kaldırdı, bacağındaki korse dizime değiyordu. Baldırının iç derisinde şeritlerin izi çıkmış, kanca ve kayış şeklinde kırmızı oyuklar oluşmuştu. Sağ bacağındaki kayışları açtım, parmaklarımı derin oyuklarda gezdirdim, oyulmuş deri, vajinanın zarlarından daha sıcak ve yumuşaktı. Evrim sürecinin henüz embriyonik aşamasındaki bir cinsel organı andıran bu baştan çıkarıcı delik, bana bedenimdeki hâlâ gösterge tablosunun ve kontrol anahtarlarının izlerini taşıyan küçük yaralarımı anımsattı. Baldırındaki eziğe, göğsünün altında, sağ koltukaltının aşağısında çıkan korse izine, sağ kolunun iç derisindeki kırmızı ize dokundum - bunlar yeni cinsel organların oluşumu için birer şablon, yüzlerce araba kazasının canlandırılması sırasında meydana çıkacak cinsel olasılıklar için birer kalıptı. Elimi poposunun arasındaki yarığa uzattığımda, koltuğun alışılmadık yabancı çizgileri sağ koluma değiyordu. Arabanın içi loştu, Gabrielle'in yüzünü gizliyordu, dudaklarımı Gabrielle'in ağzından uzak tutmaya çalışıyordum. Göğsünü avcumun içine alıp benim kendi salyamla hoş, kimyasal bir madde karışımı güzel bir kokusu olan soğuk meme ucunu öpmeye başladım. Dilimi meme ucunda gezdirdim, sonra geri çekilip göğsünü dikkatle inceledim. Bilemediğim bir nedenle, bu göğsün, sırtındaki korse ve bacağındaki kelepçeler gibi her sabah takıp çıkarabildiği bir parça olduğunu düşündüm, ama aslında bedeninden çıkan bir et parçası olduğunu anımsayınca içimi hafif bir düş kırıklığı kapladı. Gabrielle öne eğilmiş oturuyordu, işaret parmağını alt dudağımdan içeri sokmuş, tırnağını dişlerime değdiriyordu. Bedeninin açıkta kalan kısımları gevşetilmiş korseler ve kayışlarla bir arada tutuluyordu. Bacaklarının arasındaki kemikli bölgeyi okşuyor, elimi seyrek tüylerinin arasında gezdiriyordum. Kollarımın arasında dudaklarını hemen hemen hiç oynatmadan otururken, bu canı sıkılmış kötürüm genç kadının, sözde cinsel birleşme noktalarının -göğüs, penis, anüs, vulva, meme ucu ve klitoris- bizde herhangi bir uyarılmaya neden olmadığını anladığını fark ettim.

Akşamın alacakaranlığında, uçaklar tepemizde havaalanındaki doğu batı yönünde uçuyordu. Gabrielle'in bedeninden yükselen hoş cerrahi koku ve hardallı derinin kendine özgü tadı arabanın içini kaplamıştı. Krom kontrol anahtarları loş ışıkta metallerle kaplı bir hayvanlar âleminde gümüş renkli yılanların başı gibi parıldıyordu. Gabrielle göğüs ucuma bir damla tükürük sürüp bunu bilinçsizce okşayarak aramızdaki sözde cinsel birlikteliği sürdürmeye çalıştı. Ben de Gabrielle'in klitorisini okşamaya başladım. Çevremizdeki parlak kontrol düğmeleri teknolojik ve kinestezik sistemlerin *tour de force*'unu[4]

sergiler gibiydi. Gabrielle'in eli göğsümde dolaşıyordu. Parmakları sol köprücük kemiğimin altında, pusula dolabının kadranı biçimindeki küçük yara izine rastladı. Bu yuvarlak izi dudaklarıyla keşfetmeye başladığında, penisimin ilk kez sertleştiğini hissettim. Gabrielle penisimi pantolonumdan dışarı çıkardı, sonra göğsümde ve karnımdaki yara izlerini bularak, dilinin ucunu her birinin üstünde gezdirmeye başladı. Arabamın gösterge tablosu ve kontrol düğmeleriyle işaretlenmiş bütün bu damgaları birer birer onaylıyordu sanki. Penisimi okşarken elimi vulvasından çekip baldırlarının arasındaki yaralara götürdüm ve içinde kaza yaptığı arabanın el freninin etine saplandığı bölgedeki izlere dokundum. Sağ elimle omuzlarını tutuyor, koltuk derisinin çıkardığı izlere, yuvarlak ve köşeli geometrik şekillerin birbiriyle birleştiği noktalara dokunuyordum. Baldırlarındaki ve kollarındaki yara izlerini tek tek inceliyor, elimi sol göğsünün altındaki yaralı dokuda gezdiriyordum, bunun karşılığında Gabrielle benim yaralarımı keşfetmeye çalışırken, geçirdiğimiz araba kazalarının olanak tanıdığı cinselliğimizin şifrelerini çözüyorduk.

Baldırlarının arasındaki derin yarada ilk kez doyuma ulaştığımda menim bu oyuğa boşaldı. Gabrielle menimi eline alarak debriyaj pedalına sürdü. Ağzımı sol göğsünün altında orak biçimindeki yara izine bastırmıştım. Gabrielle koltukta ters döndü, böylece sağ kalçasındaki yaraları bulabiliyordum. Bu kötürüm kadına ilk kez acımıyor, onunla birlikte arabasının bedeninde açtığı soyut yarıkların verdiği heyecanın tadını çıkarıyordum. Sonraki günlerde göğsünde ve sol koltuk altındaki izlerde, boynunda ve omuzlarındaki yaralarda, benim çarptığım arabayı penisim aracılığıyla Gabrielle'in içinde neredeyse hayatını kaybedebileceği arabayla birleştiren, çatlak ön cam panjurunun ve gösterge tablolarının aniden çarpışmasıyla oluşan bu derin cinsel yarıklarda doyuma ulaştım.

Otomobil teknolojisine ve geleceğin öteki karmaşık teknolojilerine özgü parçaları düşünerek bu yarıkların sayısını artıracak başka araba kazaları hayal etmeye başladım. Termonükleer reaksiyon odaları, beyaz fayanslarla kaplı kontrol odaları ve bilgisayar ağlarının gizli senaryolarının olanak tanıyacağı cinsellikler hangi yaralarda hüküm sürecekti? Gabrielle'e sarılırken, Vaughan'ın bana öğrettiği gibi ünlü ve güzel kadınların yaptığı kazaları, cinsel fanteziler kurduracak yaraları, aklın ucundan geçmeyecek teknolojilerin sunduğu olanakları bulup çıkardığımız olağandışı sevişme yöntemlerini hayal etmeye çalışıyordum. Bu fantezilere daldığımda, sonunda beni öteden beri korkutan ölümleri ve yaralanmaları da gözümün önünde canlandırabildiğimi fark ettim. Catherine'in ani ve şiddetli bir çarpışmada yaralandığını, ağzının ve yüzünün

parçalandığını, direksiyon kolonunun vajina ve rektumunun yakınlarında, en derin duygularımızla dolduracağımız yeni ve heyecan verici bir delik açtığını hayal ediyordum. Bedenlerinde düzinelerce yedek delik ve otomobillerin baş döndürücü teknolojisiyle oluşmuş cinsel birleşme noktaları açılan film yıldızlarının ve televizyon oyuncularının yaralarını hayal ediyordum. Annemin, hayatının çeşitli evrelerinde art arda meydana gelen kazalarda yaralandığını ve bedeninde çok daha soyut ve yaratıcı delikler açıldığını, böylece anneme karşı ensest duygularımın yoğunlaşıp, bana sarılışında ya da davranışlarında bu duyguların su yüzüne çıkabileceğini düşünüyordum. Kazalarda yaralanan çocukların sakat bedenlerini kiralayıp onların yaralarını kendi yaralı cinsel organlarıyla sulayan ve acılarını dindiren mutlu sübyancıların, dillerini küçük çocukların ameliyatla açılmış anüslerinde gezdiren oğlancıların fantezilerini hayalimde canlandırmaya çalışıyordum.

Bu arada Catherine'in her yönü başka bir şeye örnek oluşturuyor, bedeninin ve kişiliğinin olanaklarını sonsuza dek genişletiyordu. Banyodan çırılçıplak çıkıp yanımdan dikkatimi çekmeye çalışan bakışlarla geçişi; sabahları yatakta bacaklarını iki yana açıp parmaklarını sanki küçük cinsel bir salgıdan kurtulmak istercesine klitorisine sürterek mastürbasyon yapışı; koltukaltlarına, o gizemli bir evreni andıran narin oyuklara deodorant sıkışı; parmaklarını sol omzumda gezdirerek benimle arabama kadar yürüyüşü -bütün bu hareketler ve duygular beynimizin sert, metalimsi kabukları arasında çözmeye çalıştığımız birer şifre gibiydi. Catherine'in ölümüne neden olacak bir kaza, içinde biriken şifreleri ortaya çıkarabilecek tek olaydı. Yatakta Catherine'in yanında yatarken elimi poposunun arasındaki yarığa sokuyor, bu beyaz yarıküreleri, düşler ve katliamlara ilişkin bütün programları içinde barındıran bu et parçalarını şekilden şekile sokuyordum.

Catherine'in ölümü üzerinde daha dikkatli düşünmeye başlamıştım, Vaughan'ın Elizabeth Taylor için tasarladığı ölümden daha zengin bir son bulmaya çalışıyordum. Bu fanteziler gün geçtikçe, Catherine'le birlikte otoyolda giderken aramızda değiş tokuş ettiğimiz duygusal tepkilerin bir parçası haline gelmişti.

XX

Film yıldızı bir araba kazasında ölmemiş olsa bile artık Vaughan'ın onun ölmesi için elinden geleni yapmış olduğundan emindim. Bu yüzlerce kilometrelik yolculukta ve cinsel girişimlerde, Vaughan bütün gerekli öğeleri bir bir seçiyordu: Benim kendi kazam ve Helen Remington'ın kocasının ölümüyle incelenen ve on yedi yaşındaki bir kız öğrenciyle oral seks sırasında cinsel dille işaretlenen Batı Caddesi'ndeki üstgeçidin bir bölümü; Catherine'in kolunun sol kapı pervazına yaptığı basınçla işaretlenen ve orta yaşlı bir fahişenin göğüs ucunun uyarılmasıyla kutlanan siyah bir Amerikan limuzininin sağ çamurluğu; arabasından çıkıp yarı açık cama doğru hafifçe sendeleyen film yıldızı, film yıldızının Vaughan'ın film kamerasının zumuyla kaydedilen acılı yüz ifadesi; hızlanan arabalardan, değişen trafik ışıklarından, sallanan göğüslerden, farklı yol yüzeylerinden, başparmak ve işaret parmağı arasında bir bitki parçası gibi nazikçe tutulan klitorislerden, arabayı sürerken binlerce hareket ve duruşun biçimlendirilmesinden oluşan öğeler -bütün bunlar Vaughan'ın zihninde sonradan anımsanmak üzere toplanmış ve tasarladığı suikast silahı her neyse buna uygun bir duruma getirilmişti. Vaughan beni film yıldızının, hakkında hiçbir şey bilmediğim cinsel yaşamı konusunda defalarca sorguya çekiyor, Catherine'i eski sinema dergileri üzerine bir yazın araştırmasına katmaya zorluyordu. Vaughan'ın sevişmeleri arabanın içinde Catherine'le düşledikleri için birer örnek oluşturuyordu.

Buna karşın Vaughan ünlü kişilikleri -politikacıları, Nobel ödüllü kişileri, uluslararası atletleri, astronotları ve suçluları- konuk eden bir kişinin arabasının içindeki hayali sevişmeleri tıpkı onların ölümlerini tasarladığı gibi çok önceden tasarlamıştı. Bir araba çalmak için havaalanındaki park alanlarında dolaşırken Vaughan beni Marilyn Monroe ya da Lee Harvey Oswald'ın büyük olasılıkla arabalarında sevişme biçimleri, Armstrong, Warhol, Raquel Welch... bunların

tercih ettikleri araçlar, aracın modeli, yapım yılı, aracın içindeki pozisyonları, en erojen bölgeleri, Vaughan'ın zihninde bu kişilerin geçtikleri otoyollar ve ekspres yollar, sınırsız bir cinsellik, aşk, yumuşaklık ve erotizmle dolu bedenleri konusunda sorguya çekiyordu.

"...Monroe mastürbasyon yapıyor diyelim, ya da Oswald - sol ya da sağ elle, sence hangisi? Peki hangi gösterge tabloları? Pusula dolabı içe göçük olursa mı daha çabuk doyuma ulaşır, yoksa bombeli olursa mı? Deri koltuğun rengi, ön cam, bunlar da belirleyici etkenler. Garbo ve Dietrich, yaşlılardaki değişiklikleri inceleyen bilimsel bir yaklaşıma da yer verebiliriz. Kennedy'lerden en az ikisinin arabaya özel bir ilgisi var..." Vaughan kendisiyle inceden inceye dalga geçmeden de duramıyordu.

Ama, Vaughan'la geçirdiğim son günlerimde onun kaza yapan arabalarla ilgili saplantısı gün geçtikçe artan bir ruhsal rahatsızlığa dönüşmüştü. Film yıldızına ve onun için tasarladığı seks ölümüne olan saplantısı tasarladığı bu ölüm gerçekleşmedikçe onu her zamankinden çok hayal kırıklığına uğratıyordu. Otoyola çıkmak yerine Drayton Parkı'ndaki apartmanımın arkasındaki ıssız otoparkta oturup ıslak mıcırlara vuran ışığın altında uçuşan çınar ağacı yapraklarını izlemeye başladık. Vaughan saatlerce polis ve ambulans yayınlarını dinledi, esrarlı sigara izmaritleri ve eski bir sıhhi vajinal tamponla ağzına kadar dolu kül tablasına dokununca uzun bedeni sinirle gerildi. Onu önemsediğim için yaralı bacaklarını ve karnını okşamak, ona film yıldızının bedeninde olmasını istediği hayali yaraların yerine benim bedenimdeki yara izlerini göstermek istedim.

En korktuğum kaza -zihnimde Vaughan'ın ölümünden sonra hemen hemen şekillenen bir gerçek- üç gün sonra Harlington yolunda meydana geldi. Film yıldızı Elizabeth Taylor'ın aldığı pek çok yarayla ilgili karmakarışık ilk haberler polis kaynaklarında yayınlanıp bir süre sonra kesildiğinde, ben artık kimin ölüm provasına tanık olmak üzere olduğumuzu biliyordum.

Lincoln'ü batıya, kazanın olduğu yere doğru sürerken Vaughan sabırla yanımda oturuyordu. Dalgın gözlerle yol boyunca sıralanan plastik fabrikalarının ve lastik depolarının beyaz cephelerine bakıyordu. Radyonun sesini yavaş yavaş açarak polis yayınında üç aracın çarpışmasıyla ilgili detayları dinledi, sanki konuyla ilgili son haberleri ses en yüksek noktasına ulaştığında duymak istiyordu.

Yarım saat sonra Harlington'da kazanın olduğu yere vardık, arabamızı üstgeçidin altındaki çimenlere park ettik. Üç araba kavşakta hızla çarpışmıştı. İlk

iki araba -fiberglas spor bir arabayla metalik bir spor Mercedes- dik açıyla birbirine çarpmış, sağ lastikleri fırlamış, motor bölümleri ezilmişti. Özel şoförlü büyük bir makam arabası, 1950'li yıllara özgü her türlü yuvarlak ve köşeli motiflerden oluşan bir seçkiyi andıran fiberglas spor arabaya arkadan çarpmıştı. Biraz sarsılmış ama yaralanmamış olan yeşil üniformalı genç kadın, ön kaportası spor arabanın arkasına girmiş olan aracından çıkarıldı, kırık fiberglas parçaları arabanın gövdesine bir moda tasarımcısının artık işe yaramayan eskizleri gibi dağılmıştı.

Spor arabanın sürücüsü, iki itfaiyeci ve bir polis memuru onu yamulmuş ön panelden kurtarmaya çalışırken, sürücü koltuğunda cansız yatıyordu. Giydiği leopar derisinden yapılmış kadın ceketinin arkası yırtılmıştı, ezilmiş sırtı açıkta kalıyordu, ama platin renkli saçları hâlâ naylon bir saç filesiyle düzgünce tutturulmuş bir biçimde duruyordu. Yanındaki koltukta ölü bir kedi gibi duran siyah bir peruk vardı. Seagrave'in ince ve bitkin yüzü kırılmış emniyet camı parçalarıyla doluydu, sanki bedeni sonunda huzursuzluk verici bir boyuttan çıkıp daha güzel bir evrene kaçıyormuşçasına şimdiden kristalleşmeye başlamıştı.

Ondan yalnızca birkaç metre ötede, metalik spor Mercedes'in kadın sürücüsü kırık ön camın altında, koltuğunda yanlamasına yatıyordu. İzleyici topluluğu iki arabanın çevresini öylesine sarmıştı ki insanlar neredeyse kadını ezilmiş sürücü bölmesinden çıkarmaya çalışan ambulans görevlilerini düşürüyorlardı. Elinde bir battaniyeyle yanımdan geçen bir polisten eski bir televizyon sunucusu olan kadının adını öğrendim, çok tutulduğu günlerin üzerinden birkaç yıl geçmişti, ama hâlâ tek tük panel programlarına ve gece geç saatlerde yayınlanan talk şovlara çıkıyordu. Yan oturur bir biçimde durduğu için onu tanıyabilmiştim, yüzü artık yaşlı bir kadınınki gibi renksiz ve süzgündü. Çenesinden aşağı bir dantel ağı gibi akan kanı, önünde koyu renkli bir mama önlüğü oluşturmuştu. Bir sedyeye yatırılırken izleyiciler saygıyla baldırları ve karnındaki yaralara bakıyor, ambulansa taşınan bu kadına yol açıyorlardı.

Eşarplı ve tüvit mantolu iki kadın bir kenara itildi. Vaughan kollarıyla yol açarak aralarından fırlamıştı. Vaughan'ın ne yana baktığı belli değildi. Bir görevlinin tuttuğu sedyenin ucunu yakalayıp ambulansa atladı. Kadın aracın arkasına kaldırılmış, burnunu kaplayan kurumuş kan tabakasının arasından kesik kesik nefes alıyordu. Vaughan'ın endişeyle sırtüstü yatan kadının üstüne eğildiğini ve kadının kanla dolu ağzını açmak için penisini çıkarıp kullanacağını düşününce neredeyse polislere bağırıyordum. Vaughan'ın aşırı endişeli halinden dolayı onun kadının bir akrabası olduğunu düşünen görevliler yol açmışlardı, ama Vaughan'ı tanıyan bir polis avcunun içiyle göğsüne vurup ona gitmesini

söyledi.

Vaughan polis memuruna aldırmadan kapanan kapıların çevresinde dolaşıp durdu, sonra bir an için yönünü şaşırıp ani bir dönüşle kalabalığın arasına daldı. İnsanları itip kakarak kaza yapmış olan fiberglas spor arabaya doğru ilerledi, kuşkucu bakışlarla, kırık camlardan yapılmış bir tören zırhı, ölü bir matadorun ışıklı kostümünü giymiş olan Seagrave'e baktı. Elleriyle ön camın çerçevesini kavradı. Hâlâ arabanın yanında yatmakta olan dublörün ölümü ve film yıldızının giysi etiketleri -bunlar önceden planlanmış bir çarpışmanın göstergeleriydi- yüzünden kafam karışmıştı, sarsılmış bir halde izleyicilerin arasından Vaughan'ı takip ettim. Vaughan bilinçsizce metalik Mercedes'in çevresinde dolanıyordu, gözleri, koltuğun ve gösterge tablosunun üzerine bulaşmış kan lekelerine takılmıştı, kazadan sonra nereden geldiği belli olmayan garip araba parçalarının her birini tek tek inceliyordu. Elleriyle havada küçük hareketler yapıyor, Seagrave'in arabayı çarptığı ve bu sırada televizyoncuyla gösterge tablosu arasındaki o mekanik ikinci çarpışma gerçekleştiği anda, arabanın içinde meydana gelen çarpışmaları çiziyordu.

Daha sonra Vaughan'ı en çok neyin üzdüğünü anladım. Bu, Seagrave'in ölümü değil, onun çarpışma sırasında hâlâ Elizabeth Taylor'ın peruğunu ve kostümünü giyiyor olmasıydı. Seagrave daha önce harekete geçerek Vaughan'ın kendisi için tasarladığı gerçek ölümü gerçekleştirmişti. Film yıldızı bu kazayla birlikte zihninde çoktan ölmüş oluyordu. Artık Vaughan'a kalan tek şey, Seagrave'in arabasının kanlı sunağında çoktan kutlanmış olan düğüne film yıldızının bedeniyle beraber girişi ve düğünün zamanı ve yeriyle ilgili formalitelerle uğraşmaktı.

Lincoln'e döndük. Vaughan yüzüme sanki beni daha önce hiç bu kadar net görmemiş gibi bakarak yolcu kapısını açtı.

"Ashford Hastanesi'ne," diye işaret etti. "Seagrave'i kurtardıkları zaman oraya götüreceklerdir."

"Vaughan..." Onu biraz olsun sakinleştirmeye çalıştım. Baldırlarına dokunmak, sol elimin parmak eklemlerini ağzına bastırmak istedim. "Vera'ya söylemelisin."

"Kime?" Vaughan'ın gözleri bir an için parladı. "Vera mı? O zaten her şeyi biliyor."

Vaughan cebinden kare şeklinde kirli bir ipek eşarp çıkardı. Bunu dikkatle aramızdaki koltuğa serdi. Eşarbın ortasında kan lekeleriyle kaplı, üçgen şeklinde gri bir deri parçası vardı, kuruyan kanın rengi hâlâ parlak kırmızıydı. Vaughan

deney yapar gibi parmaklarının ucuyla kana dokunup parmağını ağzına götürerek yapışkan maddeyi tattı. Bu deri parçasını, kadının karnındaki yaradan bacaklarının arasına akan kanın bulaştığı Mercedes'in ön koltuğundan kesmişti.

Vaughan dikişli üçgeni ucu aşağı gelecek şekilde çevirmiş, büyülenmiş gözlerle deri parçasına bakıyordu. Bu parça ikimizin arasında kutsal bir kalıntı, bir el ya da kaval kemiği parçasıymış gibi duruyordu. Vaughan'a göre bu deri parçası, modern bir otoyol şehidinin bütün sihirini ve iyileştirici güçlerini kapsayan bir kefendeki yamanın üstündeki lekeler kadar hoş ve dokunaklıydı. Bu değerli birkaç santimetre kare, can çekişen kadının dişilik organına değmiş, onun yaralı ağzından akan kanla lekelenmişti.

Hastanenin girişinde Vaughan'ı bekliyordum. Vaughan, önünden geçen bir görevlinin bağırmasına aldırmadan acil servise doğru koştu. Ana girişin önünde arabada oturdum, benim yaralı bedenim getirildiği zaman da Vaughan'ın elinde kamerasıyla aynı yerde bekleyip beklemediğini merak ettim. O anda yaralı kadın büyük olasılıkla ölüyor, kan basıncı düşüyordu. Organları artık vücudunda dolaşamayan kan yüzünden ağırlaşmıştı, binlerce hareketsiz atardamar kapakçığı kan akışını engelliyordu. Zihnimde kadının acil servis koğuşunda metal bir sedyede yattığını canlandırdım, kanlı yüzü ve parçalanmış burun kemiği müstehcen bir cadılar bayramında insanın kendi ölümünün ilk ayininde giyilen bir maske gibiydi. Rektumunun ve vajinasının düşen ısısını, sinir fonksiyonlarının gittikçe artan derecesini ve ölmekte olan beyninin son perdesini gösteren grafikler canlandırdım.

Lincoln'ü tanıyan bir trafik polisi, kaldırım boyunca arabaya doğru yürüdü. Direksiyonun başında beni görünce yoluna devam etti. Ama bir an polisin gözünde Vaughan ve belirsiz suç ve şiddet imgeleriyle özdeşleştirilmiş olmanın zevkine vardım. Kaza yerindeki çarpışmış arabaları, son uyuşturucu yolculuğunda ölen Seagrave'i düşündüm. Televizyon sunucusu bu çılgın dublör sürücüyle çarpışma anında, bedenini gösterge tablosunun kenarları ve ön camla, zarif duruşunu da kapı panoları ve bölmelerinin sert birleşme noktalarıyla birleştirerek son gösterisini tamamlamıştı. Kazayı Yol Araştırmaları Laboratuvarı'nda gördüğümüz yapay çarpışmalardaki gibi ağır çekimde gözlerimin önünden geçirdim. Televizyon sunucusunun kontrol panosuyla çarpıştığını hayal ettim, direksiyon bölmesi göğüslerinin ağırlığıyla eziliyor, yüzlerce panel programından tanıdığım o ince elleri küllüğün ve pano kenarlarının jilet keskinliğindeki çerçevelerine çarpıyor, makyajla güzelleştirilmiş yüzü içe göçüyor; dörtte üçü göze en güzel görünecek biçimde aydınlatılmış profili direksiyonun üst kenarına çarpıyor, burun kemiği

parçalanıyor, üst dişleri dişetlerinden ayrılıp boğazına doğru yuvarlanıyordu. Yaralanması ve ölümü çarpışma teknolojisinin ellerinde bir taç giyme töreni imgesine, kolları ve bacaklarının, yüzünün, el kol hareketlerinin ve ten renginin kutlamasına dönüşüyordu. Kaza yerindeki izleyicilerin her biri bu kadındaki dönüşümün ve onun kendi cinselliğiyle arabanın sert teknolojisini birbirine kaynaştıran yaraların karmaşıklığının bir imgesini beraberinde götürüyordu. Her biri kendi imgelemlerini, yapışkan yüzeylerindeki yumuşak zarları, uyarılmış dokularındaki girintileri, bu önemsiz televizyon sunucusunun yaralarıyla, arabasını çok çeşitli pozisyonlarda sürüp bu yaraların her birine dokunarak birleştiriyordu. Yine her biri dudaklarını bu kanayan yarıkların, burun dokularını kadının sol elindeki yaranın üzerine yerleştiriyor, kirpiklerini yaralı işaret parmağına, uyarılmış penisinin arka yüzeyini kadının vajinasının yarılmış yan duvarlarına bastırıyordu. Seyircisiyle televizyon sunucusunun nihai ve özlenen birlikteliğini bu araba kazası olanaklı kılıyordu.

Vaughan'la birlikte geçirdiğim bu son dönemi zihnimde, bu hayali ölümleri düşündüğüm zaman duyduğum heyecandan, Vaughan'a yakın olma ve onun mantığını bütünüyle kabullenme coşkusundan bugün bile ayırabilmiş değilim. Vaughan, anlayamadığım bir biçimde sakin ve kederliydi, beni kendisinin peşinde koşup duran bir havariye dönüştürmüş olduğu fikrine bütünüyle kayıtsız kalıyordu. Otoyol üstündeki bir büfede yemek yerken yaralı ağzına amfetamin tabletleri atıyor, ama bu uyarıcılar ona ancak ertesi gün, kendine gelmeye başladığında etki ediyordu. Vaughan kararlılığını yitirmeye mi başlamıştı? Artık ilişkimize kimin egemen olduğunu biliyordum. Vaughan'ın herhangi bir şey söylemesine gerek kalmadan polis ve ambulans frekanslarını dinliyor, limuzini, en son zincirleme kazayı ya da çarpışmayı bulma hevesiyle yan yollarda aşağı yukarı sürüp duruyordum.

İkimizin davranışları, usta iki cerrah, hokkabaz ya da komedyenmişiz gibi her geçen gün daha çok birbirine benziyordu. Arabalarının hemen yanında sisli ikindi havasında çimenlerin üstüne uzanmış ya da ön panellere yapışmış bu yaralı kurbanların içinde bulunduğu manzaraya korku ve tiksintiyle yaklaşmak bir yana, Vaughan'ın ve benim davranışlarımda profesyonel bir tarafsızlık hüküm sürüyordu. Bu korkunç görüntüler karşısında duyduğum dehşet ve tiksinti, yerini yaralı ya da can çekişen kurbanları iyileştirmenin tek çaresinin bu yaralanmaları fantezilere ve cinsel davranışlara dönüştürmek olduğu düşüncesine bırakmıştı. O akşamın erken saatlerinde yüzünde ciddi yaralar açılmış bir kadın sürücüyle karşılaştıktan sonra, Vaughan on dakika boyunca

yattığı yerden penisini, orta yaşlı, saçları platin renkli bir fahişenin, kadın neredeyse çömeldiği yerde boğuluncaya kadar ağzında tuttu. Hareket etmesini önlemek için kadının ağzından salyaları damlayıncaya kadar başını elleriyle sıkıca kavradı. Havaalanının güneyindeki sitelerin aralarında karanlık çökmeye başlayan sokaklarda arabayı yavaş yavaş sürerken, omzumun üstünden Vaughan'ın bu kadını güçlü bacaklarının arasına alışını seyrediyordum. Bütün şiddeti ve öfkesi geri gelmişti. Vaughan doyuma ulaştığında kadın koltuğa yığılıp kaldı. Vaughan'ın menisi tesislerinden nemli deriye damlarken geri çekildi, Vaughan penisindeki kusmuk parçalarını temizlerken nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Çantasını yerleştirdiği sırada yüzüne dikkatle baktığımda karşımda kadın sürücünün, Vaughan'ın menisiyle sulanmış yaralı yüzünü gördüm. Meni, koltukta, Vaughan'ın bacaklarında, bu orta yaşlı fahişenin ellerinde yanardöner damlalar halinde parlıyor, rengi trafik ışıkları altında kırmızıdan sarıya, sandan yeşile dönüyor, otoyolda yol alırken gece karanlığında lambaların fosforlu keskin ışıklarını ve havaalanının üstünde asılı duran büyük ışık halesini yansıtıyordu. Gökyüzüne baktığımda bütün bu görüntünün Vaughan'ın menisiyle yıkanmış olduğunu, meninin binlerce motora, elektrik devresine ve kişisel yazgıya güç kattığını, yaşamımızdaki en küçük hareketleri sulayıp dirilttiğini düşündüm.

O akşam ilk kez Vaughan'ın bedeninde kendi kendine bazı yaralar açtığını fark ettim. Batı Caddesi'nde uğradığımız benzin istasyonunda elini bile bile arabanın kapısına sıkıştırdı, böylece kendi bedeninde, otelinin otoparkında kaza geçiren genç otel resepsiyonistinin kolundaki yaraya benzer bir yara oluşmuştu. Vaughan parmak eklemlerinde iyileşmekte olan yaraların kabuklarını hiç durmadan yoluyordu. Dizlerinde bir yıldan uzun süredir iyileştirmeye çalıştığı yaralar yeniden açılıyordu. Kotunun aşınmış kumaşından dışarı kan damlaları süzülüyordu. Torpido gözünün alt köşesinde, radyo bölmesinin alt kenarında kırmızı benekler oluşuyor, siyah deriyle kaplı kapıları lekeliyordu. Vaughan beni havaalanı çevresindeki yan yollarda izin verilen hız sınırını aşmaya zorluyordu. Kavşaklarda frene sertçe bastığımda bile bile kayıp ön panele çarpıyordu. Kanı koltuklarda kuruyup renkli noktalar bırakıyordu. Vaughan'ın yüzü her zamankinden daha soluktu, arabanın çevresinde huzursuz edilmiş bir hayvan gibi öfkeyle bağırarak dolaşıyordu. Vaughan'ın bu aşırı öfkesi bana birkaç yıl önce uyuşturucu aldığım bir uçuştan sonra uzun süre boyunca kendime gelemediğim, kendimi aylar sonra bile zihnimde aniden bir cehennem çukuru açılmış ve beynimin bütün dokuları korkunç bir çarpışmayla karşı karşıya kalmış gibi hissettiğim bir dönemi anımsatıyordu.

XXI

Vaughan’la son kez bir hafta sonra Okyanus Terminali’nin bekleme salonunda buluştuk -kendi sinir sistemime yaptığım uzun ve cezalandırıcı bir gezinin doruk noktasıydı bu buluşma. Geriye dönüp baktığımda, uçuşların ve yeni olasılıkların yuvası olan bu camdan mekânın kendi yaşamlarımız ve ölümlerimiz açısından bir ayrılık noktası olabileceği düşüncesi bugün bile komik geliyor. Metal sandalyeler ve masalar arasından, görüntüsü cam duvarlara yansıyıp çoğalarak bana yaklaşırken, Vaughan’ı hiç bu kadar başıboş ve kararsız görmediğimi fark ettim. Uçuş anonslarını bekleyen yolcuların arasında gördüğüm çopur yüzü ve bezgin yürüyüşü ona başarısız, ama tükettiği saplantılarına körü körüne asılan bir fanatiğin bakışlarını yüklemişti.

Barda onu selamlamak için ayağa kalktığımda beni, tanımadığı, hayal meyal seçilen bir varlıkmışım gibi görmezden gelerek yanımda dikildi. Ellerini barın üstünde gezdirip tutunabileceği bir şey aradı, parmak eklemlerinde gün ışığına kavuşmaya çalışan kan damlacıkları birikmişti. Önceki altı gün boyunca ofiste ve evde pencereden otoyolu seyredip arabasının geçtiğini sandığım anda yürüyen merdivenlerden koşa koşa inerek huzursuzluk içinde Vaughan’ın gelmesini beklemiştim. Zihninde canlandırdığı hayali kazaları düşünüp Vaughan’ın hangi film yıldızının ya da politikacının peşinde olduğunu tahmin etmeye çalışarak gazetelerin ve sinema dergilerinin dedikodu köşelerini incelemiştim. Birlikte geçirdiğimiz bütün o haftalar boyunca edindiğim deneyimler beni yalnızca Vaughan’ın çözebileceğini bildiğim gün geçtikçe artan bir şiddet duygusu içinde bırakmıştı. Catherine’le sevişirken kurduğum fantezilerde kendimi Vaughan’la ters ilişkiye girerken buluyor, sanki sapkın bir teknolojinin şifresini yalnızca bu ilişkinin çözebileceğini hissediyordum.

Vaughan, ona bir içki ısmarladığım sırada, havaalanının batı ucundaki pistten havalanan uçağı seyrediyordu. Sabah beni aramış, zar zor tanıyabildiğim bir

sesle havaalanında buluşmayı önermişti. Onu yeniden kalçalarının ve baldırlarının hatlarını ortaya çıkaran aşınmış kotu içinde, ağzının çevresinde ve çene kemiğinin altında yaralarla kaplı görmek bana şiddetli, cinsel bir heyecan vermişti.

"Vaughan..." Kokteyli ellerinin arasına sokmaya çalışıyordum. Karşı çıkmadan başını salladı. "Bir yudum içmeye çalış. Bir şey yemek ister misin?"

Vaughan kokteyle dokunmaya bile yeltenmedi. Hedefin uzaklığını hesaplamaya çalışan bir nişancı gibi, kararsız bakışlarla bana bakıyordu. Önündeki sürahiye uzanıp suyu ellerinin arasına aldı. Tezgâhın üstündeki kirli bardaklardan birini suyla doldurup kana kana içti, o anda bir uyuşturucu krizine girmek üzere olduğunu fark ettim. Avuçlarını sıkıp gevşetiyor, yaralı ağzını parmak uçlarıyla siliyordu. Gözlerini bu camla çevrili salonda gezdirerek havadan ilk ışık zerreciklerini ve hareket belirtilerini alıp heyecan ve telaşa kapılacağı anı bekledim.

Havayolu otobüslerinden birinin yanında iki arabalık yere park edilmiş arabasına gidiyorduk. Vaughan benden birkaç adım ötede uykuda yürür gibi, ama dikkatle ilerliyordu. Gökyüzüne bakıyor -benim de az çok anımsadığım kadarıyla- pırıl pırıl bir yaz gününü birkaç saniye içinde kurşuni bir gökyüzüne dönüştüren ışık değişikliklerini inceliyordu. Vaughan Lincoln'ün yolcu koltuğuna geçip oturdu, yaralarını sergiler gibi kendini koltuğa bıraktı. Yüzünde, hiç durmadan onun peşinden koştuğumu, ama yenildiğini ve egemenliğin artık bende olduğunu kabullendiğini açığa vuran alaycı bir gülümseme vardı.

Motoru çalıştırdığımda Vaughan bandajlı elini bacağıma koydu. Aramızdaki bu fiziksel temas beni şaşırtmıştı, önce Vaughan'ın beni yatıştırmaya çalıştığını sandım. Vaughan elini ağzıma götürdü, parmaklarının arasında folyo kâğıda sarılı bir küp şeker tutuyordu. Kâğıdı açıp şekeri dilimin üstüne yerleştirdim.

Çıkış tünelinden geçip havaalanından ayrıldık, Batı Caddesi'ni geçtik ve kavşaktaki rampadan yukarı çıktık. Yirmi dakika boyunca Northolt otoyolunda yol aldık, arabayı orta şeritte sürüyor, araçların iki yanımızda hız yapabilmelerine olanak sağlıyordum. Vaughan arkasına yaslanmıştı, sağ yanağını koltuğun soğuk derisine dayamıştı, kolları iki yanına sarkmıştı. Zaman zaman elleri çekiliyor, kolları ve bacakları istem dışı kasılıyordu. Ben de uyuşturucunun ilk belirtilerini hissetmeye başlamıştım. Avuçlarım nemli ve yumuşaktı; ellerimin içinden her an kanatlar çıkacak, beni havaya uçuracakmış gibiydi. Uçak hangarlarının çevresindeki bulutlar gibi, başımın üstünde soğuk nimbüs bulutları toplanmaya başlamıştı sanki. İki yıl önce uyuşturucu aldığımda beynime bir Truva atının girdiğini düşlediğim paranoyakça bir kâbus

görmüştüm. Catherine çaresizlik içinde beni sakinleştirmeye çalışırken gözüme vahşi ve yırtıcı bir kuş gibi görünmüştü. Kafatasımda gagasıyla açtığı bir delikten beynimin yastığa aktığını hissetmiştim. Çocuklar gibi ağlamış, Catherine'in koluna yapışıp bedenim içi boş bir zara dönüşürken beni bırakıp gitmemesi için yalvarmıştım.

Oysa Vaughan'ın yanında kendimi son derece rahat hissediyordum, bana duyduğu şefkate güveniyordum, sanki beni kendisinin yalnızca benim için yarattığı bu otoyolda yönlendiriyordu. Yanımızdan geçen arabalar Vaughan'a büyük saygı gösterilerinde bulunuyordu. Aynı zamanda çevremdeki her şeyin, bedenime yayılan uyuşturucunun Vaughan'ın alaycı amaçlarından biri olduğunu biliyordum, sanki zihnime sızan heyecan duygusu düşmanlık ve şefkat arasında gidip geliyor, bu iki duygu birbirinin yerine geçebiliyordu.

Çevre yolunun batıya uzanan noktasına çıktık. Yavaşlayıp kavşağın çevresinde döndüm, otoyola çıkıp öteki araçların arasına katıldığımızda gaza bastım. Bütün manzara değişmişti. Yan yolun çevresindeki beton duvarlar tepemizde parlak uçurumlar gibi yükseliyordu. Kıvrılıp uzayan şerit çizgileri beyaz yılanları andırıyor, sırtlarında arabaların tekerleklerini taşırken yunuslar kadar şen, eğrilip bükülüyordu. Altından geçtiğimiz yol tabelaları üstümüzde bomba yüklü uçaklar gibi parlıyordu. Avuçlarımı direksiyonun iki kenarına bastırıp hiç çevirmeden arabayı altına bulanmış gökyüzüne doğru sürmeye başladım. İki havayolu otobüsüyle bir kamyon bizi solladı, yanımızdan geçerken tekerleklerinin döndüğü belli olmuyordu, sanki bu araçlar gökyüzünden aşağı sarkıtılmış bir sahne dekorunun parçalarıydı. Çevreme bakındığımda, otoyoldaki bütün arabaların yerinde durduğunu, altlarındaki asfaltın kayarak hareket ediyorlarmış gibi görünmelerine neden olduğunu sandım. Kollarımın dirseklerimden aşağı kalan kısmı direksiyon miliyle bir ikili oluşturuyordu, tekerleklerin yolda yaptığı en küçük bir sarsıntıyı yüzlerce kez daha şiddetli hissediyordum, böylece her bir çakıl taşının ya da asfalt parçasının üstünden küçük bir gezegenin yüzeyinde dolaşır gibi geçiyorduk. Vites sisteminin uğultusu bacaklarını ve göğsümden geçerek kafatasımın içinde yankılanıyordu, sanki ben kendim arabanın vites koluna uzanmıştım, ellerimle krank milini hareket ettiriyor, ayaklarımı pedal çevirir gibi çevirerek arabayı öne ittiriyordum.

Otoyolun üstündeki gün ışığı zamanla parlaklaştı, yoğun bir çöl havasına dönüştü. Beyaz renkli asfalt eğik bir kemiğe benziyordu. Endişe dalgaları yaz sıcağında mıcırlardan yükselen sıcaklık gibi arabayı sarmıştı. Vaughan'a bakıp bu sinir krizini dizginlemeye çalışıyordum. Yanımızdan geçip giden arabalar güneş ışığıyla iyice ısınmışlardı, metal kaplı kaportalarının sıcaklığı erime

noktasının yalnızca birkaç derece altında olduğu ve benim bakışlarımla bir bütün halinde kalmayı başardıklarından, bakışlarımı bir an için direksiyona çevirsem, araçları bir arada tutan metal plakaların patlayıp kaynayan çelik parçalarının yolumuza saçılacağından emindim. Buna rağmen, karşı yönden gelen araçlar bir festivale götürülen ışıklı çiçeklerle yüklü taklar taşıyordu. Bunların hızları arttıkça kendimi hız şeridine geçmiş buldum, sanki artık karşı yönden gelen araçlar dev boyutlarda hızla dönen atlı karıncalar gibi doğrudan bizim üstümüze geliyordu. Radyatör panjurları, anlaşılmaz amblemler, yüksek hızla giderken yolun yüzeyinde çözülen yazılar oluşturuyordu.

Trafiğe yoğunlaşmaktan ve çevremdeki arabaları bulundukları şeritte tutmaya çalışmaktan yorulmuştum, ellerimi direksiyondan çekip arabayı kontrolümden çıkardım. Lincoln bir süre savrularak sol şeride geçti. Lastikler asfalt kenarlara sürtünüp acı acı ötüyor, ön camı toza boğuyordu. Bitkin ve çaresiz bir halde arkama yaslandım. Vaughan'ın elinin direksiyonu kavradığını fark ettim. Vaughan üstüme uzanmış, bir dizini ön panele dayamış, arabayı refüjden yalnızca birkaç santimetre içeride tutmaya çalışıyordu. Karşı yönden gelen bir kamyon yandaki sol şeritte hızla üstümüze doğru geliyordu. Vaughan elini direksiyondan çekip bana Lincoln'ü kamyonun tam üstüne sürmemi öneren bir el işareti yaptı.

Üstüme eğilen Vaughan'ın fiziksel varlığı beni rahatsız etmişti, direksiyonu yeniden kontrolüme alıp arabayı sol şeride yönelttim. Vaughan'ın bedeni gevşekçe bir araya toplanmış yüzeylerden oluşuyordu sanki. Kaslı bedeni ve kişiliği yalnızca birkaç santimetre ötemde, bu basınçsız alanda bir uzay kapsülünün içinde havada uçan nesneler gibi asılı duruyordu. Bize doğru yaklaşan arabaları izliyor, tekerlekleri ve farları, ön camları ve radyatör panjurlarından gelen mesajların yalnızca binde bir ya da iki tanesini algılayabiliyordum.

Ashford Hastanesi'nden çıkıp eve döndüğüm günü anımsadım. O gün araçların parlak ışıkları, otoyol şeritlerinin tedirgin edici görünüşü ve Batı Caddesi boyunca uzanan araç şeritleri, sanki yaralarım cennet çiçekleri açarak çarpışmamla metale bürünmüş bu cennetin birlikteliğini kutluyormuş gibi, uyuşturucunun etkisini göstermeye başladığı andaki ruh halini yaratmıştı. Vaughan beni yeniden karşı yönden gelen araçlara çarpmaya zorladığında sözünü dinlemeyecek kadar sinirlenmiştim, elinin alaycı baskısını görmezden geldim. Karşıdan bir havayolu otobüsü, farları otoyolun altı şeridini de ışığa boğarak bir alev topu gibi hızla üstümüze geliyordu.

Vaughan'ın bileğini kavradım. Beyaz tenli kolunun üstündeki siyah tüyler,

yüzük ve işaret parmaklarının eklemlerindeki kabuk bağlamış yaralar haşin bir güzelliğe bürünmüştü. Gözlerimi yoldan ayırıp Vaughan'ın elini tuttum, arabanın ön canımdan içeri boşalan ışık sağanağı karşısında gözlerimi kapatmaya çalışıyordum.

İnanılmaz bir ışık demetiyle çevrelenmiş bir melekler ordusu otoyolda iki yanımızdan akıyor, farklı yönlere sürükleniyordu. Yerden birkaç metre yukarıda yol alıyor, manzarayı bütünüyle kaplayan sonsuz otoyol boyunca alçalıp yükseliyordu. Bütün bu yolları ve otobanları, nasıl algılanması gerektiğini düşünmeden bizim yarattığımızı fark ettim.

Vaughan üstüme eğilip arabayı uçuş pistlerine yönlendirmeye çalıştı. Yönümüzü değiştirince birden çevremizde kornalar ve tekerlekler ötmeye başladı. Vaughan direksiyonu söz dinlemeyen bir çocukla başa çıkmaya çalışan bir baba gibi kontrolüne almıştı. Direksiyonu kenarından yarı tutar yarı tutmaz bir halde yan yoldan aşağı saptım.

Bir üstgeçidin altında durduk, Lincoln'ün ön tamponu, banketi terk edilmiş bir hurdalıktan ayıran beton duvara fırladı. Motordan gelen son müzik sesini dinleyip kontağı kapattım, sonra arkama yaslandım. Dikiz aynasında arkamızda bıraktığımız karnavala katılmaya hevesli arabaların otoyola çıkan yokuşa tırmandıklarını gördüm. Yolun yüzeyinde Vaughan'ın aylardır seyrettiği uçağa ulaşmak istercesine yavaşça süzülüyorlardı. Güneydeki çevre yolu boyunca uzanan geçide baktığımda bu metal yaratıkların güneş ışıkları arasında, kendilerini birbirine kenetleyen yoğun trafikten kurtularak bağıra bağıra yokuş aşağı indiklerini gördüm.

Arabanın içi bir sihirbaz çadırı gibi parlıyordu, gözlerimi açıp kapadıkça arabanın içine yayılan ışık azalıp yoğunlaşıyordu. Göstergeler ışıklı kadranları ve sayaçlarıyla tenimi renkten renge dönüştürüyordu. Göstergelerin cam kapakları, gösterge tablosunun eğimli yüzeyi, radyonun ve kül tablalarının metalik kenarları çevremde sunak parçaları gibi parlıyor, geometrileri bedenimi üstün teknoloji ürünü bir makine gibi bütünüyle sarıyordu.

Hurdalıkta, farklı renklere bürünen ışığın altında, üstlerine rüzgâr estikçe görünüşleri değişen bir yığın terk edilmiş araba vardı. Paslı metaller şeritler halinde sıcak havaya akıyor, el değmemiş selüloz parçaları hurdalığı kaplayan ışığa karışıyordu. Parçalanmış metal ve saçılmış cam parçaları bu arabaların biçimsiz çimenler üzerinde yıllardır dokunulmadan öylece yattıklarını gösteriyor, Vaughan'la ikimizin gözbebeklerinde oynaşan elektrik sağanağının tam ortasında birbirimize sarılmış otururken çözdüğümüz şifreleri andırıyordu.

Karımın koluna yapıştığım zamanki korkumu anımsayınca Vaughan'ın

omzunu okşadım. Vaughan, bütün kabalığına rağmen, son derece iyiliksever bir eş, içinde bulunduğumuz pırıltılı manzaranın gözbebeğiydi. Vaughan'ın elini alıp avcunu kornanın üstündeki ambleme koydum, bu alüminyum kaplı amblem bugüne dek beni hep rahatsız etmişti. Beyaz tenine çıkan ize dokunduğumda, arabamın kaportasında ölü yatan Remington'ın avcundaki üçgen şeklindeki morluğu, iç çamaşırlarının karımın teninde bıraktığı pembe küçük oyukları, kabinde üstünü değiştirirken gördüğüm hayali yara izlerini, Gabrielle'in sakat bedenindeki yarıkları ve oyukları anımsadım. Vaughan'ın elini gösterge tablosundaki ışıklı göstergelerin üzerinde birer birer gezdirdim, parmaklarını keskin düğmelere, yön göstergesine ve vites koluna bastırdım.

En sonunda elini penisimin üstüne koydum, elinin testislerime yaptığı yoğun baskı beni yatıştırmıştı. Vaughan'a döndüm, birlikte ılık, pırıl pırıl havada uçuyorduk, arabanın içi ve tepemizdeki üstgeçitte süzülen yüzlerce ışıltılı gondol bizi rahatlatıyordu. Vaughan'a sarıldığımda bedeni sanki kollarımın arasından kayıyor, sırt kasları ve poposu kasılıp donuklaşıyordu. Yüzünü ellerimin arasına aldım, porselen kadar pürüzsüz yanaklarına, dudaklarındaki ve yanaklarındaki yara izlerine dokundum. Gözüm kollarında ve ensesinde beliren ter damlalarına takıldı, Vaughan'ın teni altın yaldızla kaplı gibi görünüyordu. Yüzündeki yara ve yara izleriyle güzelleşen bu çirkin, altın kaplı yaratıkla uğraşıp durduğumu fark edince bir an duraksadım. Ağzımı dudaklarındaki yara izlerinde gezdirdim, dilimle göstergelerin ve ön camın çoktan kaybolmuş izlerini hissettim. Vaughan deri ceketini açıp göğsünde ve karnında yeniden açılmaya başlayan yaralarını ortaya çıkardı, başarısız geçen bir cinsiyet değiştirme ameliyatının ardından akan yaralarını gösteren aklını oynatmış bir kraliçe gibiydi. Başımı göğsüne yaslayıp, yanağımı yamulan bir direksiyonun korkunç izlerine, ön panelin çarptığı noktalara bastırdım. Dudaklarımı sol köprücük kemiğinde gezdirip yaralı meme ucunu emdim, bu yeniden şekillenmiş küçük bölgeyi dudaklarımın arasında tuttum. Ağzımı karnına, oradan da kan ve meniyle nemlenmiş kasıklarına götürdüm, penisine bulaşmış bir kadın dışkısının kokusunu duyabiliyordum. Unutulmayacak çarpışmalarla çizilmiş bir yıldız haritası Vaughan'ın kasıklarını aydınlatıyordu, bu yaraların her birini kanın ve idrarın tadını alarak dudaklarımla keşfettim. Parmaklarımla penisindeki yaraya dokundum, sonra bunu ağzıma aldım. Vaughan'ın kan lekeli pantolonunu çıkardım. Çıplak poposu bir çocuğunki kadar pürüzsüzdü. Bacaklarım ve kollarımdaki sinirler gerilmeye, kaslarım art arda gelen krizlerle kasılmaya başladı. Vaughan'ın arkasında çömelip baldırlarını benimkilere bastırdım. Gösterge tablosunun çıkıntısı poposunun arasındaki karanlık yarığa uzanıyordu. Sağ elimle poposunu iki yana

ayırıp anüsünün sıcak deliğine dokundum. Arabanın iki yanı, dışarıdaki arabaların çarpılmış geometrisini içine çekmek istercesine parlayıp sönerken, penisimi rektumun girişinde birkaç dakika boyunca öylece tuttum. Anüsü genişledi, kasları penisimi içeri alıp sıkıca kavradı. Rektumunun içinde gidip gelirken, otoyolda giden ışığa boğulmuş araçlar testislerime ilk meniyi akıttı. Doyuma ulaştıktan sonra yavaşça Vaughan'ın üstünden kalktım, rektumunu incitmemek için poposunu ellerimle iki yana ayırmıştım. Ellerimi poposundan çekmeden menimin anüsünden akıp deri döşemeye damlayışını seyrettim.

Birlikte oturmuş, dört bir yanımızdan akan ışıkla yıkanıyorduk. Vaughan uyurken bir kolumla ona sarıldım, yirmi metre ötemizde hurdaya dönmüş arabaların radyatör panjurlarından boşalan ışık sağanağının gittikçe kaybolmasını seyrettim. Bedenim hem Vaughan'a duyduğum sevgiden, hem de içinde oturduğumuz bu metal çardağa duyduğum şefkatle derin bir sessizliğe gömülmüştü. Vaughan uyandığında, yarı bitkin ve hâlâ yarı uykulu bir halde çıplak bedenini bedenime yasladı. Yüzü solmuştu, bakışlarıyla kollarımın ve göğsümün hatlarını inceliyordu. Göğsümüz ve ellerimizdeki kabuk bağlamış yaraları arabanın içinde bizi çağıran tehlikeli noktalara, metal kül tablalarının sivri kenarlarına, uzaktaki bir kesişim noktasında parlayan ışığa çevirerek birbirimize yaralarımızı gösterdik. Yaralarımızda, trafik kazalarında katledilen insanların yeniden doğuşunu, yol kenarında can çekiştiğini gördüğümüz insanların ölümlerini ve yaralanmalarını ve ölmeyi bekleyen milyonlarca kişiye yakıştırdığımız hayali yaraları ve duruşları kutladık.

XXII

Yağ lekeleriyle kaplı ön cama sinekler yapışmış vızıldıyordu. Bir zincir oluşturan küçük bedenleri benimle otoyoldaki araçlar arasında mavi bir tül oluşturmuştu. Silecekleri çalıştırdım, ama silecekler sineklere değmeden üstlerinden geçti. Vaughan yanımdaki koltukta arkasına yaslanmıştı, pantolonu dizlerindeydi. Sinekler Vaughan'ın kan bulaşmış göğsüne, soluk karnına toplanmışlardı. Testislerinden diyaframındaki yara izlerine kadar bir tüy yumağı oluşturmuş gibi görünüyorlardı. Sinekler, bir cesedin bedeninden kokuşmuş bir sıvı çıkmasını bekler gibi Vaughan'ın yüzünü kaplamış, ağzı ve burun delikleri çevresinde dolanıyorlardı. Vaughan'ın gözleri açık ve bilinçliydi, başını koltuğa yaslamış sakin bakışlarla beni seyrediyordu. Rahatsız olduğunu düşünerek sinekleri güzünden kovalamaya çalıştım, o anda ellerimin, kollarımın ve arabanın her yerinin böceklerle dolu olduğunu gördüm.

Direksiyon ve ön panel sinek sürüsüyle kaplanmıştı. Vaughan'ın uzattığı eli görmezden gelip sürücü kapısını açtım. Vaughan beni durdurmaya çalıştı. Bitkin yüzü, sanki benim açık havada karşılaşacağım şeyden korkar gibi korku ve endişeyle gerilmişti. Arabadan indim, hiç düşünmeden bu iğrenç yaratıkları ellerimden, kollarımdan kovmaya başladım. Terk edilmiş bir alana girmiştim. Bir kasırgayla buraya taşındığını düşündüğüm taşlar ayakkabılarımın altına batıyordu. Üstgeçidin beton sütunları bir yeraltı mezarının girişi gibi kuru ve bozdu. Tepemde amaçsızca yol alan arabalar ışıklarını saçıyor, bir kaçaklar orkestrasında çalınan bozuk müzik aletleri gibi tangırdayarak otoyoldan aşağı iniyordu.

Ancak aniden dönünce, üstgeçidin beton sütunlarına yansıyan gün ışığı yoğun bir ışık konisi oluşturdu, sanki taş yüzeyler akkora dönüşmüştü. Beyaz rampanın Vaughan'ın bedeninin bir parçası, benim de üstünde dolanan bir sinek olduğumdan emindim. Hareket edersem bu parlak yüzeyde kendi kendimi

yakacağımdan korkuyordum, ellerimi başımın üstüne koyup, yumuşak beyin dokumun yerinde olup olmadığından emin olmaya çalıştım.

Birden ışık kayboldu. Vaughan'ın arabası köprünün altında karanlığa gömülmüştü. Her şey yeniden kasvetli bir havaya bürünmüştü. Hava ve ışık bütünüyle tükenmişti. Yola çıkıp, Vaughan'ın bana uzanan kolunu umursamadan arabadan uzaklaştım. Çit boyunca yürüyüp, girişini ot bürümüş hurdalığa geldim. Yukarıda, arabalar otoyolda boyası aşınmış yalnızca motoru çalışan hurdalar gibi yol alıyordu. Sürücüleri direksiyonun başında dimdik oturuyor, saçma sapan giysiler giydirilmiş vitrin mankenleriyle dolu havayolu otobüslerini solluyordu.

Motoru ve tekerlekleri sökülüp terk edilmiş bir araba üstgeçidin altında bir kenarda dingillerinin üstünde öylece duruyordu. Menteşeleri paslanmış kapısını açtım. Ön yolcu koltuğu konfeti gibi saçılmış cam kırıklarıyla kaplıydı. Orada bir saat boyunca oturup uyuşturucunun sinir sistemimi terk etmesini bekledim. Bu hurda arabanın ön paneline iki büklüm eğilip dizlerimi göğüs kemiğime yapıştırdım, bacak ve kol kaslarımı geriyor, bu iğrenç nesnenin son damlalarını bedenimden atmaya çalışıyordum.

Böcekler ortadan kaybolmuştu. Işıklar artık çok sık değişmiyordu, otoyolu saran hava durgunlaşmıştı. Son gümüş ve altın zerrecikler hurdalıktaki arabaların üstüne çökmüştü. Uzaktaki yol şeritleri eski bulanık görünümlerini almıştı. Rahatsız ve bitkin bir halde kapıyı açıp arabadan indim. Yere saçılmış cam kırıkları tedavülden kalkmış bozuk paralar gibi parlıyordu.

Bir motor sesi duydum. Yola çıktığımda Vaughan'la yattığımız karanlık noktadan büyük siyah bir aracın bana doğru geldiğini fark ettim. Beyaz jantlı tekerlekleriyle çöplerin arasındaki kırık bira şişelerinin ve sigara paketlerinin üstünden geçip dar kaldırıma çıkarak hızla bana yaklaşıyordu. Vaughan'ın durmayacağını biliyordum, kenara atlayıp duvara yaslandım. Lincoln hızla savruldu, sağ ön tamponu içinde oturduğum sahipsiz arabanın arka jantına çarptı. Lincoln, açık yolcu kapısını menteşelerinden ayırarak yana savruldu. Yan yola savrulurken havaya yoğun bir toz dumanı ve gazete parçaları yükseldi. Vaughan kanlı elleriyle direksiyonu hızla çevirdi. Lincoln yan yolun ucundaki çöplerin üzerine çıktı. Tahta çitin on metrelik bir bölümüne çarptı. Arka tekerlekler yola hâkimiyet sağlayınca araba savrularak ana yola çıktı.

Terk edilmiş arabaya yaklaşıp tavanına yaslandım. Yolcu kapısı ön tampona geçmiş, parçalanan metal çarpışmanın etkisiyle tamponun metaline kaynamıştı. Vaughan'ın bu ani şiddetin neden olduğu çizgiler kadar gelişigüzel açılmış yaralı dokularını düşününce, içimdeki bütün uyuşturucuyu kustum. Lincoln çitlere

çarptığında Vaughan arkasına bakmış, arabayı ikinci kez üstüme sürüp süremeyeceğini saptamaya çalışmıştı. Çevremde kâğıt parçaları savruluyor, ezilmiş kapılara ve radyatör panjurlarına çarpıyordu.

XXIII

Camla kaplı uçaklar havaalanının üstünde gökyüzüne yükseliyordu. Soğuk havada durmuş otoyolda giden araçları seyrediyordum. Asfalt şeritlerde gürültüyle yol alan güzel araçlarla ilgili anılarım, bir zamanlar saplantım haline gelen araç kalabalığını, artık ufukta görünmeyen bir yan yola ulaşmayı bekleyen sonsuz ve aydınlık bir kuyruğa dönüştürmüştü. Evimin balkonundan aşağıdaki manzaraya bakıyor, iki kemerin omuzlarına kondurulmuş, cennete uzanan bir kilometre uzunluğunda, dünyadaki bütün trafiğin üstünde işleyebileceği eğimi görmeye çalışıyordum.

Uyuşturucu krizimi ve ölümden kılpayı kurtulduğum anları izleyen günlerde evde Catherine'le kalmayı yeğlemiştim. Ellerimle koltuğun kenarlarını kavrayarak öylece oturuyor, Vaughan'ın izini yakalamak umuduyla aşağıdaki metalik dünyayı seyrediyordum. Araçlar kalabalık asfalt şeritlerde zar zor ilerliyor, tavanları cilalı selüloz boyayla parlıyordu. Uyuşturucunun sonradan ortaya çıkan yan etkileri beni rahatsız edici bir sessizliğe bürümüştü. Kendimi kendi bedenimden uzak hissediyordum, sanki kaslarını kemiklerimden birkaç milimetre ayrılmış, yine kaslarım ve kemiklerim uyuşturucu krizine girdiğimde bacaklarımı ve kollarımı kastığım zaman yalnızca birkaç yaralı noktamda yeniden birleşmişti. İzleyen günlerde uyuşturucunun bazı yan etkilerini görmeye devam etmiştim, otoyoldaki araçların tören zırhları giyip üstgeçitte ateşten kanatlar açarak gürültüyle yol aldıklarını düşünüyordum. Yollardaki yayalar ışıl ışıl giysiler giymişlerdi, bense matadorlar şehrini ziyaret eden izinli bir askerdim. Catherine arkamda, heyecan dolu hareketlerimi sessiz varlığıyla denetleyen sadık bir yaratık, bir peri kızı gibi dolanıyordu.

Zaman zaman karanlık üstgeçit yakınlarında geçirdiğim hezeyan ve yanılsama, arabanın ön paneline ve pantolonu dizlerinde beni seyreden Vaughan'ın poposuna binlerce sineğin üşüştüğünü gördüğüm soğuk ve nemli

yeraltı mezarının girişi yeniden aklımı kurcalamaya başlıyordu. Bu anlık olayları anımsadığımda korkuyla Catherine'in ellerine tutunuyordum, Catherine beni kendi evimizde kapalı camlar ardında oturduğuma inandırmaya çalışıyordu. Sık sık yılın hangi mevsiminde olduğumuzu soruyordum. Gözbebeğimde oluşan ışık değişiklikleri mevsimleri benden habersiz geçiriveriyordu.

Bir sabah Catherine beni evde yalnız bırakıp son uçuş dersini almaya gittiğinde, kullandığı uçağın otoyolun üstünde bir kız böceği gibi uçmakta olduğunu gördüm. Uçak sanki tepemde asılı duruyor, pervanesi oyuncak bir uçağınki gibi pır pır dönüyordu. Kanatlarından bitip tükenmek bilmeyen bir ışık kaynağı fışkırıyordu.

Altındaki otoyol boyunca vızır vızır işleyen arabalar göz alabildiğince geniş bir alanda Catherine'in uçuş yörüngesini oluşturuyor, cennete giden yolun kopyalarını, kanatlı bir teknolojinin geçitlerini gözler önüne seriyordu. Bedeni dirilmiş bir ceset gibi sineklerle kaplanmış, beni alaycı ve şefkat dolu bakışlarla seyreden Vaughan'ı düşündüm. Vaughan'ın gerçekte bir araba kazasında asla ölemeyeceğini, aksine ezilen radyatör panjurları ve cam kırıklarından yeniden hayat bulacağını biliyordum. Karnının üstündeki yaralı beyaz deriyi, baldırlarının üstünden başlayıp kasıklarına uzanan kıllı bölgeyi, nemli göbeğini ve ekşi ekşi kokan koltukaltlarını, kadınlara ve arabalara karşı kaba tavırlarını ve bana gösterdiği uysal yumuşaklığı düşündüm. Penisimi rektumuna soktuğum anda bile Vaughan bana duyduğu sıradan aşkın son perdesinde beni öldürmeye çalışacağını gayet iyi biliyordu.

Catherine'in arabası yatak odası camının altındaki park alanında duruyordu. Arabanın sol yanının boyası bir çarpışmada hafifçe sıyrılmıştı.

"Arabana ne oldu?" Catherine'i omuzlarından tuttum. "İyi misin sen?"

Catherine bana yaslandı, sanki bu çarpışmayı bedenimizin birbirine yaptığı baskıda yeniden yaşıyordu. Uçuş ceketini çıkardı. İkimiz de Vaughan'la ayrı ayrı sevişmiştik.

"Arabada değildim; arabayı havaalanındaki otoparka bırakmıştım." Ellerini uzatıp dirseklerimi avuçlarının içine aldı. "Sence kasıtlı mı?"

"Seninkilerden biri mi?"

"Evet."

Arabaya yapılan bu saldırıdan korkmuş olmalıydı, ama ben arabayı incelerken sakin bakışlarla beni izliyordu. Sol kapıdaki ve kaportadaki sıyrıklara dokundum, elimle arabanın kırılmış arka lambadan ön fara kadar boydan boya uzanan derin izleri inceledim. Çarpan arabanın geniş tamponu arka çamurlukta belirgin izler bırakmıştı, bu izler kesinlikle Vaughan'ın Lincoln'üne aitti.

Vaughan'ın poposu kadar yuvarlak, uyarıldığım zamanlarda hâlâ penisimde hissettiğim anüsü kadar biçimli oyuğa dokundum.

Vaughan Catherine'i izleyip bir ilişki arzusunun ilk belirtisi olarak park edilmiş arabasına mı çarpmıştı? Catherine'in soluk tenine ve güçlü bedenine bakıp Vaughan'ın üstgeçidin beton ayakları arasında arabasını hızla üstüme sürüşünü hatırladım. Ben de Seagrave gibi damarlarımda uyuşturucuyla ölebilirdim.

Yolcu kapısını açıp Catherine'i yanıma çağırdım.

"Ben sürerim; hava henüz aydınlık."

"Ama ellerin. Buna hazır mısın?"

"Catherine..." Onu kolundan çektim. "Her şey olup bitmeden bu arabayı kullanmam gerekiyor."

Çıplak kollarını göğsünün üstüne koydu, ona anlattığım sinekleri arar gibi arabanın içine bakındı.

Vaughan'ı Catherine'le karşılaştırmak istiyordum.

Motoru çalıştırıp parktan çıktım. Gaza bastıkça cadde önümde kıvrılıp bükülüyordu. Süpermarketin önünde plastik yağmurluk giymiş genç bir kadın karşıdan karşıya geçerken kızıl bir ışıkla aydınlandı. Arabanın hareket edişi, gidişi ve geometrisi, sanki bütün tanıdık ve duygusal fazlalıklardan arınmıştı. Caddenin bütün düzenlemeleri, vitrinler ve yayalar arabanın hareketleriyle aydınlanıyor, soğurdukları ışığın yoğunluğu, kullandığım arabanın yanlarından geçmesiyle değişiyordu. Trafik ışıklarında durunca yanımda oturan Catherine'e baktım. Kolunu camın kenarına dayamıştı. Yüzünün ve kollarının rengi en berrak ve en zengin şekliyle görünüyordu, sanki her bir kan hücresi ve pigment tanesi, yüzündeki kıkırdaklar arabanın hareketiyle biraraya toplanmış gibi gerçekçi görünüyordu. Yanaklarının derisi, otoyola çıkışı gösteren çıkış işaretleri, süpermarketin çatısına park edilmiş arabalar belirgin ve açıktı, sanki çok büyük bir tufan her şeyi ilk kez ayın yüzeyi gibi terk edilmiş bırakarak sonunda dinmiş, bir yıkım ekibi hayatı sessizliğe boğmuştu.

Otoyola çıkıp güneye doğru ilerlemeye başladık.

"Şuraya bak, nerede bu insanlar?" Üç şeridin neredeyse bomboş olduğunu fark etmiştim. "Herkes gitmiş."

"James... geri dönmek istiyorum!"

"Şimdi olmaz; daha yeni başlıyor..."

Vaughan'ın üç beş gün önce beni öldürmeye çalıştığı yan yoldan giderken, bütün teknolojisi kendi haline terk edilmiş boş bir şehir imgesi hayal etmeye

başladım. Yıkılmış duvarın ardındaki hurdalıkta sahipsiz arabalar soluk bir ışığın altında yatıyordu. Üstgeçidin yaralı beton ayaklarını geçip Vaughan'la ikimizin beton sütunlar arasında, tepemizde işleyen arabaların gürültüsünü dinleyerek birbirimize sarıldığımız karanlık ve kuytu alana geldik. Catherine başını kaldırmış, üstgeçidin bomboş denizaltı sığınakları gibi yan yana sıralanmış katedralinkine benzer kemerlerine bakıyordu. Arabayı durdurup Catherine'e döndüm. Hiç düşünmeden Vaughan'la seviştiğimiz pozisyonu aldım. Vaughan'ın kalçalarıma kaldırdığı poposunu, anüsünün nemli dokusunu hayal ederek kendi baldırlarıma ve karnıma bakıyordum. Garip bir çelişkiyle, aramızda geçen bu sevişme her türlü cinsellikten yoksundu.

Bütün gün otoyollarda dolaşıp durduk. Bu uçsuz bucaksız otoyollarda sonsuz bir cinsel mutluluk formülü bulmak olası görünüyordu. Üstgeçitten çıkan araçları seyrediyordum. Her biri tepesinde bir parça güneş taşıyordu.

"Vaughan'ı mı arıyorsun?" diye sordu Catherine.

"Öyle de denebilir."

"Artık ondan korkmuyorsun."

"Sen korkuyor musun?"

"Kendini öldürecek."

"Seagrave öldüğünden beri biliyorum bunu."

Batı Caddesi'nin aşağısındaki bir yan yolda beklerken gözlerini üstgeçitteki araçlara diken Catherine'e baktım. Vaughan'ın onu görmesini istedim. Catherine'in arabasının yanında açılan uzun yarıkları hatırlayınca, bunları Vaughan'a göstermek, onu yeniden Catherine'le birlikte olmaya ikna etmeyi istedim.

Bir benzin istasyonunda pompacı kızlarla konuşmakta olan Vera Seagrave'i gördük. Hareketli göğüsleri ve poposu, geniş bir kalçası olan Vera, bir kutup gezisine çıkmaya hazırlanıyormuş gibi kalın deri bir ceket giymişti.

Önce beni tanımadı. Keskin bakışları Catherine'in biçimli vücuduna takıldı, sanki kaportası çizik içindeki spor arabasının içinde bacak bacak üstüne atmış oturan Catherine'den şüphelenmişti.

"Gidiyor musun?" Vera'nın arabasının arka koltuğundaki bavulları işaret ettim. Vaughan'ı bulmaya çalışıyorum."

Vera görevli kızla konuşmasını bitirdi, küçük oğluna kalacak bir yer ayarlamaya çalışıyordu. Gözlerini Catherine'den ayırmadan arabasına bindi.

"Film yıldızının peşinde. Polisler de onun peşinde; Northolt üstgeçidinde Amerikalı bir görevliyi öldürmüşler."

Elimi ön cama koydum, ama Vera silecekleri çalıştırdı, neredeyse bileğimi

kesiyordu.

Sonra her şeyi açıklayan bir şey söyledi: “Arabada onunlaydım.”

Onu durdurmama fırsat kalmadan çıkışa yönelip akşam trafiğine karıştı.

Catherine ertesi gün ofisinden beni arayıp Vaughan’ın kendisini havaalanına kadar takip ettiğini söyledi. Benimle sakin bir ses tonuyla konuşuyordu, telefonu alıp camın kenarına gittim. Otoyoldaki arabalara bakarken penisimin sertleştiğini hissettim. Aşağıda, binlerce aracın arasında bir yerlerde Vaughan bir kavşakta bekliyor olmalıydı.

“Büyük olasılıkla beni arıyor” dedim.

“Bugün onu iki kez gördüm... bu sabah otoparkın girişinde beni bekliyordu.”

“Ne dedin?”

“Hiçbir şey. Polise haber vereceğim.”

“Sakın yapma.”

Catherine’le konuşurken, zaman zaman ona birlikte yemek yediği uçuş öğretmeni hakkında sorular sorduğum, küçük bir aşk kaçamağı ya da kısa süreli bir ilişkisinin ayrıntılarını anlattırdığım anlarda olduğu gibi cinsel hayallere dalmıştım. Vaughan’ın tenha kavşaklarda Catherine’i beklediğini, onu araba yıkama alanları ve dolambaçlı yollarda takip ettiğini, her an yoğun bir cinsel birlikteliğe yaklaştığını hayal ediyordum. Loş sokaklar bu şiddetli ve uzun çiftleşme töreni sırasında bedenlerinin geçişiyle aydınlanıyor gibiydi.

Böylesi bir sevişme sürüp giderken benim evde oturmam söz konusu değildi, arabama atlayıp havaalanına doğru yola çıktım. Yüksek binanın yanındaki kat otoparkının en üst katında Vaughan’ın gelmesini bekledim. Tahmin ettiğim gibi Vaughan Batı Caddesi’yle üstgeçidin kesiştiği noktada Catherine’i bekliyordu. Kendisini ikimizden de gizlemek için hiçbir girişimde bulunmuyor, koca arabasını açık açık trafiğe sokuyordu. Ne Catherine’le ne de benle ilgileniyor, trafik ışıkları değiştiğinde yarı uykulu bir halde arabasını hareket ettiriyordu. Sol eliyle direksiyonun kenarında, sanki hızlı hareketlerle yoldaki körler alfabesini okuyormuş gibi tempo tutuyordu. Bu dalgalı çizgileri aklından izleyerek Lincoln’ü yolun yüzeyinde öne arkaya sürüklüyordu. Geniş yüzü sert bir maskenin ardına gizlenmişti, yaralı yanakları, ağzının kenarları gerilmişti. Trafik şeritlerinin birinden ötekine geçiyor, Catherine’in yanına ulaşıncaya dek gaza basıyordu, sonra yeniden Catherine’in arkasına geçiyor, öteki araçların aralarına girmesine izin veriyor ve sağ şeride geçip dikkatle izliyordu. Vaughan, arabayı omuzlarını dik tutup çenesini havaya kaldırarak ayağını gaz pedalından çekmeden kullanan Catherine’i taklit etmeye başladı. Birbiriyle uyumlu yanıp

sönen stop lambaları otoyolda, uzun süredir evli bir çiftin arasındaki diyalogu andırıyordu.

Yoluma çıkan bütün arabalara selektörleri yakıp söndürerek Vaughan'la Catherine'in arkasından hızla ilerliyordum. Üstgeçidin rampasına ulaştık. Catherine rampadan çıkarken art arda sıralanmış yakıt tankerlerinin arkasında yavaşlamak zorunda kaldı, Vaughan hemen gaza basıp kavşaktan sola saptı. Kavşaklarda ve göbeklerde kıvrılıp bükülerek hızla Vaughan'ı izliyordum. Havaalanından çıkan araçlar bize doğru gelirken art arda birkaç trafik ışığını atladık. Üstgeçitte başımızın üstünde bir yerlerde Catherine arabasıyla yol alıyordu.

Vaughan frenlerine son anda basıp, kavşaklara son hızla girerken arabasını oradan oraya savurarak akşam trafiğini altüst etmişti. Bense yüz metre arkasından Vaughan'ı izleyerek hızla iniş rampasına doğru ilerliyordum. Vaughan kavşakta durup yakıt tankerlerinin geçmesini bekledi. Catherine'in küçük spor arabasını görünce hızla kalktı.

Arkasından savrularak giderken, Vaughan'ın Catherine'le çarpışmasını bekledim. Vaughan arabasını şeritlere çapraz bir çarpışma noktasına doğru sürüyordu. Ama son anda direksiyonu kırıp Catherine'in ardında kalan trafiğe karıştı. Kuzeye giden taşıt yolundaki kavşak noktasında kontrolden çıktı. Bir yandan Vaughan'ı izlerken öte yandan Catherine'e yetişmeye çalışıyordum, bir ara ön tamponun parçalandığını, çatlamış farların bir kamyon şoförüne yanıp söndüğünü gördüm.

Yarım saat sonra apartmanın bodrum katındaki garajda, Vaughan'ın arabasının Catherine'in spor arabasının kaportasında bıraktığı izlere, bir ölüm provasının izlerine dokundum.

Vaughan'la Catherine arasında bir birlikteliğin bu provaları daha sonraki günlerde de devam etti. Vera Seagrave beni iki kez arayarak Vaughan'ı görüp görmediğimi sordu, ama ona ısrarla evden dışarı çıkmadığımı söylüyordum. Vera evinin arkasındaki karanlık odada bulunan Vaughan'a ait fotoğrafların ve aletlerin polisler tarafından götürüldüğünü söyledi. İşin ilginç yanı, Vaughan'ı bir türlü yakalayamıyorlardı.

Catherine Vaughan'ın kendisini takip ettiğinden hiç söz etmiyordu. Aramızda tıpkı ikimizden birinin başka bir sevgilinin peşinde olduğu partilerde birbirimize zorlama bir şefkat gösterdiğimiz zamanlarda olduğu gibi alaycı bir sessizlik hüküm sürüyordu. Catherine Vaughan'ın asıl amacını biliyor muydu? Zaman zaman Catherine'in başka ve çok daha önemli bir ölümün provasında kullanılan

bir dublör olduğunu ben bile unutuyordum.

Vaughan, Catherine'i otoyolların ve havaalanı çevresindeki yollarda her gün takip etmeye başlamıştı. Catherine'i kimi zaman bizim garajın yanındaki çıkmaz sokakta bekliyor, kimi zaman sağa ağırlık yaparak giden hurdaya dönmüş arabasıyla üstgeçidin sol şeridinde hayalet gibi ortaya çıkıveriyordu. Vaughan'ın çeşitli kavşaklarda Catherine'i bekleyişini seyrediyor, aklından geçen türlü türlü çarpışma biçimlerini anlamaya çalışıyordum: önden, yandan ya da arkadan çarpışmalar ve yuvarlanmalar. Bütün bu süre boyunca heyecanla karışık bir mutluluk duyuyor, sanki kendi kızımın hızla gelişen bir aşk ilişkisinin ilk günlerinde ne yaptığını izlermiş gibi bir zamanlar çok karşı koyduğum kaçınılmaz bir mantığa teslim oluyordum.

Sık sık Vaughan'ın en sevdiği alanlardan biri olduğunu bildiğim üstgeçidin batıya uzanan iniş rampasının kenarındaki çimenlerde duruyor, akşam trafiğinde sürüklenen Catherine'in ardından gidişini seyrediyordum.

Vaughan'ın arabası gün geçtikçe daha çok hurdaya dönüyordu. Sağ tampon ve kapılarda metalin içine iyice gömülmüş çarpışma izleri vardı, arabanın boyası her geçen gün biraz daha açılıyor, altındaki iskeleti ortaya çıkıyordu. Northolt otoyolunda trafikte sıkışmış Vaughan'ın arkasında beklerken, arka camlardan ikisinin kırılmış olduğunu gördüm.

Araba hasar görmeye devam ediyordu. Arka yan jant kapağından bir parça kopmuştu, ön tampon şasiden aşağı sarkıyor, paslı alt parçası Vaughan köşeyi döndüğü zaman yere değiyordu.

Kirli ön camın ardında görünmeyen Vaughan, arabasında, canı yanan bir çocuğun bedenindeki yaralar gibi açılmış yarıklar ve izlerden habersiz, direksiyona abanmış, otoyolda son hızla yol alıyordu.

Vaughan'ın Catherine'in arabasına çarpıp çarpmayacağından hâlâ emin değildim, bu nedenle Catherine'i uyarmaya yeltenmedim. Catherine'in ölümü, benim uçak kazalarına ve doğal afetlere kurban giden insanlar için duyduğum üzüntüye bir örnek olacaktı. Geceleri Catherine'in yanına uzandığımda ellerimi göğüslerine koyuyordum, bedeninin Lincoln'ün çeşitli noktalarıyla çarpıştığını hayal ediyor, gireceği şekilleri Vaughan için önceden prova ediyordum. Catherine bu yaklaşan çarpışmanın farkındaydı, zihninde kurduğu bir bekleme odasına girmişti. Eklemlerini çeşitli sevişme pozisyonlarına sokmama hiç karşı koymuyordu.

Catherine uyurken, aşağıda bomboş yollarda hurdaya dönmüş bir araba dolaşıyordu. Caddenin sessizliği bütün kenti ıssız bir havaya bürümüştü. Havaalanında hiçbir uçağın kalkmadığı, şafaktan önceki bu kısa sessizlik

boyunca duyduğumuz tek ses Vaughan'ın arabasından çıkan patlak egzoz sesiydi. Mutfağın canımdan Vaughan'ın çatlak kelebek camına yasladığı alnını parlak deri bir bandana gibi kaplayan derin yara iziyle belirginleşen soluk yüzünü görebiliyordum. Bir an havaalanından kalkışını seyrettiği bütün uçakların artık gitmiş olduğunu düşündüm. Catherine ve ben buradan uzaklaştığımızda Vaughan sonunda yalnız kalacak, döküntü arabasıyla kentin boş caddelerinde tur atacaktı.

Catherine'i uyandırıp uyandırmamakta kararsız kalarak yarım saat bekledim, sonra giyinip aşağıya indim. Vaughan arabasını caddenin kenarındaki ağaçlardan birinin altına park etmişti. Şafak ışığı paslı boyanın üstünü hafifçe aydınlatıyordu. Koltuklar yağ ve kir tabakasıyla kaplıydı, arkada yağ içindeki bir yastığın yanında, yırtık, ekoseli bir battaniye duruyordu. Yerdeki kırık şişeleri ve yiyecek konservelerini görünce Vaughan'ın birkaç gündür arabasında yatıp kalktığını anladım. Ani bir öfke patlamasıyla ön panele bir yumruk indirmiş olmalıydı, göstergelerin çoğu ve torpidonun üst kısmı epey zarar görmüştü. Işık düğmelerinden plastik kılıflar ve metal teller sarkıyordu.

Kontak anahtarı yerinden oynamıştı. Caddede aşağı yukarı gezinip Vaughan'ın bir ağacın arkasında bekleyip beklemediğinden emin olmaya çalıştım. Bu sırada sol ön tekerlek yavaş yavaş sönüyordu.

Catherine aşağı inmiş beni seyrediyordu. Hava ağarmaya başladığında birlikte girişe doğru yürüdük. Apartmanın girişine geldiğimiz anda garajda bir arabanın motoru çalıştırıldı. Görür görmez benim olduğunu fark ettiğim gümüş renkli parlak bir araba rampadan hızla bize doğru geliyordu. Catherine çığlık atarak sendeledi, kolundan tutup çekmeme fırsat kalmadan araba çevremizden savrularak caddeye çıktı. Alacakaranlıkta motoru acı acı bağırıyordu.

XXIV

Vaughan’ı bir daha görmedim. On gün sonra arabamı, içinde aylardır peşinde koşup durduğu film yıldızının bulunduğu limuzine çarpmaya çalıştığı üstgeçitte öldü. Üstgeçidin korkuluklarını aşıp düştüğünde arabanın içinde sıkışıp kalmıştı, aşağıdaki havaalanı yolcularıyla dolu otobüsle çarpışınca tanınmayacak derecede kötü yaralanmıştı; öyle ki polis önce arabanın içindekinin ben olduğumu sanmıştı. Shepperton stüdyolarından döndüğüm sırada Catherine’i aramışlardı. Apartmanın girişine saptığımda Catherine’i Vaughan’ın pas içindeki Lincoln’ünün çevresinde sersemlemiş bir halde dolaşırken buldum. Onu kolundan tutup çektiğimde yüzüme bakıp bakışlarını başımın üstünden kaydırıp kara ağaç dallarına dikti. Bir an benim kendisini avutmaya gelen Vaughan olduğumu umduğundan emindim.

Catherine’in arabasına binip üstgeçide doğru yola çıktık, bir yandan da film yıldızının kaçışı hakkında açıklama yapan radyo haberlerini dinliyorduk. Arabamı garajdan çaldığından beri Vaughan’dan hiçbir haber alamamıştık. Gün geçtikçe Vaughan’ın aslında benim fantezilerimin ve saplantılarımın bir parçası olduğuna ve ondan artık bir şekilde kurtulduğuma inanmaya başlamıştım.

Bütün bu süre boyunca Lincoln caddede terk edilmiş duruyordu. Vaughan olmayınca birkaç gün içinde dağılıp gitmişti. Sonbahar yaprakları tavanına ve kaportasına dökülüp oradan da kırık camlardan yolcu koltuklarına doldukça arabanın tekerlekleri sanki daha çok iniyordu. Arabanın sahipsiz görüntüsü, dökülen kaporta parçaları ve tamponları yanından gelip geçenlerde vahşi duygular uyandırıyordu. Bir grup genç ön camı tuzla buz etmiş, farları tekmelemişti.

Üstgeçidin altındaki çarpışma noktasına ulaştığımızda, kendi ölüm mahallime başka bir kimlikle geldiğimi hissettim. Uzaklarda bir yerde, Vaughan’ın içinde öldüğü arabanın başka bir eşiyle ben de bir kaza geçirmiştim. Üstgeçitte araçlar

arka arkaya sıralanmıştı, arabamızı bir garaj önüne park edip yaklaşık sekiz yüz metre ötede dönüp duran ışıklara doğru yürüdük. Parlak ikindi ışıkları bütün alanı aydınlatıyor, sanki hepimiz gecenin karanlığına doğru bir yolculuğa çıkacakmışız gibi durup bekleyen arabaların üstüne vuruyordu. Uçaklar bu toplu göçü adım adım izleyen gözlem uçakları gibi tepemizde dolanıyordu.

Arabaların camlarından içeri göz atıp radyolarının frekansını ayarlamaya çalışan insanlara baktım. Sanki hepsini tanıyordum, geçen yaz birlikte katıldığımız bitip tükenmek bilmeyen yol partilerinin konukları gibiydiler.

Film yıldızının ölümden döndüğünü duyan en azından beş yüz kişi geniş üstgeçidin altındaki kaza noktasında toplanmıştı. İçlerinden kaçı film yıldızının çoktan öldüğünü, kaza kurbanlarının arasındaki yerini aldığını sanıyordu acaba? Üstgeçidin iniş rampasında insanlar korkulukların arkasında üç sıra olmuş, Batı Caddesi kavşağında toplanan polis arabalarına ve ambulanslara bakıyorlardı. Havayolu otobüsünün içine çökmüş tavanı başlarının üzerinde yükseliyordu.

Vaughan'ın bu kavşaktaki alaycı girişimlerini anımsayınca Catherine'in koluna tutundum. Arabam ışıkların altında otobüsün yanında devrilmiş yatıyordu. Tekerlekler hâlâ sağlamdı, ama arabanın geri kalanı tanınmayacak haldeydi, sanki hem içeriden hem dışarıdan art arda darbelere maruz kalmıştı. Vaughan iki yanı açık üstgeçitte son hızla yol almış, gökyüzüne ulaşmaya çalışmıştı.

Otobüsün üst katındaki son yolcu da çıkarıldı, ama seyirciler gözlerini bu kurbanlara değil, sahnenin ortasındaki hurdaya dönmüş arabalara dikmişlerdi. Bu araçlarda kendi geleceklerini mi görüyorlardı? Film yıldızı şoförünün yanında tek başına duruyordu, bir elini kılpayı kurtulduğu ölümden kendini korumak istercesine boğazına götürmüştü. Polisler, ambulans görevlileri, polis arabaları ve ambulanslar arasında itişip kakışan seyirciler, film yıldızına fazla yaklaşmamaya dikkat ediyorlardı.

Polis arabalarının tepesindeki siren lambaları fırıl fırıl dönüyor, oyun alanlarından Northolt'taki apartmanlara, Batı Caddesi üstündeki yirmi dört saat açık süpermarketlerden üstgeçitte ağır aksak ilerleyen trafiğe kadar geniş bir alanda daha çok kişiyi kaza alanına çağırıyordu. Aşağıdaki ışıklarla aydınlanan üstgeçit, kilometrelerce uzaktan görülebilen bir kemer oluşturmuştu. İnsanlar bomboş yollardan ve yaya geçitlerinden, sessizliğe bürünmüş havaalanı salonlarından Vaughan'ın ölümündeki mantığı ve güzelliği görmek için akın akın bu devasa sahneye ilerliyorlardı.

Son akşamımızda Catherine'le arabamın kalan parçalarının çekildiği hurdalığa

gittik. Karakoldaki görevliden giriş kapısının anahtarını almıştım. Görevli, Vaughan'ın apartmanımızın önünde duran arabası çekilirken işçilerin başında bekleyen keskin bakışlı genç bir adamdı. Vaughan'ın film yıldızının limuzinine bile bile çarpmayı aylar öncesinden aklına koyduğunu, çalıntı arabalardan bu çarpışma için çeşitli malzeme ve sevişen çiftlerin fotoğraflarını topladığını anladığından emindim.

Catherine ve ben yan yana dizili terk edilmiş arabaların önünde yürüyorduk. Hurdalık loştu, yalnızca metallere yansıyan sokak ışıklarıyla aydınlanıyordu. Catherine'le Lincoln'ün arka koltuğuna oturup bir tören havasında sevişmeye başladık, kısa süreli bir sarsıntı sonunda vajinasına bir parça meni boşaldı, Catherine iki bacağını yana açıp üstüme otururken poposunu ellerimle sıkıca kavradım. Catherine'i öne eğip vulvasından akan meniyi ellerime doldurdum.

Sonra elimde meniyle arabaların arasında dolaştık. Farlardan yansıyan küçük ışıklar dizlerimize vuruyordu. Giriş kulübesinin yanında üstü açık bir spor araba duruyordu. İki kadın ön camın ardından karanlığa bakıyordu, direksiyonun başındaki kadın, arabayı, farlar Vaughan'ın içinde öldüğü arabanın parçalarını aydınlatacak şekilde döndürdü.

Yolcu koltuğunda oturan kadın arabadan inip giriş kapısında bir an durdu. Catherine üstünü başını düzeltirken karanlığın içindeki kadına baktığımda onun Dr. Helen Remington olduğunu fark ettim. Gabrielle sürücü koltuğundaydı. Vaughan'dan arta kalan son şeye son bir kez göz atmak istemeleri son derece doğaldı. Vaughan'ın saplantıları akıllarında yer ederek otoparkların çevresinde ve otoyollarda dolaşıp durduklarını, bu saplantıların bundan böyle kadın doktorla onun sakat sevgilisinin kucaklaşmalarında yaşayacağını hayal ediyordum. Helen Remington'ın gün geçtikçe daha sapkın bir kişiliğe bürünmesine, mutluluğu Gabrielle'in yaralarında ve yara izlerinde bulmasına sevinmiştim.

Helen kolunu Gabrielle'in omzuna atıp yanımızdan uzaklaştığında Catherine'le yeniden arabaların arasında dolaşmaya başladık. Menimi hâlâ elimde tuttuğumu fark ettim. Kırılmış ön ve yolcu camlarından içeri uzanarak menimi yağ içindeki gösterge tablolarına ve torpidolara sürdüm, bu yaralanma noktalarının en hasarlı yerlerine dokunuyordum. Kendi arabamın yanında durduk, yolcu koltuğundan kalan parçalara Vaughan'ın kanı ve salgıları sızmıştı. Ön panel insan dokularıyla siyah bir önlük gibi kaplanmıştı, sanki bütün kan bir boya tabancasıyla püskürtülmüştü. Elimdeki meniyi kırılmış anahtarlara ve göstergelere bulaştırdım, Vaughan'ın varlığını son bir kez koltuklara kazıyordum. Şeklini kaybetmiş koltukların kırışıklarında Vaughan'ın poposunun izi vardı sanki. Menimi koltuğa, sonra çarpılmış ön panelden kana bulanmış bir

mızrak gibi fırlayan direksiyon milinin keskin ucuna sürdüm.

Catherine'le geri çekilip bu soluk renkli sıvıya bulanan noktaların, zihnimizdeki yeni burç kuşağının ilk takımyıldızının karanlıkta parlayışını seyrettik. Hurda arabaların arasında dolaşırken Catherine'in kolunu belime dolayıp parmaklarını karın kaslarıma bastırdım. Kendi yapacağım kazanın öğelerini bir bir tasarladığımın farkındaydım.

Bu arada üstgeçitte trafik hiç durmadan akıyor. Havaalanındaki pistlerden kalkan uçaklar, Vaughan'ın menisinden arta kalan parçaları, binlerce çarpışmış arabanın ön panellerine ve radyatör panjurlarına, binlerce yolcunun bacaklarına taşıyor.

[←]

1.Styx: Yunan mitolojisinde ölülerin ruhlarının karşı kıyıya geçirildiğine inanılan nehir, (ç.n.)

[←]

2.Ingres: (1780-1867) Fransız ressam, (ç.n.)

[←]

3.*Sotto voce* (İt.): Alçak sesle, (y.h.n.)

[←]

4.*Tour de Force* (Fr.): Beceri, (y.h.n.)